

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Strugacti - Vyprava_do_pekel.pdb

PDB Name: Výprava do pekel
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2004
Modification Date: 2.5.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

S. Jaroslavcev

Výprava do pekel

S. Jaroslavcev je pseudonym zná-mé sovětské autorské dvojice, kte-rá má na svém kontě celou řadu vědeckofantastických povídek i ro-mánů, velice úspěšných ve své vlasti i v zahraničí. Profesionalita a osobitý styl předkládaného romá-nu možná samy prozradí pravé jméno autorů, kteří tentokrát chtějí zůstat inkognito a zkusit čtenářský úspěch jako začínající nerenomovaný autor. Ponecháme proto sku-tečné autorovo jméno čtenáři jako hádanku, neboť věříme, že si kniha i takto plně získá jeho přízeň.

Přeložil Jaroslav Piskáček

© Nakladatelství Dětskaja literatura,

1974 a Uralskou sledopyt, 1984

Translation © Jaroslav Piskáček, 1988

Část první

HONIČKA V KOSMU

1

Byli jednou tři nerozluční přátelé – umělec, sportovec a vědec. Žili na břehu oceánu, kdysi studeného a teď už navždy teplého. Na paměť slavných mušketýrů jim budeme říkat Athos, Porthos a Aramis, protože za prvé na jejich skutečných jménech nezáleží, a za druhé se jim tak opravdu vždycky říkalo, jelikož byli stále spolu, jeden pro druhého byl ochoten podstoupit cokoli a své přátelství stavěli nadevše. A jestliže některý z jejich známých řekl: „Včera se naši mušketýři zase vyznamenali,“ každý hned věděl, o kom je řeč, a bez zbytečných oklik se ptal: „Co zase provedli?“ Při tom všem se od sebe dost výrazně lišili, což ostatně při jejich povoláních není nic divného. Každý přece ví, že umělci se na naší planetě zabývají vytvářením nepopsatelně krásných uměleckých děl a konstruováním neslýchané výkonných mechanismů; sportovci rozvíjejí pozoruhodné schopnosti lidského organismu a přivádějí krásu lidského těla k úplné dokonalosti; a vědci – to jsou prostě vědci: vymýšlejí opovážlivé pronikání přímo ke zdrojům pralátky a plánují záračné přeměny živé hmoty. Proto se budou vědci, sportovci a umělci od sebe vždycky trochu odlišovat, dokud nějaký génus nespojí laboratoř, stadión a dílnu v jeden celek.

Avšak ve volném čase byly záliby našich přátel přibližně stejné a lidem kolem často způsobovaly starosti. Jednou si vypluli daleko na širý oceán, tajně se přiblížili ke staré velrybě dřímající na sluníčku v líných vlnách a najednou ji začali s divokým halekáním šimrat, takže se velryba s vytím a frkáním hnala žalovat podmořským pastevcům. Jindy se pozdě večer začali učit za doprovodu kytary novou lyrickou písničku, a jelikož Porthos měl mohutný bas a prakticky žádný hudební sluch, pokaždé to lidi, zvěř, ptáky a roboty zastížené na nejbližších hektarech přivádělo do neobyčejného vzrušení. Jednou taky potajmu vyrobili obludný mechanismus, který za bílého dne prošel hlavní ulicí, hrál na černou píšťalku a všichni roboti městečka, ať už pracovali jako chůvy, domovníci či zahradníci, praštili s prací, vydali se za ním do stepi a vrátili se teprve za týden. Zkrátka byli to šprýmaři jaksepatří, a třebaže se mnoha jejich známým podobné kousky velice líbily, všichni kolem si vždycky s úlevou vydechli, kdykoli se nerozlučných mušketýrů zmocnila zádušnost a oni se celé hodiny povalovali někde ve stínu na trávě ponořeni do četby staříčkových knih o velkých revolucích a o gigantických bitvách národů za svobodu a nezávislost. (Ba ne, opravdu to byli velice rozdílní lidé. Kdysi položili každému z nich stejnou otázku: „Co tě nejvíc zajímá, když před tebou vyvstane nějaký cíl?“ Mistr Athos pokrčil rameny a odpověděl ledabyle: „Nejspíš hledat prostředky k dosažení toho cíle.“ Sportovec Porthos bez rozmyšlení vykřikl: „Samozřejmě, dosáhnout toho cíle za každou cenu!“ A vědec Aramis pronesl svým obvyklým tichým hlasem: „Patrně zjistit, co bude potom, až toho cíle dosáhnou.“ Snad právě proto byli takovými přáteli...)

Je dlužno hned poznamenat, že se na každodenní činnosti naší trojice značnou měrou podílela jistá Galja, mladičká a neobyčejně půvabná bytost bydlící v sousedním domečku. Byla něčím jako Aramisovou sestřenicí či tetou z druhého kolena a z titulu příbuzenského vztahu byla ochotna (podle nálady) buď vynadat mušketýrům jménem pobouřené veřejnosti nebo uklidňovat pobouřenou veřejnost jménem mušketýrů. Ve volných chvílích pěstovala na pokusném pozemku za obcí nové druhy vinné révy, nutila Athose, aby vyráběl mechanické hračky pro děti ze sousedství („Dáš mi už jednou pokoj s těmi svými mrňaty, ty špunte?“), zabývala se pod Porthosovým vedením uměleckou gymnastikou („Špičky narovnej, holčičko! Nedělej fajfky!“) a strkala Aramisovi za límec veliké brouky roháče, kterých se k smrti bál

(„Auvajs, já tě roztrhnu jako hada, holka drzá!“). Jednoduše bylo Galju možné skoro vždycky najít někde poblíž mušketýrů (nebo mušketýry poblíž Galji), takže ji známi často nazývali D'Artagnanem v sukních, třebaže Galja z určitých důvodů rozhodně nechtěla slyšet na tuto celkem lichotivou přezdívku. A když vždycky v sobotu odjížděla na koni do Zelené doliny na lívance ke svému milovanému dědečkovi, bývalému kuchaři u Severního podmořského loďstva, téměř pokaždé ji doprovázeli mušketýři – snad z přátelských sympatií, snad v předtuše báječných lívanců, které strašně milovali. Byl to nádherný pohled, jak se všichni ženou cvalem po okraji silnice, jak přitisknutí k hřívám nadzvedávají hubené zadky, pronikavě hvízdají a navzájem se povzbuzují bujarými výkřiky!

Tento příběh vlastně začal právě jednu takovou sobotu, jenže Athos a Aramis měli toho dne nějakou práci, takže Galju k dědečkovi doprovázel jen Porthos. Byl krásný slunečný den, po bezdném modrém nebi se šinuly kypře žlutobílé oblaky jako kopce šlehačky. Galja s Porthosem jeli při silnici a kolem dokola se rozprostírala Zelená dolina – rozkvetlé zahrady, smaragdová luka, útulné domky a lehounké besídky, průzračné potoky a řeky modré jako nebe pod obloukovitými můstky, vesele ubíhaly zpátky kilometre vníky s číslicemi: 110... 111... 112... Do rozpálených tváří se opíral čerstvý vítr, statní koně divoce fíkali, až jim od tlam odletovaly chomáče pěny, legrační chundelatý psík se rozběhl za nimi, ale brzy zůstal daleko vzadu... Všechno bylo zkrátka báječné, zvlášť když vezmeme v úvahu, že na konci cesty čekaly kopce nazlátlých lívanců se všemi možnými přílohami a orosené džbánky se světlým jablečným moštem, který štipá na jazyku a vyrazí z očí slzy.

Znenadání Galja v plné jízdě zastavila koně tak prudce, že vztekla zařehotala a vzepjal se na zadní. Porthos setrvačností ujel ještě asi deset kroků a taky se zastavil.

„Co se stalo?“ zeptal se a otočil se v sedle. Galja neodpověděla. Se svrastělým obočím si znepokojeně prohlížela kilometrovník. Porthos k ní dojel. „No?“ zeptal se. „Co se děje?“

„Podívej,“ zašeptala Galja. „Co to je?“

Podíval se. Docela normální sloup. Na bílé smaltované tabulce černé číslice: 160.

„Sto šedesát,“ pronesl netrpělivě. „Kulaté číslo. No a?“

„A před námi les,“ zašeptala Galja. Skutečně, vpředu vbíhala silnice do neproniknutelného hvozdů. V Porthosově vědomí se mezi slastné představy kouřících lívanců a orosených sklenic prodralo cosi nového. Galja už nepřenese ani slovo, otočila koně a rozjela se zpátky. Porthos se pustil za ní. Zastavili u předcházejícího sloupu. Na bílé smaltované tabulce se černaly číslice: 120.

„Sto dvacet,“ řekla Galja stále ještě šeptem. „A pak hned sto šedesát... a pak hned les...“

„Co to má znamenat?“ řekl Porthos nechápavě. „Z toho by vyplývalo, že se někde ztratilo čtyřicet kilometrů silnice!“

„Kdyby jenom silnice, hlupáku!“ vykřikla Galja a její krásné zelené oči se zalily slzami. „Zmizela polovina Zelené doliny, ztratil se dědečkův dům, chápeš?“

„Nevzrušuj se,“ zamumlal Porthos. „Třeba to není tak zlé...“

Znovu otočili koně a vrátili se ke sloupu při okraji lesa.

„Sto šedesát,“ řekl Porthos. „To je ale hloupý vtip!“

„To není vtip. To není jako šimrat velryby. Tady se přihodilo něco hrozného. Co teď budeme dělat?“

Porthos se zamyslel.

„Musíme to povědět Athosovi a Aramisovi,“ prohlásil odhodlaně. „Jedeme zpátky.“

„Ne,“ řekla Galja. „Jedeme dopředu.“

„Ale vpředu je jenom les...“

„Tak se podíváme, co v něm je.“

Pobídl koně do cvalu a vřítily se do lesa. Vládlo tu dusné šero, podkovy jasně zvonily po betonové silnici a dozadu ubíhaly kilometre vníky s číslicemi: 161... 162... 163... 164... Les, samý les, říkal si Porthos rozmrzele a vhlížel se do černozeleň tmy po stranách. Obyčejný smíšený les. Zbytečně ztrácíme čas. Raději bychom měli jet domů a oznámit všechno Athosovi a Aramisovi, jsou to hlavy otevřené, a my zatím jedeme, kam nás oči vedou. Ale ze zkušenosti věděl, že se dívka přesvědčit nedá. No dobrá, přizpůsobíme se... A tu si všiml zvláštní věci. Koně nepozorovaně přešli z cvalu do klusu, potom do kroku, a než se Porthos stačil svěřit Galje s tímto cenným objevem, jeho statný hřebec se pootočil a zůstal stát napříč silnice jako vrostlý do země.

„Co je?“ zeptal se Porthos. „Co děláš? Co se děje?“

Hřebec mlčky pohodil hlavou.

„Snad nejsi unavený?“

Hřebec si číchl k betonu a odfrkl.

„Co je těm koním?“ zeptala se Galja znepokojeně.

Její kůň couval, zakláněl hlavu a celý se třásl.

„Tak, tak, tak,“ pronesl Porthos zachmuřeně. „Koně nechtějí jít dál, bojí se. Takže jsi měla pravdu, holčičko. Tam vpředu něco je.“

Pohlédli jeden na druhého a pak na své koně.

„Tak co? Otáčíme zpátky?“ zeptal se Porthos.

Zeptal se jen tak pro všechny případy. Dobře věděl, co bude dál. A nemýlil se. Galja seskočila z koně a řekla:

„My nejsme koně, my půjdeme dál.“

Nemělo smysl cokoli říkat. Porthos s povzdechem seskočil, přivázal oba koně k nejbližší borovici a tónem nepřipouštějícím námitky pronesl:

„Já jdu první, ty deset kroků za mnou.“

A tak vykročili. Šli prostředkem silnice a co chvíli se rozhlíželi do stran. Za kilometrovníkem s číslicí 168 se hvozd najednou rozestoupil a před nimi se rozevřela rozlehlá mýtina, na níž se zdvihl příkrý pahorek s plochým vrcholem,

porostlý povadlou trávou.

2

Porthos a Galja chvíli stáli, drželi se za ruce, pozorně se rozhlíželi a naslouchali. Na vrcholu pahorku se jako široký zelený mrak roztahoval obrovitý nízký dub, připomínající spíš baobab, a v jeho stínu bylo vidět stařícké stavení s propadlou střechou a černými obdélníky prázdných oken. Všude bylo zvláštní ticho, nebylo slyšet obvyklé bzučení čmeláků ani vrzání kobylek. A v modrém nebi nad hlavou zářilo polední slunce. Potom zavanul vítr, listí dubu zašustělo, rozzářilo se stříbřitými jiskrami a cosi dlouze, teskně zaskřípalo – snad napůl utržená okenice, snad zrezivělé panty dveří. Galja se zachvěla a přitiskla se k Porthosovi. Ale vítr se přehnal a všechno zase ztichlo. Porthos si mužně odkašlal.

„Zajdu se tam podívat, ty počkej tady,“ navrhl.

„Tak to ne!“ prohlásila Galja odhodlaně. „Půjdu s tebou.“

Po kolena v husté trávě vykročili na mýtinu. Porthosovi vyskočil pod nohama s tichým zapištěním bílý huňatý chomáček a schoval se. Králík, pomyslel si Porthos mechanicky. Slunce připalovalo. Došli k úpatí pahorku a začali vystupovat po příkrém svahu. Každým krokem se rozložitá koruna dubu stále víc rozlézala po nebi. Nakonec zakryla slunce a rázem se ochladilo. Dokonce je nějak zima, uvědomil si Porthos s údivem.

„Poslechni, nebojíš se?“ otázala se Galja šeptem.

„To zrovna!“ zaburácel v odpověď hromovým basem.

Vší silou se mu prstíky zaryla do dlaně, a on se na ni povzbudivě usmál a snažil se přitom ukázat co nejvíc svých perfektních zubů. Nebude zlé, všimne-li si takových zubů i neznámá obluda, pokud je teď odněkud tajně pozoruje. Porthos byl veliký stratég.

Zblízka se ukázalo, že zpustlý dům, který zdáli vypadal jako zpustlý dům, je skutečně zpustlý dům. Dřevěné stěny byly zčernalé a potažené modrozeleným lišejníkem, ve vytlučených oknech visely zaprášené pavučiny, uvolněná a prohnílá prkna záprazi vedla k dokořán zejícímu dveřnímu otvoru, zatímco dveře šikmo visely na jediném zrezivělém pantu.

Porthos je bez námahy odtrhl, odhodil stranou, sehnul se pod nízkou zárubeň a vstoupil do domu. Galja ho v těsném závěsu následovala.

„Tak, tak, tak!“ pronesl Porthos a rozhlédl se. „Ohavnost zpuštění...“

Celé stavení tvořila jedna jediná, úplně prázdná světnice. Rozeschlá podlaha byla pokryta silnou vrstvou prachu, ze stěn visely cáry tapet neurčitého zbarvení, strop byl sesedlý a napůl probořený, dírami bylo vidět trámy podpírající střechu a dírami ve střeše bylo vidět zelené listí dubu. Porthos hlučně zavětlil.

„Nějak odporně to tu páchne,“ poznamenal. „Nakysle...“

Galja se ho náhle pustila a přisedla na bobek.

„Porthosi!“ zašeptala. „Porthosi, podívej se! Stopy!“

„Kde jsou stopy?“ zeptal se Porthos a přejížděl očima po stěnách kolem sebe.

„Ale kam to koukáš? Sem se koukej!“

Porthos se sehnul. Sotva stačil postřehnout podivné otisky v prachu na podlaze, jako by tu přešlapoval slon na sloupovitých nohou, prořízl ticho děsivý táhlý výkřik, na půdě zapleskala mohutná křídla a ze stropu se začaly sypat haldy smetí. Přišlo to tak neočekávaně, že Porthos s Galjou zůstali celé tři sekundy bez nejmenšího hnutí, nebyli schopni se pohnout, přikrýt si hlavy nebo vykřiknout. A podivný útok pokračoval.

„Uchu-u-u-u!“ Uchu-u-u-u!“ kvílel nelidský hlas, neviditelná křídla plácala do střešních nosníků, shora se snášelo smetí a celý dům se zaplnil hustými kotouči dusivého prachu. Konečně se Porthos vzpamatoval.

„Hej!“ zahalekal. „Ty tam nahoře! Zakroutím ti krkem, darebáku!“

„Poběž pryč!“ vykřikla Galja zoufale.

To se snadno řekne – poběž. S velikou námahou, za stálého kýčání, kašlání a odplivování doklopýtali po hmatu ke dveřím a vypořádali se ven. Rozruch na půdě okamžitě ustal a znovu se rozhostilo ticho. Porthos a Galja se pomalu postavili na nohy, vyměnili si pohledy a začali se beze slova oprašovat. Z oken a dveří stavení se valily a snášely se na trávu šedivé, průzračné mraky prachu.

„Chcípni, mrcho!“ zavřel Porthos a zuřivě si roztaženými prsty vyhrabával smetí z vlasů.

„Koho myslíš?“ zeptala se Galja.

„Toho ptáka, koho jiného? Ty sis ho nevšimla? Takový velikánský bílý pták, vypadá jako výr...“

„Pták,“ opáčila Galja. „Když myslíš, tak tedy pták. Jdeme.“

Její tvář umouněná prachem byla bledá, rty pevně semknuté, zelené oči jí plály. Beze slova sestoupili z pahorku, přičemž si dávali záležet, aby se ani jednou neohlédli, beze slova přešli mýtinu, vrátili se na silnici a stejně beze slova došli k místu, kde nechali koně. Teprve když kopyta koní znovu zacvakala po betonu, řekla Galja:

„Jsem přesvědčena, že to všechno souvisí s tím pahorkem a s tou barabiznou. V nich je ukryto nějaké hrozné tajemství, a neodhalíme-li je, nikdy se nedozvíme, co se stalo s polovinou Zeleného údolí a s dědečkem.“

„No jo,“ přitakal Porthos hlubokomyšlně. „Takže ty myslíš, že se ten pták dovтіpil, a proto na nás zaútočil?“

„Ty si to nemyslíš?“

„Abych se přiznal, domníval jsem se... že se možná jenom vylekal, třeba tam má hnízdo nebo tak nějak. My jsme křičeli, hlučeli, pták sebou začal šít, skřehotat, plácet křídly...“

Galja na něho pohlédla soucitně.

„Milý Porthůsku, vzpomínáš si, v kterém okamžiku to všechno začalo?“

„Začalo to... No jo, vážně! Jak jsi mi ukázala ty stopy... A divné stopy, jen co je pravda...“

„No právě! Když viděl, že jsme objevili stopy, zasypal je všelijakým smetím a nás jednoduše vystřadil.“

„Aha,“ pronesl Porthos. Celý zrudl duševní námahou. „Takže ty myslíš, že ten pták má něco společného se zmizením

půlky doliny a... e-e... dědečka? Co je to za ptáka?“

Galja neodpověděla. Vyjeli z hvozdu a znovu pobídlí koně po okraji silnice. V tu chvíli se jim nad hlavami ozvalo žalostné zapištění. Porthos pohlédl vzhůru a udiveně vyhrkl:

„To je přece on, on sám!“

Nad nimi kroužil obrovský bílý pták s kulatou kočičí hlavou a velikýma očima a svíral v drápech malé chundelaté zvířátko.

„Podívej, on něco chytil!“ vykřikla Galja. „On ho sežere!“

Porthos bleskově seskočil ze sedla, shýbl se, zašátral u nohou, pak se napřímil a nadhodil si na dlaní pořádný balvan. Pták si ho shora chladně a lhostejně prohlížel, vznášel se na majestátně roztažených křídlech. Porthos napřáhl. Bum! Kámen trefil ptáka pod levé křídlo. Dolinou se rozlehlo známé děsivé zakvílení. Pták uvolnil drápy, prudce se naklonil na levý bok a zmizel za vrcholky stromů. Porthosovi k nohám dopadl bílý huňatý chomáček.

„Dej ho sem!“ řekla Galja. „Ale opatrně, ať mu neublížíš!“

Bylo to zvláštní zvířátko: celý Bumbacil, jedině že byl bílý jako sníh a měl červené oči. Třásl se v Galjiných dlaních a dívka přes jemnou kožešinku cítila, jak divoce mu buší maličké srdce.

„Chudáček,“ řekla Galja. „Je vystrašený...“

„Aby ne!“ dodal Porthos. „A co to je? Kotě?“

„Ale ne. Vidiš, jaký má krátký ocásek.“

„Takže králík?“

„Taky ne. Na to má malé uši... No nic, nasedáme. Jedeme rovnou k Athosovi, musíme si pospíšet.“

3

Ani se neumyli, nepřevlékli, nechali koně stát přímo na ulici a rovnou se rozběhli k Athosovu domku, vmáčkli se do kabiny výtahu připomínající číši z barevného skla a sjeli do jeho rozlehlé dílny. Tady se třásla podlaha pod nohama, dunivě rachotily složité mechanismy obalené kulatými síťovanými plášti, ostré proudy vzduchu unášely vůně rozžhaveného kovu a nahřáté plastické hmoty, vyšlehávaly a zase hasly oslepující purpurové plameny házející na stěny třaslavé stíny a desítky velkých i malých robotů ve tvaru krabů, pavouků a stonožek se přičinlivě hemžily, klouby jim řinčely, roboti pobíhali z jednoho konce této velké podzemní haly na druhý a vykonávali jakési operace, které sami nechápali. A Athos v bílých montérkách stál před řídicím pultem na kulaté rovné plošince zavěšené na velkém mřížkovitém jeřábu.

„Hohó!“ zaburácel Porthos hromově.

„Athosi!“ vykřikla Galja čistým a zvonivým hlasem.

Athos po nich střelil pohledem a rozmrzele mávl rukou.

„Mám práci!“ odsekl podrážděně. „To jsou mi móresy...“

Ale vtom si uvědomil, že jeho přátelé vypadají, mírně řečeno, poněkud neobvykle. Pohlédl na ně znovu, o něco pozorněji, hvízdal a smáčkł prstem jakési tlačítko na pultu. Plošina se plynule rozjela, spustila se a zastavila vedle Galji a Porthose. Athos seskočil na podlahu.

„No ne!“ poznamenal. „Kde jste se takhle zřídili? Že se nestydíte vstoupit v tomhle do mé dílny!“

„Ztratila se polovina Zelené doliny!“ vyhrkl Porthos.

„Ztratil se dědeček!“ spustila Galja současně.

„Čtyřicet kilometrů silnice...“

„Jeli jsme na koních, koně se lekli...“

„Nejdůležitější je ten pahorek s dubem a starou chatrčí...“

„Jen jsme našli stopy, rozkřičel se a zasypal nás...“

„Velikánský bílý pták, připomínal výra...“

„V tom je nějaké tajemství...“

„Trefil jsem ho kamenem, ale on uletěl...“

Athos jim dlaní lehce poplácal po ústech a oba poslušně zmlkli. Athos si prohlédl dlaň, otřel si ji sněhobílým kapesníkem a ten odhodil na podlahu. Okamžitě přiběhl čiperný krab, popadl kapesník a někam ho odnesl.

„Probereme si to,“ prohlásil Athos a usedl na okraj plošinky. „Jste sice příšerně, odporně špinaví, ale jak se zdá, věc je neodkladná. Takže si sedněte na podlahu, oni pak po vás uklidí.“

Galja a Porthos si rozpačitě sedli na podlahu s nohama po turecku zkříženýma, Athos vytáhl z náprsní kapsy radiotelefon a stiskl volací tlačítko.

„Slyším,“ ozval se jako vždy tichý Aramisův hlas.

„Tady Athos. Promiň, že tě vyrušuji z práce, ale teď ke mně přišel náš sportovec v doprovodu špunta, jsou neobyčejně vzrušení a hoří nedočkavostí sdělit mi cosi nesmírně zajímavého a obávám se, že i tragického. Vyslechneme je.“

„Slyším,“ opakoval Aramisův hlas.

„Mluvte,“ nařídil Athos.

Chvatně a zmateně vyprávěli Galja a Porthos přátelům o svých dobrodružstvích a zážitcích, co chvíli si skákali do řeči a přeli se kvůli podrobnostem. Když umkli, Athos chvíli vyčkal a pak se zeptal:

„Všechno?“

Galja a Porthos přikýkli.

„Co ty na to, Aramisi?“

„Podivné a nebezpečné. Za chvíli jsem u vás. Poslouchal jsem už cestou.“

„Bojím se o dědečka,“ vzlykla najednou Galja a rozechvěně pohládila zvířátko, které se jí uvelebilo na rameni. Přitisklo

se jí k tváři a zamrkalo červenýma očima.

„Víte, co bych udělal já?“ pronesl Porthos a důstojně si odkašlal. „Já bych se vydal rovnou k těm vtipálkům a všechno bych jim tam roztřískal na cucky, aby jim zašla chuť...“

Tiše cvakl výtah, z kabiny vystoupil Aramis a v chůzi si zastrkoval radiotelefon do oslnivě bílého pláště. Usedl vedle Athose na kraj plošinky, důkladně si prohlédl Galju i Porthose a usmál se – jen maličko, sotva znatelně, pouze koutky rtů.

„Nuže?“ pronesl.

„Slyšel jsi je,“ řekl Athos. „Tak povídej, co si o tom myslíš.“

„Takže si ještě jednou probereme, co zatím víme,“ spustil Aramis svým tichým klidným hlasem. „Za prvé – zmizel pás území o šířce čtyřiceti kilometrů včetně obyvatelstva, rostlinstva a zvířeny. Teoreticky je možné si představit – a tudíž i rekonstruovat – podmínky, za nichž je taková akce uskutečnitelná. V subeinsteinovské fyzikální geometrii je známa a říká se tomu trojrozměrná kontraakce...“

„Sklapni pus,“ řekl Athos Porthosovi přísně.

„Za druhé,“ pokračoval Aramis, „v neproniknutelném lese se při silnici za kilometrovníkem sto šedesát objevila mýlina a pahorek s prastarým dubem na vrcholku. Říkám – objevila, protože na snímcích pořízených z letounů před pouhým rokem nic takového zachyceno není. Ověřil jsem si to osobně, než jsem se vydal sem. V souvislosti s faktem trojrozměrné kontraakce, k níž došlo mezi stým dvacátým a stým šedesátým kilometrem, vzbuzuje náhlé objevení této mýtiny a pahorku s dubem a starým stavením značné podezření a domněnku, že jde o maskování. Za třetí, plně souhlasím se svou drahou příbuznou, že činnost takzvaného velkého bílého ptáka měla za cíl zastrašit nezvané svědky a obrátit je na útěk.“

„Závěr?“ zeptal se Athos.

Aramis pokrčil rameny:

„Logický závěr se plně kryje se závěrem intuitivním, k němuž jste dospěli i bez mé pomoci. Máme co dělat se zločinem.“ Zavládlo mlčení. Potom se Porthos zeptal:

„S čím?“

„Se zločinem,“ opakoval Aramis.

„Aha,“ pronesl Porthos hlubokomyslně.

„Že se nestydíš!“ vyhrkla Galja. „Vždyť jsi o tom četl... To bylo to, jak bez dovolení otvírali truhlice s poklady, jak brali hladovým poslední sousto, jak bezdůvodně zabíjeli...“

„Ano,“ řekl Porthos. „Já vím. Už jsem si vzpomněl. Takže máme co dělat se zločinem. Výborně. A já myslel, že je to jenom hloupý vtip.“

„Na vtipy zatím radši zapomeň,“ řekl mu Athos a obrátil se na Aramise: „Tak nám pověz ještě to poslední, kamaráde. Kdo jsou zločinci?“

„Lidé už nespáchali žádný zločin nějakých sto let,“ odpověděl Aramis tiše. „A zločiny spojené s vynaložením obrovské energie a mohutné techniky se na naší planetě a v jejím okolí nevyskytly už snad tři sta let. Už jen z toho se vnučuje závěr, že zločinci...“ Odmlčel se a zvedl ukazováček vzhůru.

Porthos se zadíval na strop.

„Myslíš sousedí?“ zeptal se polekaně.

„S ním je opravdu těžké pořízení!“ vykřikl Athos pobouřeně a plácl se do kolen.

„Ne,“ řekl Aramis, „zločinci – to jsou cizinci z hlubokého kosmu. Nevíme ještě, co mají za lubem a čeho jsou schopni, ale musíme být připraveni na nejhorší.“

„Na válku!“ prohlásil Athos drsně.

Porthos vyskočil a začal si vyhrnovat rukávy.

„Rozdrtíme je!“ vybuchl. „Nařezeme jim! My jim ukážeme, těm kosmickým drzounům! Jdeme, chlapi!“

„Sedni si!“ nařídil Athos. „Ano, válka. Už dávno jsme neválčili, ale určitě si vzpomeneme, jak se to dělá. Navrhují toto. V první řadě je samozřejmě třeba informovat Všesvětovou radu. Sedí tam moudří lidé a určitě vymyslí něco rozumného. Ale my na ně nebudeme čekat. Jako vojáci nejsme o nic horší ani lepší než kdokoli z těch deseti miliard lidí obývajících naši planetu. Jenže my první jsme zločince objevili, takže my první taky zahájíme boj. Je jasné, že zločinci, kteří uskutečnili diverzi mezi stým dvacátým a stým šedesátým kilometrem, se tím nespokojí. Kdybychom věděli, kde a kdy spáchají další diverzi, utkali bychom se s nimi právě tam a právě v onu dobu. Jenomže to my nevíme. Navrhují riskovat: zaútočíme přímo na hnízdo, na mýtinu s pahorkem. Zvítězíme-li, bude všechno v pořádku. Zahyneme-li, bude to aspoň dobrý průzkum bojem. A pustíme se do toho hned zítra ráno. Souhlasíte?“

„Souhlasíme!“ odpověděli sborově Galja, Porthos a Aramis.

Galja odpověděla ze všech nejhlasitěji, dokonce hlasitěji než Porthos, a mušketýři rázem zmlkli a udiveně se na ni zadívali. Její umouněný obličej hořel, z očí jí šlehaly zelené blesky a malé pěstičky zatínala tak, až jí klouby bělaly. V tuto chvíli už nebyla v dílně, už nebyla s přáteli, nýbrž se řítila na bujném koni přes zlořečenou mýtinu, mávala zakřivenou šavlí a kosila řady kosmických zločinců. Tyto slastné vidiny se samozřejmě v mžiku nelítostně zhroutily. Mušketýři sáhli po všech možných prostředcích – logice, vydírání, vyhrožování, lsti a slibech – a nakonec se jim podařilo zvítězit. Bylo rozhodnuto, že během zítřejší operace zaujme Galja postavení v Aramisově laboratoři a bude plnit neobyčejně zodpovědný úkol – udržovat přímé spojení se zmocněncem Všesvětové rady.

Galja stále ještě vzlykala a rozmazávala si po zčervenalých tvářích slzy a špinu, Porthos a Athos oddychovali a otírali si zpoceně obličej, když se Aramis najednou zeptal:

„Kde je to Galjino zvířátko?“

Všichni se znepokojeně zavrtěli a rozhlíželi se.

„Támhle je!“ vykřikl Porthos překvapeně a vyskočil.

Bílý chundelatý chomáček pelášil k výtahu.

„Stůj!“ zahřměl Porthos a první vyrazil k pronásledování. „Stůj, povídám!“

Athos a Aramis se za ním zpozdíli jen asi o pět kroků, ale to už podivné zvířátko vklouzlo do průzračné kabiny připomínající číši z barevného skla, šikově jako moucha se vyšplhalo po stěně a stisklo tlapkou tlačítko. Když Porthos doběhl k výtahu, kabina už stoupala vzhůru.

Teprve po několika minutách vyběhli ohromení a rozrušení přátelé z Athosova domku ven. A hned spatřili, jak v temně modrém podvečerním nebi plavně mává křídly a odlétá směrem k Zelené dolině, k neproniknutelnému hvozdů, k mýtině s pahorkem veliký bílý pták držící v drápech huňatý chomáček. Neustále se vzdaloval, změnil se v bílou tečku a nakonec zmizel docela. V tu chvíli si přátelé vyměnili pohledy. Athos měl oči jako tmavé šterbinky, Aramisova tvář zkameněla, Porthos hlučně oddychoval, zatínal a uvolňoval veliké pěsti, a Galje se chvěly rty.

„Ještě nevíme, kdo vlastně je náš nepřítel,“ řekl Athos pomalu, „ale můžeme si být jisti, že nám byla vypovězena válka. Hlavy vzhůru!“ vybafl. „Na můj povel! Galja se okamžitě vypraví domů, dá se do pořádku a půjde si lehnout! Žádné námitky, to je rozkaz! Zítřka budeš mít perný den, to ti slibuji... (Ani netušil, jakou měl pravdu, když jí tohle sliboval.) Porthosi, ty jdi do koupelny, převlékni se a vrať se ke mně do dílny. My s Aramisem se zatím spojíme s Všesvětovou radou...“

Když pak celý zrudlý, rozpařený a nezvykle čistý Porthos vyběhl jen v trenýrkách z koupelny, jeho přátelé se plazili po obrovské letecké fotografii rozložené přímo na podlaze.

„Jak to vypadá, stratégové?“ zeptal se a pohodlně se uvelebil na pustou náhorní plošinu na západ od obce. „Spojili jste se s Radou?“

„Spojili,“ odpověděl Athos roztržitě. „A co vám řekli?“

„Mám dojem, že nám moc nevěřili.“

To se ovšem dalo čekat. Já na jejich místě bych taky nevěřil. Ale slíbili, že podniknou příslušná opatření.“

„Jaká opatření?“

„Příslušná.“

„Aha,“ řekl Porthos hlubokomyslně. „A co Galja?“

„Zrovna telefonovala. Řekl bych, že z postele. Zívala tak, že sotva mohla mluvit.“

„Je utahaná, holčička,“ pronesl Porthos něžně. Athos odložil kružítko, napřimil se a zadíval se Porthosovi do očí.

„Poslechni, sportovče,“ zeptal se tlumeným hlasem, „jak to teď s tebou je? Jsi ve formě?“

„Dokonale.“

„My jsme se tady s Aramisem poradili a dostali jsme nápad. (Porthos si odkašlal a vypjal hrud' – málokdy se stávalo, že by se mu svěřovali se svými nápady.) Jde o to, že nepřítel teď ví o našem plánu ráno zaútočit. Podle všech pravidel bychom měli zaútočit hned teď, dokud nepřítel není připraven. Ale nejsme ozbrojeni. Já a Aramis se teprve chystáme zajít do Vojenského historického muzea...“

„A co já?“ zeptal se Porthos dotčeně.

„Jen počkej, dojde i na tebe. Já a Aramis vybereme to nejsilnější, co tam mají, ale budeme potřebovat nějaký čas na přípravu, obeznámit se s tím a tak podobně. Zkrátka výzbroj si bereme na starost my. Tebe čeká neméně důležitý, ale mnohem nebezpečnější úkol. Nevíš, kdo tady v obci má nehluchý létající člun?“

4

Porthos uměl skvěle řídit všechny kolové, pásové, létající i plovoucí mechanismy, a tak na okraji mýtiny přistál naprosto tiše. Noc byla jasná, třebaže nesvítil měsíc, ostatně Porthosovy oči byly dávno zvyklé na tmou, a tak zřetelně viděl nedaleko od sebe světlý pruh silnice a za ní na pozadí hvězdné oblohy černý obrys pahorku s dubem a poboženou chatrčí na vrcholu. Několik minut vyčkal, aby se přesvědčil, že je všude klid, pak vyklouzl z člunu do voňavé trávy a zcela neslyšně, jak to uměl jedině on, se plazil k silnici. Plazil se lehce, bez námahy, přeléval se trávou jako rtuť, nezvedal hlavu, a přesto neztrácel směr, všechny jeho svaly pracovaly harmonicky a zcela automaticky. Uplatňovaly se tu bohaté zkušenosti z nesčetných tréninků, stovek lumpačivých kousků i desítek seriálních závodů na zemi i pod ní, na vodě i pod ní, ve vzduchu i v kosmickém prostoru. Porthos byl výborný sportovec a tím je řečeno vše.

Když dorazil k silnici, zastavil se. K úpatí pahorku mu zbývalo nějakých padesát šedesát kroků, snad by se mohl plazit ještě kus dál, ale na světlém betonu silnice by si ho mohli všimnout, kdežto on i odtud docela dobře uvidí nebo aspoň uslyší, co se tu bude dít. Porthos se uvolnil a roztáhl se v trávě jako obrovská žába. Teď nezbývalo než čekat. Pomalu se vlekly minuty, pomalu se pošinovala souhvězdí nad černou korunou dubu, pomalu a rovnoměrně bušilo srdce. Čas od času se nad mýtinou přehnal závan vlažného větru a v takových chvílích tlumeně šumělo listí dubu a cosi dlouze a teskně vrzalo – samozřejmě ne panty dveří, dveře přece Porthos utrl a zahodil... Taková směla, zrovna se mu chce spát! Porthos vši silou semkl víčka a zase otevřel oči. A v tom okamžiku události nabraly spád.

Nejdřív bylo slyšet duté rachocení a půda se lehce zachvěla. Prázdná okna zpustlého stavení na vrcholku pahorku se pozvolna zalila děsivým nafialovělým přísvitem. Zamíhaly se tam jakési mlhavé, ale strašně obludné stíny, ozvaly se chvatné kroky a pak známé plácání mohutných křídel. Porthos zapomněl na všechno ostatní, jen napjatě pozoroval a naslouchal. Znovu kroky, tentokrát těžké, sebejisté, pak hvízdavé, jakoby astmatické oddychování a skřipění plechu... Nafialovělý přísvit v oknech zbořeniny pomalu pohasl. Così hlasitě cvaklo, jako by se přibouchly dveře automobilu, a najednou se při úpatí pahorku rozsvítily tři jasné reflektory. Dutý sveřepý hlas pronesl:

„Ka!“

„Zde, Dvohlavý,“ odpověděl jiný hlas, vysoký a rezavý.

„Pochopil jsi všechno, Ka?“

„Všechno, Dvouhlavý...“

„Výchozí čára – sto dvacátý kilometr. Čára bojového úkolu – osmdesátý kilometr. Po splnění úkolu okamžitě návrat.“

„Jasně, Dvouhlavý!“

„Ki!“

„Zde, Dvouhlavý!“ zahulákal třetí, basový hlas.

„Ku!“

„Tady jsem, Dvouhlavý!“ ozval se sípavým šepotem čtvrtý.

„Jaturkenžensirchiv!“

„Máš mě v kapse, Dvouhlavý!“ zapištěl potichoučku pátý.

„Výborně. Ka, rozednívá se brzy, koukej to zmáknout za tři hodiny. Nezapomeň, že nás zejtra ráno čeká bitva. A já zatím opatřím rukojmího. Jdeme na to!“

Rozezněl se dunivý rachot, jasné reflektory se zakymácely, daly se do pohybu a začaly se plazit po silnici. Porthos dál nečekal – všechno, co bylo třeba, už věděl. Jakmile se neznámý stroj s třemi reflektory dostal na betonovou silnici, rozběhl se, teď už téměř bez skrývání, ke svému létajícímu člunu. O pár chvil později už člun šílenou rychlostí křísil po korunách borovic a po dalších třech minutách s ním Porthos přistál v akátovém houští proti kilometrovníku 120 a vytáhl z kapsy radiotelefon.

Athos s Aramisem ho vyslechli bez přerušování. Potom uprostřed železného řinčení a hukotu mohutných motorů Athos zakřičel:

„Takže jejich stroj bude u stého dvacátého kilometru nanejvýš za deset dvanáct minut?“

„No právě!“ přisvědčil Porthos sklesle. „A kdy mám čekat vás?“

„Děláme, co můžeme. Jedeme na plný plyn, až se nám tím drncáním viklají zuby... Dorazíme k tobě za úsvitu.“

„Trochu pozdě.“

„Heleď, dávej si pozor, sportovče! Žádné zbytečné pohyby! Pamatuj, že jsi na průzkumu... A nezapomínej, že oni jsou připraveni na bitvu!“

„A dokonce jsou odhodláni vzít rukojmího,“ dodal Aramis sotva slyšitelně.

„Mimochodem, co to je rukojmí?“ zeptal se Porthos.

„To by bylo dlouhé vysvětlování... No dobrá, buď opatrný.“

„Konec.“

Porthos vypnul telefon a zaposlouchal se. Pohlédl na oblohu. Tam klidně pomrkávaly jiskřivé hvězdy. Pohlédl vpravo. Tam se zlověstně černal neproniknutelný hvozd. Pohlédl vlevo. Tam se rozkládala zbylá polovina Zelené doliny – nedozírný prostor pokrytý spícími zahradami, mezi nimiž spaly roztroušené osady s bílými zdmi útulných domků, klikatily se řeky a potůčky odrážející na svých hladinách hvězdné nebe, rozprostíraly se luhy, po nichž se ospale procházeli koně vypuštění na noční pastvu. Kdesi líně poštěkával pes. Ospale štěbetali ptáci. Zazněl i zpěv – buď někdo zapomněl vypnout rádio, nebo se rozveselená děvčata vracela z klubu. A neúnavně zurčela voda v nedalekém neviditelném potůčku.

Všechno dýchalo naprostým klidem, naprostým bezpečím. A přitom se nad vším vznášela strašná hrozba, přátelé byli daleko, on sám a bezmocný. Poprvé v životě pocítil Porthos bolest v duši. Byla tak palčivá, že nemohl popadnout dech, a s údivem i hrůzou se oběma rukama chytil za prsa. A v tu chvíli, jako by se z té bolesti probudil, vynořila se mu v paměti mlhavá vzpomínka na něco velkého a zářivého... na něco ze starých letopisů, které vyprávěly trochu nesrozumitelným jazykem o strašných událostech a obdivuhodných lidech. Pak si vzpomněl zřetelněji a bolest zmizela. Vrátil se do člunu, uvelebil se co nejpohodlněji a rozhlédl se. Odtud měl všechno jako na dlani. Pohnul řídicí pákou a člun poslušně pozvedl ostrou před.

„Jsem připraven!“ řekl Porthos nahlas. Jako v odpověď na jeho slova se někde v hloubi lesa rozeznělo hluboké dunění. Porthos strnul a zaposlouchal se. Dunění se přibližovalo a již světlo mohutných reflektorů ozářilo koruny stromů, zamíhalo se mezi kmeny a rozběhlo se po šedivých betonových panelech silnice. Když v tomto svitu zajiskřila smaltovaná tabulka s číslicí 120, stroj kosmických zločinců se zastavil – v noční tmě bylo nejasně vidět obludnou hrbatou siluetu. Ozvalo se zvonivé cvaknutí a jemné monotónní bzučení. Po stranách reflektorů, jako proudy vody z kropícího vozu, vyskočily pruhy podivného nafialovělého světla. Protahovaly se stále víc do stran, až dosáhly obzoru, a Porthosovi připadalo, jako by tenhle světélkující nafialovělý pruh dělil celý svět na dvě půlky – na jedné straně byl kilometrovník s číslicí 120, Zelená dolina, přátelé, a na druhé straně on sám se svým člunem, stroj kosmických zločinců a neproniknutelný hvozd zahalený černou nocí.

Pozvedl se, aby lépe viděl. Sportovec Porthos nikdy nebyl zbabělec, ale v tuto chvíli ucítil, jak mu na hlavě vstávají vlasy.

Obludná hrbatá silueta se pohybovala... a současně stála na místě. Nehybně se černala na světlém pruhu silnice, ale Zelená dolina se pomalu soukala pod ni, mizela mezi reflektory, pod světélkujícím nafialovělým pruhem táhnoucím se od obzoru k obzoru. Stroj zločinců požíral Zelenou dolinu. Jako první zmizel kilometrovník – jako štíhlý bílý přízrak se vnořil do nafialovělé mlhy a zmizel, jako by tu nikdy nestál. Noční zvuky jeden po druhém utichaly. Zmlklo bublání nedalekého potůčku. Štěkot psa zanikl jako useknutý. V půli slova utichla vzdálená píseň... Jen obludný mechanismus na silnici tiše, rovnoměrně hučel.

Porthos se vzpamatoval. Znovu usedl do křesla a klidným, dokonce trochu lenivým pohybem ruky ležící na páce zvedl člun do výše třiceti metrů. Pak nechal klesnout před člun, namířil ji shora na černý hrbatý kolos a plnou silou sešlápl pedál plynu.

Úder byl hrozný. Vyšlehl oslepující výbuch. Fantastická síla odtrhla Porthose od křesla, stiskla ho a mrštila jím do tmy. Cosi praskalo, skřípalo, trhlo se, ale tělo Porthose necítil, neměl sil rozevřít víčka.

„Uchu-u-u! Uchu-u-u! Uchu-u-u!“ kvílel velký bílý pták a plácal mohutnými křídly.
„Zatracená červená krev!“ pištěl kdosi vysokým rezavým hlasem. „Rozbili nám kontraaktor!“
„To si odskáčou!“ řval kdosi hlubokým basem.
„Zaútočili na nás!“ sípal kdosi astmaticky. „Rychle zpátky! Rychle na Piratellu!“
Porthosovi se přece jen podařilo otevřít na okamžik oči. Zahlédl nad sebou neforemný okřídlený stín clonící hvězdy.
Pak se jeho oči opět samy zavřely.

Neviděl už, jak se od neviditelné čáry začala soukat Zelená dolina zase zpátky. Rozbitý stroj kosmických zločinců vracel, co spolykal. Přetržené zvuky se jeden po druhém obnovovaly. Rozezněla se píseň přerušená v půli slova. Líně se rozštěkal pes. Zabublal nedaleký potůček. Konečně se z prázdnoty vynořil kilometrovník s číslicí 120 a všechno bylo zase takové, jako před čtvrt hodinou. Jen uprostřed silnice se kouřilo z hromady zkrouceného kovu a na krajnici, s rozhozenými rukama a bezkrevným obličejem nastaveným svitu hvězd, ležel mrtvý Porthos.

5

S řinčením a skřípotem jel po silnici obrovský tank, poslední výkřik pozemské ničivé techniky. Tento poslední výkřik se ozval před třemi sty lety, avšak naštěstí přišel pozdě a nebyl už lidem k ničemu, takže tank stál celých tři sta let v jednom ze sálů Vojenského historického muzea. Tam ho našli Athos a Aramis, výborný mistr a výborný vědec, rychle se seznámili s jeho mechanismem, seřídili ho, vyzbrojili a vyjeli s ním na první bojovou akci. Řinčely pásy, rovnoměrně a rachotivě burácely motory, doprava i doleva se hrozivě otáčela plochá věž s dělem a jako ostny dikobrazu vyčnívaly do všech stran ničivé rakety. Po stranách silnice ubíhal dozadu hluboký hvozď zatažený namodralou ranní mlhou a odplouly kilometrovníky: 161... 162... 163...

Řídil Athos, Aramis seděl u děla a otáčel se současně s věží, u přepážky na zádi leželo Porthosovo tělo zabalené do šedé plachtoviny. Přátelé na první pohled pochopili, co se u stého dvacátého kilometru zběhlo, ale přesto se Athos přiškrknutým hlasem zeptal: „Taran?“ – „Ano, taran,“ odpověděl Aramis tiše. Člun narazil přídí do motoru odporného mechanismu a nadobro ho zničil, ovšem zločinci zůstali naživu a skryli se. Bylo třeba je dopadnout a potrestat, ale spíš než potrestat – zneškodnit, jednou provždy vylámat těm lumpům zuby! Třeba se nám to nepodaří, říkal si Athos v duchu, třeba připlácnou náš tank jako mouchu, ale pokusit se musíme. Provádíme průzkum bojem a za námi už se zvedají takové síly, o nichž ani my sami nemáme představu, takže těm kosmickým zlosynům, banditům a vrahům bude setsakramentsky ouvej... Galja asi ještě spí, uvažoval Aramis. Před odjezdem jsme se zaskočili rozloučit (tou dobou byl Porthos ještě živ), ale Galja spala jako dudek, s hlavou pod polštářem, bosé nohy jí čouhaly zpod přikrývky. Chudák holka, čeká ji veliké hoře, prolíje spoustu slzí, měla sportovce tolik ráda, my jsme ho taky měli rádi, ale my máme výhodu, že se budeme rvát...

„Dávej pozor!“ vybafl Athos a se zařinčením zaklapl průzor.

Hvozď kolem v mžiku vzplanul. V jediném okamžiku se tank octl v běsnícím moři purpurových a oranžových plamenů. Stromy po stranách silnice se proměnily ve sloupy bouřícího ohně. Avšak tank ani nezpomalil. Zahalený mraky černého kouře, zasypávaný fontánami oranžových jisker odhazoval planoucí stromy padající mu přes cestu a tvrdošijně pokračoval v jízdě. Z dýmu se vynořila a zase zmizela smaltovaná tabulka s číslicí 164. Kupředu, kupředu!

„Jen kousej, potvoro!“ vrčel Athos. „Kousej, dokud máš zuby!“

Situace se každým okamžikem zhoršovala. Přátelé nenapadlo zásobit se kyslíkem a v tanku začínalo být dusno. Tepelnou izolaci pláště pomalu ale jistě pronikal nesnesitelný žár. Tanec ohnivých jazyků vyvolával mžítka před očima a černé brýle nikde... A tu se asi dvacet kroků před tankem s pronikavým třeskotem rozpukla země. Silnice se rozlomila. Puklina se rychle rozšiřovala, do vzniklé propasti začaly padat hořící stromy a kameny. Jen taktak stačil Athos zabrzdit. „Jsi pašák,“ zazněl ve sluchátkách tankistické kukly tichý hlas.

Athos roztáhl speklé rty v úsměvu. Pochvala z Aramisových úst byla vzácná. Athos se sklonil k periskopu. Na této straně propasti šlehal plameny. Na protější straně stál hvozď tiše a nedotčeně. Ještě kilometr, víc to nebude. Maličkost... Athos pečlivě, jako vždy, když zacházel s málo známými mechanismy, pohnul pákou až na doraz doprava a od sebe. Ozvalo se pronikavé svištění. Až nad koruny plápolajících stromů vyletěly chuchvalce hořící trávy a doutnající větvičky rozmetané vzdušným vírem. Tank se na vzduchovém polštáři vznesl nad silnici, na okamžik se zastavil, jako by si rozměřoval cestu, potom se pomalu a plynule přenesl přes propast, pásy zařinčely a tank měkce dosedl na silnici na opačné straně.

„Tak, a teď kousej, potvoro!“ zavrčel Athos a rozjel se na plný plyn.

Výjel s tankem na mýtinu jen natolik, aby Aramisovi umožnil zamířit dělo na pahorek. Růžové paprsky neviditelného slunce ozářily koruny stromů, ale mýtina tonula ještě ve stínu a nad trávou se plazily husté chuchvalce mlhy načechrané jako vata. Všude kolem vládlo ticho a nebylo znát žádné příznaky života.

„Vystřel na výstrahu,“ procedil Athos mezi zuby. Dlouhá štíhlá hlaveň děla se pohnula a poněkud pozvedla. Práskl výstřel, zaduněla ozvěna a hned nato se kousek vlevo od koruny dubu zablesklo. Dub stál najednou holý, nad mýtinou zavířil oblak listů strženého výbuchem a prázdné větve dubu se zahalily kotouči černorudého kouře.

„Dobře,“ řekl Athos. „Teď ještě jednou, trochu níž. Míř přímo na tu barabiznu... Co to je za čertovinu?“ vyklouzlo mu z úst. Odtrhl se od periskopu, otřel si oči oslepené plamenem a znovu se přitiskl k okulárům.

Nebyl to však zrakový klam. Vrcholek pahorku se skutečně otáčel kolem své osy. Tento pohyb, zprvu pomalý a sotva postřehnutelný, se neustále zrychloval a zanedlouho mezi vrcholkem a úpatím vznikla rovná temná puklina. Další otočka, ještě jedna – a vrcholek se i s dubem a starou chatrčí odklopil stranou jako víčko obrovitého kalamáře. S praskotem se lámaly tlusté větve dubu, do všech stran se rozletěly zpráchnivělé trámy a prkna chalupy, která se v letu rozpadala. A z nitra pahorku se pomalu vyhouplo a zůstalo viset ve vzduchu obrovské uhlově černé vejce – nevidaná kosmická loď z neznámého světa.

Mušketýři v tanku se vzpamatovali z prvního údivu.

„Ještě jednou na výstrahu!“ zavelel Athos.

Dělo zahřmělo podruhé a náboj vybuchl kousek nad zakulaceným předkem kosmické lodi. Obrovské černé vejce se zakymácelo, zatančilo na místě jako na neviditelných pérech, a najednou zarachotily motory a vejce začalo stoupat vzhůru.

„Takový drzoun!“ procedil mezi zuby Athos. „Míř na zád, Aramisi! Tři náboje ráz naráz – pal!“

Ale k další palbě nedošlo. Kosmická loď s burácejícími motory dál nabírala výšku a v její přední části se rozevřel otvor, z něho se vysunulo dlouhé pružné bidlo, na jehož konci se pohupovala a točila malá lidská postavička.

„Galja!“ zamumlal Aramis ohromeně.

„Galja!“ vykřikl Athos zděšeně.

Nevěřili vlastním očím, ale byla to opravdu Galja, jejich Galja, špunt, holčička, příbuzná, v kytíčkovém nočním župánu, spoutaná na ruku i na nohu, bezmocná a nedosažitelná. Vítr s ní nelítostně kroužil a rozhoupával ji, lepil jí rozčuchané vlasy přes obličej, takže skoro nic neviděla, ale přesto postřehla jejich tank a zajímavým hláskem slabounce vykřikla:

„Co koukáte? Athosi! Porthosi! Aramisi! Střílejte! Palte do nich! Palte!“

Stáli vysunutí z otvorů tanku, oněmělí žalem a hrůzou, a sledovali, jak kosmická loď stoupá stále výš a výš, jak se mění v černou skvrnku a nakonec se zcela rozplývá v růžovém ranním nebi...

Athos ještě pořád stál ve svém otvoru a bezmyšlenkovitě zíral do růžové prázdnoty nad sebou, když mu silná ruka bolestivě sevřela rameno.

„Vzpamatuj se,“ řekl Aramis tvrdě. „Musíme jednat.“

„Ale co ona...“

„To až pak. Teď na kosmodrom, rychle!“

Vklouzli dovnitř tanku a přibouchli nad sebou těžké poklopy. S hlasitým řinčením se zpod podlahy vysunula křídla.

Ještě okamžik – reaktivní letoun s krátkým trupem a křídly zkosenými dozadu se vznesl nad vrcholky stromů, z nichž se po požáru ještě kouřilo. Na silnici zůstaly ležet jako prázdná skořápka tankové pásy, plášť a pancéřová kostra zakončená plochou věží. A taky Porthos...

6

Došlo k tomu tak. Uprostřed noci probudil Galju skřípavý, jakoby zadržávající hlas, prozpěvující podivnou písničku:

Mám rád tetu, svoji tetu,
hodnou tetu Lizavetu,
jednou málo, jindy víc...
To je všechno, pak už nic.

Nejdřív si myslela, že se jí to zdá, ale hned nato si uvědomila, že leží s otevřenýma očima. Usedla a spustila nohy přes pelest. Skřípavý hlas zpíval dál a dával si záležet na artikulaci:

Jak ten malý ptáček,
rozmilý zpěváček,
přežalostně zpívá!

Nechápavě se rozhlédla po místnosti a podivila se. Dobře se pamatovala, že vypnula televizi – a vida, obrazovka svítí a na ní s komickou důležitostí a strašně nemotorně tancuje legrační kreslené káčátko. Tančí, přešlapuje na dlouhých pařátech do rytmu hudby, potřásá slaboučkými křídélky – a Galja se přes všechn svůj údiv rozesmála. Vklouzla nohama do pantoflí, rozběhla se k televizoru a osahala knoflíky. Ano, televizor byl vypnutý. Ale ani si to nestačila uvědomit... Z kresby na obrazovce se do místnosti vysunuly obrovské ruce v černých rukavicích. Galja neměla čas ani vykřiknout, natož si něco pomyslet – ruce ji pevně uchopily za ramena a táhly k obrazovce.

„Pomoc!“ vykřikla zoufale. „Mami! Porthosi!“

Obrazovka se přiblížila až k ní, Galja se schoulila a očekávala, že narazí hlavou na sklo, ale nic takového se nestalo, byla vtažena do ledové tmy, hozena na cosi hladkého a slizkého a sveřepý hlas pronesl:

„Hotovo.“

Ozvaly se těžké vzdalující se kroky, zaznělo kovové cvaknutí a Galja pochopila, že zůstala sama.

To všechno se událo v několika okamžicích, ale Galja si vzápětí uvědomila, že je zajatkyň vesmírných banditů. Z knih věděla, že zajetí je to nejhorší, co může vojáka ve válce potkat. Do zajetí se dostávali ti, co byli v bezvýhodné situaci nebo v bezvědomí, do zajetí se vzdávali ti, co ztratili víru v sebe a zoufali si. V zajetí se ocitali ti, co byli zastížení znenadání a také neozbrojení. Nikde se Galja nedočetla, že by se do zajetí bralo přes obrazovku televizoru, ale koneckonců dneska je jiná doba. Jedno věděla – v zajetí se musí člověk chovat důstojně a hrdě.

Obhlédla svoje vězení. Místnost to byla prapodivná, připomínala krabičku od zápalek – poměrně dlouhá a velice úzká. Stěny a podlaha byly z hladkého materiálu a pokrývala je jakási odporná vlhkost, na strop Galja nedosáhla.

Zanedlouho se do ní dala zima a tak se schoulila do klubička, s cvakajícími zuby se zahalila do župánu a myslela na to, že se co nevidět objeví naši, banditům napráskají a ji osvobodí. Ale při této myšlence se bezděky rozplakala. A se slzami na tvářích usnula přímo na slizké podlaze. Probudila se tím, že ji čísi ruce bez okolků zvedly a pevně svázaly, než by řekla švec. Pokusila se o odpor, ale cizí ruce byly mnohem silnější.

Najednou cítila, jak ji zvedají a odnášejí, prostrkávají jakýmsi kulatým otvorem a pak zjistila, že visí vysoko nad zemí. V dáli viděla hořící les, pod sebou známou mýtinu se světlým proužkem silnice a na silnici tank se zvednutou hlavní,

titěrný jako hračka. Z toho pochopila, že došlo k bitvě, že naši zvítězili a zahnali kosmické lumpy, ale ti ji na útěku odvěkli s sebou. A tu udatně křikla na své mušketýry, aby neváhali a stříleli. Jenže oni ani jednou nevystřelili, země se propadala stále hlouběji, ledový vichr ožehoval tělo pod župánkem, a když se nad obzor vyhouplo slunce, Galja ztratila vědomí.

Když přišla k sobě, zjistila, že leží na břiše, s obličejem na špinavém páchnoucím koberci. Okamžitě musím vstát, pomyslela si, ale zůstala ještě chvíli ležet a vnímala svoje pocity. Byly nevalné. Celé tělo ji bolelo jako zmlácené, v uších jí zvonilo, hlavu jako by měla plnou vaty. Na třetí nebo čtvrtý pokus se jí však podařilo sednout si. Nejdřív se jí před očima všechno rozplývalo jako v mlze, ale mlha se ponenáhlu rozestupovala a Galja soustředila pohled na bílou krychlovou bedničku stojící u protější stěny.

„Aha,“ řekla nahlas, „to je zřejmě chladnička.“

Nesmírně opatrně, aby se jí nezatočila hlava, se rozhlédla po místnosti. Byl to šestiboký pokoj s kulatými slepými okny v každé stěně, strop byl pomalovaný Červenými a zelenými čtverci jako šachovnice, uprostřed stál nízký oválný stůl a u něho křeslo s notně ošoupaným čalouněním a nezvykle širokým opěradlem. Místnost ozařovalo mrtvolně nazelenalé světlo. Hodně divný pokoj, řekla si Galja v duchu. Kde to jsem? Jak jsem se sem dostala? – A tu si na všechno vzpomněla a chvatně vstala.

„Tak ses konečně probrala?“ ozval se jí za zády tlumený sveřepý hlas. „Už jsem se bál, že chcipteš.“

Galja se otočila tak prudce, že málem ztratila rovnováhu. A jen se otočila, prudce ucouvla.

Před ní stál obrovitý člověk, určitě dvakrát vyšší než ona, celý od krku až po paty zahalený do černého. Od krku... Ne od krku, od dvou krků, protože nad jeho širokánskými rameny se zvedaly dvě hlavy. Na okamžik Galje připadalo, že vidí dvojmo. Potřásla hlavou, zavřela oči a zase je otevřela. Opravdu – hlavy byly dvě, obě hladce vyholené, oválné, s velkýma ušima, jen pravá hlava s černou páskou přes oko kouřila cigaretu a dívala se jediným okem někam stranou, zatímco levá si chladně a lhostejně prohlížela Galju.

„Nestačili jsme se představit,“ pronesla levá hlava tlumeným sveřepým hlasem. „Pořád nám nebyl čas. Buď jsi ležela v mdlobách nebo jsem já musel bojovat s tvejma soukmenovcema... Takže – já jsem Dvouhlavý Jul, známej nezávislej pirát.“

Stál rozkročen na dlouhých hubených nohou a ze zvyku držel při bocích na pouzdech s pistolemi obrovské ruce v černých rukavicích, – tytéž ruce, které se tak šikovně vysunuly z obrazovky televizoru a shráblý Galju. Galja si ho změřila opovrhlivým pohledem od obou hlav až k patám (až jí přitom zalupalo v krčních obratlích) a řekla:

„Jsi hovado a ne pirát. Bál ses otevřeného boje, a tak ses schoval za slabou dívku... Proč?“

Pravá hlava vyplivla nedopalek cigarety přímo na koberec a potichu se dala do smíchu.

„Holka má palici,“ pronesla sípavě. „Bojí se, ale nechce se vzdát...“

„Jak jsi na to přišla, že jsem se bál?“ oponovala levá hlava. „Pitomost! Nikdy se nebojím. To přenechávám ostatním. Jednoduše jsem bránil sebe a svou loď všema prostředky, který jsem měl. A budu to dělat i v budoucnu, pamatuj si to...“

„Okamžitě mě vrať na Zemi!“ vybafla Galja.

Dvouhlavý Jul natáhl dlouhou ruku ke stěně a stiskl nenápadné tlačítko. Kulaté okénko pod tlačítkem se rozjasnilo a bylo průhledné.

„Podívej se sem, huso,“ řekla levá hlava. Galja přistoupila k okénku a vyhlédla ven. Zelený kotouč Země zahalený bílými skvrnami oblaků se očividně zmenšoval, zapadal do černé propasti vyšperkované jasnými nehybnými hvězdami. Prst Dvouhlavého znovu stiskl tlačítko a okénko se opět zakalilo.

„Na svou Zemi zapomeň,“ pronesla důrazně a sveřepě levá hlava. „Zemi už nikdy neuvidíš!“

„To není pravda!“ vykřikla Galja a musela potlačovat slzy, které jí vystoupily k hrdlu. „To není pravda! Není! Budou mě hledat a najdou mě! A tebe pověsí za oba krky!“

Pravá hlava se sípavě zachechtala, ale tentokrát neřekla nic. Zřejmě nebyla tak povídavá jako levá.

„Zemi už nikdy neuvidíš,“ opakovala levá hlava. „Přece se kvůli tobě nepotáhnu ještě jednou do takový dálky... Ale nic si z toho nedělej. Uvidíš takový světy, že na svou ubohou planetku zapomeneš. Rozhodl jsem se, že si tě nechám u sebe, budeš mě bavit. Já si tě budu hledět, budeme si spolu hrát. Například – přivážu na provázek velkéj briliant a ty se za ním budeš honit. Bude to ohromná legrace...“

„Ani nápad!“ vykřikla Galja pobouřeně. „Okamžitě mě vrať domů, slyšíš?“

„Nevzpouzej se, škvřně!“ řekla levá hlava přísně. „Nebo ti nařežu!“

Zavládlo ticho a náhle kdesi u stropu zazněl vysoký pronikavý hlas:

„Dvouhlavý, pozor! Začíná spojení s Velikým! Veliký Kraken volá Dvouhlavého Julia!“

„Už to začíná,“ poznamenal Dvouhlavý podrážděně, překročil Galju a zamířil ke křeslu. „Můžeš!“ křikl.

Ozvalo se skřípání, šramot, jemné chvějivé svištění a pak u stropu zaskřehotalo:

„Veliký tě slyší. Podej hlášení, Dvouhlavý!“

„Hlásím,“ pronesl tlumeným sveřepým hlasem Dvouhlavý Jul a usedl do křesla. „Před dvěma hodinami mě napadli domorodci, odstartoval jsem a vydal se na zpáteční cestu. V současné chvíli mám na palubě patnáct plnejch kontejnerů. Bylo odebráno asi osm tisíc čtverečních kilometrů s příznivým obsahem kyslíku, vody, chlorofylu a krve. Počet vhodnejch hlav odhaduju na tisíc.“

„Tisíc – to je dobré,“ řekl zvucný sytý bas a Galje připadalo, že slyší šplouchám jakési tekutiny. „To není špatný úlovek, Dvouhlavý. A kolik kontejnerů zbývá prázdných?“

„Deset, Veliký.“

„Tak proč jsi tak chvátal se startem?“

Dvouhlavý neodpovídal. Obličej jeho pravé hlavy se ohavně sešklebil.

„Snad ses nelek!“ zeptal se sytý hlas.

„Hahaha!“ roztěpal se kdosi skřípavě. „Dvouhlavý se polekal! Tenhle žert se ti povedl, Veliký! Dneska máš skvělou náladu! Hahaha!“

„Na tyhle cestě bylo našim heslem – přepadnout, popadnout a vypadnout beze stopy,“ prohlásil Dvouhlavý Jul drsně. „Nikdo v tyhle části galaxie nesmí vědět, odkud jsme a kdo jsme. Je to tvůj vlastní rozkaz, Veliký. Zůstat a pokračovat v bitvě bylo neúčelné...“

„Proč?“

„Domorodcům se podařilo objevit a zničit kontraaktor. Ale rozkážeš-li, vrátím se, vrhnu se do boje a obrátím tu drzou planetu v popel...“

„Není žádoucí vrhat se do boje ani obracet v popel,“ přerušil ho sytý hlas. „Hodnota kontraaktoru ti bude stržena z honoráře. Pokračuj ve zpáteční cestě. Máš jistotu, že tě nikdo nepronásleduje?“

„Zatím nikdo.“

„V případě, že postřehneš pronásledování, zaútoč a zneškodni atomovými torpédy. Příští spojení podle zvláštního harmonogramu. Buď zdrav, Dvouhlavý.“

„Buď zdrav, Veliký...“

Znovu se ozvalo vibrující svištění a všechno zmlklo.

„Jak se ti to líbí?“ obrátila se levá hlava na Galju. „Hodnota kontraaktoru mi bude stržena z honoráře... Dědek chamtivá!“

„Proč jsi k nám přiletěl?“ zeptala se Galja. „Co jsi u nás hledal? Nač jsou ti naše sady?“

„Sady?“ podivil se Dvouhlavý. „Mně? Nač jsou mi vaše sady? Já jsem přiletěl pro hlavy, rozumíš? A ty hlavy potřebují tady, jinak by nemohly pracovat. Sady, řeky, vzduch... Chlorofyl, vodu, kyslík... Fuj, je mi zle, už když na to pomyslím!“

„Hlavy...“ Galja na něho hleděla užasle. „A nač potřebuješ naše hlavy?“

„Já na nic... Ostatně, to je dlouhá historie a tobě do toho nic není. Jsi hloupá, stejně to nepochopíš. Navíc je to tajemství. Přísný. Takže radši...“

V půli věty ho přerušilo vyty sířeny a místnost zalily záblesky purpurového světla. Dvouhlavý znechuceně pohlédl na strop a rozmrzele vstal.

„No prosím,“ poznamenal a oba jeho obličej se zamračily, „bojovej poplach. Nejspíš pronásledovatelé...“ Zív dvěma ústy plnými zubů a protáhl se, až mu klouby zaprášely. „Pořád to samý. Už mě to nebaví... Jdu do své kabiny a ty sed tady, rozumíš? Kdybys dostala hlad, najdi si něco v ledničce... Tak já jdu.“

Kopnutím otevřel v nejbližší stěně pod kulatým okénkem nízká dvířka, prolezl jimi zkroucený jako paragraf a zmizel.

Galja vrávoravě obešla stůl a zhroutila se do křesla. Nohy už jí vypověděly službu.

7

Probudil ji drsný, nelidský řev. Dvouhlavý stál uprostřed společné kajuty a velikým šedivým kapesníkem si otíral oba zpoceně obličej najednou.

„Tak prosím!“ vybuchl a schoval kapesník za záda. „Tak srážku máme za sebou. Chytil se nás nějaký drzoun, víš, a nedá se setřást. Vypálil jsem na něho posledních pět torpéd a co bys řekla? Všechny do jednoho za letu roztřílel laserovým dělem, a přitom jak šikovně! Ba ne, cítím to předem, že s ním budou ještě patálie, Veliký nebude mít moc velkou radost... Hele, vypadni z mého křesla, holčičko!“ zařval nakonec.

Galja slezla z křesla a opřela se o stěnu. Dvouhlavý usedl na její místo, dal si nohy na stůl a vybafl:

„Ku!“

Rozevřela se dvířka chladničky a zevnitř vyskočil huňatý opičák zahalený oblaky páry.

„Zde, Dvouhlavý!“ zasípal astmatickým šepotem.

Galja se nepodivila ani nepolekala. Už ji unavovalo pořád se divit a lekat.

„Představím vás,“ pronesla levá hlava Dvouhlavého Julia. „Tohle je můj ubytovatel. Zvláštním talentem se nevyznačuje, je drobátko zbabělec, drobátko šejdř a navíc musí většinu života trávit v ledničce ze strachu, aby nezatuhl. Ale je maximálně úslužnej. Říkám to správně, Ku?“

Opičák se uchíchl a zakryl si černými dlaněmi nejprve oči, potom ústa a nakonec uši jako v alegorii tří orientálních opiček.

„Nono!“ zamračila se levá hlava. „Tohle určitě odkoukal na Zemi! Pěkná planetka, jen co je pravda... Namixuj mi pořádnou porci rtuťového koktajlu... a ty holce dej něco k jídlu a pití. Něco pozemského, nepopleť to, osle!“

Ku vklouzl zpátky do chladničky a vytáhl z ní štangli na kámen zmrzlého salámu, bochníček na kámen zmrzlého chleba a sklenici mléčného ledu. Všechno to postavil na stůl, znovu vklouzl do chladničky a začal tam hospodařit – něčím žbluňkal, něco přelával, něčemu se chichotal.

„Jez,“ řekl Dvouhlavý velkomyslně a ukázal na zledovatělé lahůdky. „Pust’ se do toho, nestyd’ se. Tohohle zboží máme spousty.“

Galja se přisoukala ke stolu a opatrně poklepala na salám nehtem. Salám tiše zazvonil.

„Zatím nemám hlad,“ prohlásila Galja srdnatě a polkla slinu. „Ať to chvíli leží. Já až pak...“

„Jak chceš,“ svolil Dvouhlavý velkomyslně. „Abych se přiznal, já už jsem se trochu posilnil v kabině... Spořádal jsem dvě kila kyzu. Já mám při bitvách vždycky strašnou chuť k jídlu... Ku!“ zařval znovu.

„Zde, Dvouhlavý!“ ohlásil se pohotově opičák. „Všecko je hotovo.“

Vyskočil z chladničky, v natažených rukou před sebou s námahou nesl hlubokou kovovou mísu plnou těžké blyštivé kapaliny.

„Já mám kyz děsně rád!“ pokračoval Dvouhlavý a převzal mísu do jedné ruky. „Když se kyz dobře rozdrobí a nechá se nasáknout párama jódu...“ Usrkl z mísy nejprve levými, potom pravými ústy a obrátil všechny tři oči ke stropu.

„M-m-m... Není to zlý. Akorát to chtělo víc chlorovýho vápna...“

Od mísy se nesl tak příšerný puch chemikálií, že Galje vyrazily slzy z očí a rychle ucouvla ke stěně.

„Dvouhlavý, pozor!“ ozval se u stropu vysoký pronikavý hlas. „Podařilo se zaznamenat úryvek rádiového rozhovoru lodě, která nás pronásleduje, s jakýmsi admirálem. Chceš si to poslechnout?“

„No jo, no jo,“ ožil Dvouhlavý. Postavil mísu na stůl a svěsil nohy na podlahu. „Pusť to!“

Ozval se šramot, nejasné mumlání a potom hlas, při jehož zaslechnutí se Galje divoce rozbušilo srdce, pronesl věcně: „Volám Admirála, hovoří Ostříž! Pozor, Admirále, hlásí se Ostříž!“

„Admirál slyší,“ ozval se kdosi neznámý. „Podejte hlášení, Ostříži! Admirál slyší...“

„Hlásím. Před třiasedmdesáti minutami jsem byl objeven a napaden atomovými torpédy. Útok byl úspěšně odražen. Jinak situace nezměněna. Jsem neustále připraven sledovat náš cíl do subprostoru. Žádám o sdělení situace u vás...“

„Pozor, Ostříži, Admirál sděluje údaje o situaci. Třetí eskadra pokračuje v cestě podle vašich údajů s trvalým zrychlením třicet metrů za sekundu. V této chvíli je její rychlost asi pět tisíc kilometrů za sekundu. Od vás je vzdálena asi dvacet tisíc kilometrů. Ostříži, pozor! Informace ze Země. Právě nyní odstartovala za námi osmá kosmická eskadra. Byl vydán společný rozkaz: objevit hnízdo kosmických pirátů...“ Hlas rázem umkl. Zůstalo jen syčení a popraská-vání.

Dvouhlavý chvíli vyčkal a pak se zeptal: „No?“

„Konec,“ odpověděl vysoký pronikavý hlas.

„A dál?“

„Konec. Dál už se nepodařilo zachytit nic.“

„Bac ho,“ pronesl Dvouhlavý zklamaně. „V nejzajímavějším momentě...“

Galja jeho slova skoro neslyšela. Stále ještě jí v uších zněl Athosův hlas. Athos se tedy žene za dvouhlavým pirátem, Athos odráží torpédové útoky, Athos ji spěchá zachránit! Nejráději by se roztančila radostí, dokonce potichoučku vykřikla: „Ke mně, mušketýři!“

„Co to povídáš?“ otázala se levá hlava podezřívavě, ale naštěstí neviditelný radista, který stále ještě syčel a popraskával někde pod stropem, se domníval, že otázka patřila jemu.

„Za minutu bude spojení podle zvláštního harmonogramu, Dvouhlavý,“ odpověděl uctivě. Dvouhlavý odevzdaně mávl rukou.

„Tak to sem dej,“ zabručela levá hlava. „Teď už je to stejně fuk. Starej bude setsakramentsky vyskakovat!“

„A kdo to je?“ zeptala se Galja. Vrátila se ke stolu a s tváří odvrácenou od mísy s rtuťovým koktajlem sáhla prstem na salám. Byl jako kámen.

„Kdo?“ nepochopil Dvouhlavý.

„Ten... starý. No, Veliký...“

Ozvalo se vibrující svištění a skřehotavý hlas: „Dvouhlavý!“

„Zde!“ ohlásila se levá hlava neochotně.

„Veliký tě poslouchá. Podej hlášení!“

„Hlásím,“ pronesl Dvouhlavý tlumeným sveřepým hlasem. „Jsem pronásledovanej. Kosmická loď neznámého typu. Zaútočil jsem na ni atomovejma torpédama – nic platný. Neustále se drží dvě stě kilometrů za mnou. Žádám o dovolení ji zahákovat.“

„V žádném případě!“ zahřměl sytý hlas záhadného Velikého. „Žádné hákování. V boji zblízka byste mi tam zničili všechno zboží a přitom já už jsem na ně dostal zálohu... Proč neunikneš do subprostoru, Dvouhlavý? Proč váháš?“

„Ještě je brzy. Rychlost je zatím příliš malá. Ale to ještě není všechno, Veliký. Podle zachycených zpráv letí za tímhle pronásledovatelem další dvě eskadry. Vypadá to, že jsme přece jen píchli do vosího hnízda...“

„No to je hrůza!“ plačtivě zakvílel neznámý Veliký. „To je prostě příšerné! Buď opatrný, Dvouhlavý! Buď maximálně opatrný, zapřísahám tě při krvavé Protubeře a siné Nekridě! Jestli je zavedeš na naši základnu, dojde ke katastrofě! Pokus se je oklamat, a tu škodu s kontraaktorem, no budiž, zaplatím sám... Vytrí jim zrak! Napal je, ty prevíty s jejich vodou, kyslíkem, chlorofylem a červenou krví! Zkazils mi náladu, Dvouhlavý!“

„Varoval jsem tě...“

„Co z toho, žes varoval? Jde to z mé kapsy!“

Veliký plačtivě hořekoval, naříkal, vyhrožoval, sliboval, domlouval, zatímco Dvouhlavý usrkával z mísy, odsekával, ospravedlňoval se, ujišťoval, holedbal se, a Galja usoudila, že teď je pravý okamžik, aby nabrala nové síly. Ohryzávala roztálé kousky točeného salámu, ocucávala změkklé okraje bochníčku a olizovala kousky mléčného ledu. Všechno to trvalo dost dlouho, až si nakonec Veliký a Dvouhlavý navzájem popřáli stále zdraví a spojení podle zvláštního harmonogramu skončilo. Dvouhlavý dopil svůj koktajl, mrštil prázdnou mísou po opičákovi Ku a zamračeně upřel pohled do stropu.

„Zbabělec tlustá!“ mumlal zarputile. „Helemese, jde to z jeho kapsy... Helemese, on už dostal zálohu... Helemese, ono dojde ke katastrofě! A co mně je do toho? Jděte všichni do háje se svejma zálohami a základnami! Hlavy Dvouhlavýho Julia jsou pro mě cennější než všechny vaše základny a zálohy! V celém vesmíru se ještě nenarodil takovej nositel rozumu, kvůli kterému by Dvouhlavý Jul nasazoval drahocennej život...“

Galja dál plnila program sbírání nových sil, usilovně hryzala, ocucávala a olizovala zledovatělý proviant, opičák Ku seděl v koutě a drbal se v podpáží (koberec pod ním ztmavl od roztálé jinovatky), ale Dvouhlavý stále ještě bručel, nadával a ujišťoval všechny, koho by to náhodou zajímalo, že největší vzácností v celém širém vesmíru je právě on, Dvouhlavý Jul, a ne nějaké zálohy a tím spíš ne základny. Potom se jeho levá hlava zadívala na Galju a oba obličeje se

rozjasnily.

„Co kdybysme se teď pobavili?“ zahlaholil pirát.

Galja se polekala, ale nedala to na sobě znát.

Dvouhlavý zatím vytáhl odněkud provázek a přivázal na něj nádherný průzračný brilant. Tak tohle v žádném případě ne, pomyslela si Galja.

„Vyspala ses, holčičko?“ zeptala se levá hlava.

„Vyspala,“ odpověděla Galja vyzývavě.

„Najedla ses?“

„Najedla.“

„Napila ses?“

„Napila.“

„Tak si budeme hrát.“

Dvouhlavý hodil brilant na podlahu a cukl za provázek. Jiskřivý brilant vrhající na stěny nazelenalé záblesky se rozkutálel po špinavém koberci.

„No?“ řekla levá hlava netrpělivě.

Galja odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ty to neumíš?“ pronesla levá hlava zklamaně.

„Hej, Ku, ukaž jí, jak se to hraje!“

Ku se vrhl na brilant jako tygr. Dvouhlavý nestačil trhnout provázkem – Ku popadl kořist a po čtyřech vyběhl z místnosti.

„Kul!“ zařval Dvouhlavý oběma hrdly. „Stůj, darebáku! Vrať se! Tak co jsem řekl? Zpátky!“

Ku se neochotně vrátil.

„Pojď ke mně!“

Ku strašně neochotně přistoupil k Dvouhlavému. „Dej sem ten brilant!“ zahřímala levá hlava. Ku zavrtěl hlavou a ukázal, že má přední i zadní prázdné. Tu ho Dvouhlavý popadl za srst na krku a vstrčil mu ruku do tlamy až po loket. Ku se roztřásl, oči mu vylezly z důlků, Dvouhlavý vítězoslavně vytáhl ruku a rozevřel pěst. Na dlani mu jiskřil diamant a vedle něho leželo několik zlatých mincí.

„Ty zloději!“ řekl Dvouhlavý a vlepil opičákovi hlučný pohlavek.

Ku s tichým kňučením zalezl k sobě do chladničky. Dvouhlavý se obrátil na Galju:

„Už víš, jak se to hraje?“

„Takovéhle hry si hraj sám!“ zakřičela Galja celá roztřesená vztekem. „Pitomče dvouhlavý!“ Dvouhlavý vyskočil.

„Do vězení!“ rozkřičel se a zadupal. „Do vězení, holka ničemná!“

8

Galja seděla v temné kobce a zmocňovala se jí černá beznaděj. Nejraději by se rozplakala zlostí a ponížením, navíc ji silně bolelo ucho, za které ji sem táhl do nepříčetnosti rozlícený Dvouhlavý. K dovršení všeho zla ji trápilo a unavovalo, že musí sedět bez nejmenšího hnutí. Vězení u pirátů totiž tvořila dlouhá, vodorovně umístěná roura s hladkými stěnami, uzavřená z jedné strany těžkou deskou, z druhé zamřížovaným železným poklopem. Při sebemenším pohybu se roura začínala kymáčet a Galja se v takových chvílích musela vši silou vzpírat rukama i nohama, aby se neuhodila do týla nebo si nenatloukla nos.

Galja tedy seděla ve tmě, snažila se nehýbat a chvílemi spřádala různé plány na pomstu, jeden hroznější než druhý, chvílemi zase v duchu vytýkala svým vzdáleným přátelům nešikovnost a váhavost, když tu najednou zaslechla, jako by někde docela blízko kdosi žalostně sténal. Zaposlouchala se... ano, už to bylo jisté – kdosi vzdychal či sténal a tyto zvuky přicházely od zamřížovaného poklopu uzavírajícího vzdálenější konec roury. Galja vyskočila na nohy, rozpřaženými rukama udržovala rovnováhu a rozběhla se tím směrem. Přesto několikrát upadla, jednou se dokonce překulila přes hlavu, ale nakonec přece jen dorazila k ústí roury a přiložila ucho ke studené mříži. A hned uslyšela táhlý zoufalý povzdech.

„Kdo je tam?“ zavolala polohlasně.

Rozhostilo se ticho a teprve po chvíli kdosi chraptivě zašeptal:

„Nesmím odpovídat. Kdo se ptá?“

„Galja...“

„To slyším prvně.“

„Galja. Tak se jmenuji. Jsem zajatkyně.“

„Už tě namontovali?“

Byla to podivná otázka a Galja v první chvíli nevěděla, co na to má odpovědět.

„N-ne, aspoň myslím... Nevím... Sedím ve vězení.“

Tentokrát se podivil její neznámý spolubesedník.

„Cože – ve vězení? Proč ve vězení? Ty ses schovala? Utekla jsi?“

„Naopak, zavřeli mě...“

„Počkej, z které jsi planety?“

„Ze Země...“

„Ze Země? Ty jsi ze Země? Poslechni, já tě musím vidět! Pojď sem!“

„Kam?“

„No přece ke mně, do navigátorské kabiny...“

„Kde to je? A pak, já jsem zavřená...“

„Otevřu ti... Neboj se, teď sem nikdo nezajde.“

Zamřížovaný poklop se pomalu rozevřel a Galja s nesmírnou úlevou opustila vratké vězení.

Navigátorská místnost byla nízká kabina kulatá jako buben. Stěny byly kolem dokola lemovány válcovitými nádržemi, vysokými jako člověk a vyčnívajícími ze speciálních pouzder, takže jejich řada stočená po obvodu místnosti připomínala nabitý kulometný pás. Pod stropem visela velká černá bedna, z níž se ke každé nádrži táhly pružné vroubkované hadice, a pod bednou byl umístěn nevelký pult s dvěma černými a jedním červeným tlačítkem; po straně čouhal ze škvíry útržek děrné pásky.

Galja se zhržila odporné špíny, která byla všude kolem. Na podlaze se válely jakési zahnívající odpadky a navlhle nedopalky cigaret. Pult byl celý lepkavý, pokrytý chuchvalci prachu, stejně chomáče mastného prachu čouhaly i ze štěrbin na děrnou pásku. Nádrže podél stěny pokrývaly ohyzdné pramínky vyschlé bílé tekutiny a pouzdra, do nichž byly zasazeny, se leskla vlhkou rzí. Od hadic a okrajů bedny visely odporné bělavé rampouchy a na stropě se rozlézaly promaštěné, právě tak odporné skvrny. A taky tu panoval hnusný pach – mrtvolný a zatuchlý, hnilobný.

„Takže takhle vypadáte, vy obyvatelé tajemné Země,“ ozval se chraptivý šepot. „Legrační... V životě jsem neviděl tak legrační bytosti. A přitom takoví jako vy mají patnáct miliard buněk! Inu tím hůř pro vás. Teď jste na řadě vy, abyste šli na běžící pás Šikuly Krega, pak si snad obyvatelé jiných světů trochu oddechnou...“

Galja sebou zavrtěla.

„Kde vlastně jsi?“ zeptala se rozpačitě.

„Tady.“

„Kde?“

„Samozřejmě ve stroji, kde jinde... A přestaň sebou vrtět, ty pozemská Galjo, stejně mě neuvidíš. Já už vlastně vůbec neexistuju...“

„Vůbec tomu nerozumím. Kde tedy jsi?“

„Kdysi jsem byl šťastný Mchtand z planety Oaby, teď jsem ubohý uzel číslo šestnáct palubního navigačního přístroje na pirátském křižníku Černá Piratella. Už tomu rozumíš?“

„Ne. Proč jsi ten... uzel?“

„Protože se mne a ještě dalších patnácti set mých soukmenovců včetně celého Duhového pobřeží zmocnili prokletí žoldáci prokletého Velikého Krakena a všichni jsme byli předáni do drápů Šikuly Krega... A už nikdy nespátíme smaragdové nebe Oaby, jejich dvanáct modrých měsíců ani její nádherné hory pokryté věčným oranžovým sněhem... Jaké nebe máte u vás na Zemi?“

„Modré...“

„Hm... no ovšem. A měsíce?“

„Máme jen jeden a je zlatý... Ale počkej, nezapomínej, že jsem tu teprve krátkou dobu a ještě nic nevím. Vůbec nic, chápeš? Vysvětli mi, prosím tě, co se tady děje.“

Mchtand si ztěžka povzdychl:

„Nač bys to chtěla vědět? Svému osudu stejně neunikneš...“

„My na Zemi jsme zvyklí rozhodovat o svém osudu sami... Tak povídej!“

„Nejsi na Zemi, zajatkyně Galjo...“

„My o svém osudu rozhodujeme všude. Povídej!“

Mchtand chvíli mlčel a pak řekl:

„Tak dobrá. Ovšem je to dlouhá a smutná historie, ale času máme dost...“

Galja se chtěla pohodlně uvelebit, aby se jí dobře poslouchalo, usedla na kraj pultu, ale Mchtand polekaně zachroptěl:

„Opatrně! Nezmáčkni tlačítka! Kdybys zmáčkla černá, všechny bys vzbudila – a oni jsou k smrti unaveni... A kdybys stiskla červené...“

„Neboj se, nic nezmáčknu,“ přerušila ho Galja, seskočila z pultu a poodešla stranou. „No, poslouchám tě, Mchtande.“

A toto je Mchtandovo vyprávění.

9

Na opačném konci galaxie, v pravém dolním rohu Malého Magellanova oblaku, je nenápadná dvojhvězda, skládající se z krvavě rudého obra Protubery a mrtvolně siného trpaslíka Nekridy. A kolem těchto dvou hvězd, přesněji řečeno kolem společného těžiště této dvojhvězdy, obíhá poměrně malé těleso nazývané Planetou padouchů. Svého času měla patrně tato planeta solidnější název, ale už odedávna se stala útočištěm všech ničemů, darebáků a lotrů, které zrodil pravý dolní roh Malého Magellanova oblaku, a tak byla označována jako Planeta padouchů i na kosmických mapách. V krvavě rudé záři Protubery a mrtvolně siném přísvitě Nekridy si žijí a kupí majetek obchodníci živým zbožím, překupníci nakradeného, krvelační piráti a majitelé odporných brlohů. Tam se plánují opovážlivé případy bezbranných světů, tam se uzavírají zlověstné pakty, se skandálním rachotem se tam propijí kořist. Zvoní zlato, nejrůznější nápoje tečou proudem a statisíce otroků úpějí v pochmurných sklepeních v očekávání svého údělu. A úděl těchto otroků, pochytaných v různých koutech vesmíru, byl až do poměrně nedávné doby celkem prostý: vysávali je v dolech na radioaktivní rudy, nutili je pracovat na plantážích drahocenných plodin a dokonce je používali jako potravu. Asi před sto lety přišel k Velikému Krakenovi z rodu chobotnic, vrcholně podnikavému nositeli rozumu, neslýchané bohatému darebákovi a nejvlivnější osobnosti na Planetě padouchů, jistý Kreg, rozumem obdařený, ale naprosto bezcitný vydrhduch z ponuré soustavy bezejmenné neutronové hvězdy. Tento Kreg nabídl Velikému Krakenovi až dosud nejpodlejší a nejhanebnější, nejopovážlivější a nejfantastičtější plán v dějinách vesmíru, který ovšem sliboval fantastické zisky.

Jak známo, v soudobé technice nelze učinit ani jeden krok bez spolehlivých a univerzálních mechanismů řízení a kontroly. Tyto mechanismy se kontrolují na principech automatiky a kybernetiky, a veškerá známá automatika a

kybernetika spočívá zase na elektronické technice. Je rovněž známo, že vytvoření spolehlivých univerzálních mechanismů řízení a kontroly vyžaduje obrovské výdaje – na vědce, na konstruktéry, na inženýry, na vybavení laboratoří a závodů. Nač všechny tyhle výlohy? řekl si prohnatý Kreg. Nač vyhazovat peníze na výrobu přístrojů, jaké už dávno v nadbytku vyrobila sama příroda? Blízký vesmír obývají nesčíslné miliardy všelijakých rozumných bytostí a každá z nich v sobě nosí nanejvýš kompaktní, spolehlivý a univerzální mechanismus řízení a kontroly. Ano, ať to vypadá sebeobludněji, tenhle pavouk měl na mysli mozek rozumné bytosti. Ve svých laboratořích naučil srústat živou hmotu s neživými materiály a vyrobil první prototypy počítačích strojů poháněných mozky rozumných bytostí. Je přirozené, že se Veliký Kraken, vrcholně podnikavý nositel rozumu a neslýchaně bohatý darebák, dal touto myšlenkou okamžitě zlákat. Investoval do ní polovinu svého pohádkového bohatství. Od tohoto okamžiku byl úděl nešťastných zajatců, kteří se dostali do drápů pirátů z Planety padouchů, jednoznačný – všichni byli zahánáni k běžícím pásům v Kregových obrovských dílnách a na kosmické trhy začaly proudit série spolehlivých a univerzálních, naprosto kompaktních mechanismů řízení a kontroly.

Živé mozky, namontované do těchto mechanismů, však potřebují neustálé a rozsáhlé napájení. Přitom každý potřebuje něco jiného. Například mozek rozumného obyvatele planety Oaby vyžaduje fluór, kyselinu solnou a hořčík. A tu Šíkula Kreg předložil Velikému Krakenovi svůj další ďábelský plán. Zkonstruoval stroj, který dokáže uskutečňovat trojrozměrnou kontraakci, a proto se jmenuje kontraaktor. Nikdo neví, jak je sestaven a jak funguje, ale zjistilo se, že je za jeho pomoci možné zmocňovat se a ukládat do poměrně malého balení obrovská území planet včetně jejich atmosféry, říčních i mořských ploch, flóry, fauny i obyvatelstva. Jednou se takhle zmocnili celé planety a později ji pro své potěšení vypustili na oběžnou dráhu kolem mrtvolně siné Nekridy... A tak už sto let křižují pirátské lodě Velikého Krakena vybavené kontraaktory celý vesmír, vykrádají z obydlených planet více či méně rozlehlé oblasti a dopravují je do sídla Velikého Krakena. Rozumné obyvatelstvo je zahánáno na Kregovy běžící pásy, a kontejnery s atmosférou, moři a vším ostatním se připojují k hotovým strojům jako napájecí bloky...

Jednou, poměrně nedávno, Veliký Kraken, ten nejvyhlášenější darebák pod krvavě rudou Protuberou a mrtvolně sinou Nekridou, majitel jaderných, bakteriologických a chemických kombinátů, v nichž pracovaly tisíce vysoce kvalifikovaných otroků a robotů, šéf vědeckovýzkumných ústavů a laboratoří, v nichž pracovaly stovky skvělých profesorů a laborantů toužících po slávě, admirál flotily pěti superdálkových hvězdoletů, na nichž mu věrně a oddaně sloužily desítky vyhlášených hrdlořezů, majitel mnoha doupat, kde se konzumovaly tisíce litrů kyseliny sírové, víceoktanové nafty a zkapalněného metanu...

„A jediný pán té odporné továrny na mozkové stroje...“

„Pochopitelně, ale to je hrozné tajemství! Ani na Planetě padouchů o tom všichni nevědí, a ti, kteří to vědí, raději mlčí. Tam je to přísné: vybreptals něco – jdeš na běžící pás...“

„Ale proč nestávkujete? Proč neodmítnete pracovat? Bojíte se, že by vás zabili? Smrt je přece lepší než takováhle existence...“

„Ano, smrt je lepší. Ale vidíš tamhle to červené tlačítko, pozemská Galjo? Kdybychom odmítli... ale co, odmítli, už při sebemenší chybičce ve výpočtech tiskne operátor tohle tlačítko a my všichni cítíme trýznivou, nesnesitelnou bolest. Taková muka si ani neumíš představit...“

„A ta černá bedna?“

„V ní je naše Duhové pobřeží. Je v ní zelený písek, hnědé háje a fialové moře mé vlasti... Ach, škoda mluvit!“

„Počkej. A co ti, kteří tyhle děsivé stroje kupují? Ti všichni jsou taky taková bezohlední ničemové?“

„Samozřejmě ne. Zkrátka nikdo neví, jak jsou ty stroje zařízené. V podmínkách koupě a prodeje je kategoricky zakázáno je otevírat... Ostatně i kdyby je někdo otevřel, co by tam viděl?“

„Stroje přece samy mohou svým majitelům říct, jak se věci mají.“

„Všechny stroje jsou němé. Já jsem jediný uzel schopný mluvit... To se udělalo na zvláštní objednávku, já na to vliv neměl. No a zákazníci jsou ubezpečováni, aby v případě poruchy nebo nepřesné práce několikrát stiskli červené tlačítko, a je to... Ale to jsme odběhli. Tak pokračuju. Tohle už se bude týkat tebe, tvých soukmenovců a tvé planety...“

Jednou tedy, poměrně nedávno, trávil Veliký Kraken krátké chvíle odpočinku po obědě. Hověl si ve zlatém bazénu naplněném silným roztokem modré skalice a čtyři smutní jednoocí otroci z bojácné planety Bamby masírovali jeho rozbředlé skvrnitě tělo hlavonožce elektrickými kartáči pod napětím pěti set padesáti voltů. Veliký Kraken se slastně choulil a tetelil, ale ani v této chvíli nezapomínal na práci – poslouchal hlášení svého věrného přísluhovače a vykonavatele nejchoulostivějších úkolů Endého, který před ním visel hlavou dolů zahalený do širokých kožovitých křídel. Mimochodem Endé – to byla přezdívka a znamenala jednoduše Ničemný Dědek.

Právě tento okamžik je třeba považovat za počátek epochy nesmírných útrap a béd, které se zanedlouho nevyhnutelně snesou na obyvatele zelené planety Země, protože právě v tuto chvíli zařinčel zvonek televizního spojení.

„Kdo je tam zase!“ zabručel Veliký Kraken. „Pust’ ho!“

Endé vysunul dlouhý bílý chobot, zapnul televizní obrazovku a před Velikým Krakenem se objevil nevzhledný obraz jeho prvního poradce v otázkách vědy a techniky Šíkuly Krega – pavouka z bezejmenné planetární soustavy bezejmenné neutronové hvězdy, bezohledného tvůrce strojů poháněných živými mozky a vynálezce strašného kontraaktoru.

„Buď zdrav, Veliký,“ zasyčel Šíkula Kreg a prosunul obrazovkou strašidelnou chlupatou tlapu s jedovatým háčkem na konci.

„Zdravím tě, Šíkulo!“ odpověděl Veliký Kraken a opatrně stiskl podávanou tlapu děsivým chapadlem s chvějivými přísavkami.

„Necháváš se drbat?“ pronesl Šíkula Kreg závistivě. Neustále ho svrběla hlavohrud', ale tvrdý krunýř mu bohužel nedovoloval se poškrábat, a tak vždycky záviděl měkkýšům. I otrokům.

„Jak vidíš,“ zabručel Veliký Kraken. „Svrběly mě bradavky. Co mi neseš?“

Šíkula Kreg se opřel lokty o okraj obrazovky, sundal si kostěné brýle a začal si důkladně otírat skla. Hlavohrud' Šíkuly Krega zdobilo dvanáct očí, takže procedura čištění dvanácti skel mu vždycky trvala dost dlouho. Veliký Kraken však svého poradce znal, a tak trpělivě čekal. Nakonec si Kreg brýle znovu nasadil a řekl:

„Tadyhle jsem drobátko počítal...“

Při těchto slovech Veliký Kraken pevně zavřel pravé oko a dokořán rozevřel levé, a Endé se vzrušeně načepýřil a zachrochtal. Kdykoli Šíkula Kreg začínal rozhovor slovy „tadyhle jsem drobátko počítal“, vždycky to znamenalo, že jsou na obzoru nesmírné výdaje, které ovšem slibují ještě nesmírnější zisky. „Tadyhle jsem drobátko počítal,“ řekl Šíkula Kreg, „a zjistil jsem, že naší výrobě hrozí určitá stagnace.“

„Pokračuj,“ pronesl Veliký Kraken.

„Na systémech poháněných mozky obyvatel světů, které známe, jsme už prakticky dosáhli maxima kompaktnosti. Nejsilnější mozek, jakého zatím používáme, obsahuje půl druhé miliardy buněk, tedy vědecky řečeno neuronů. Systém vyžadující sto padesát miliard buněk by se tedy, jak se dá snadno spočítat, musel skládat ze sta takových mozků a z příslušného počtu cerebrarií a odpovídající kapacity napájecích bloků.“

„Pokračuj,“ zamumlal Veliký Kraken, „zatím to vykládáš velice srozumitelně...“

„Tak jsem drobátko počítal a zjistil jsem, že teoreticky je možná existence rozumných bytostí s mozkem skládajícím se z pěti, deseti, dokonce i patnácti miliard buněk, neboli neuronů. Systémy poháněné takovými mozky by byly pětikrát až desetkrát kompaktnější než ty nejlepší, jaké máme zatím, a zisky z jejich výroby by se zvýšily desetkrát, možná dvacetkrát.“

„Pokračuj, pokračuj!“ vykřikl Veliký Kraken. „Tohle líčíš velice zajímavě...“

„Zjistil jsem rovněž, že nezbytnou podmínkou pro vznik, rozvoj a existenci rozumných bytostí s tak silným mozkem je přítomnost kyslíku, vody, chlorofylu a červené krve. Zkrátka a dobře, Veliký, nechceme-li přešlapovat na místě, nýbrž kráčet dál cestou vědeckotechnického pokroku, musíme nevyhnutelně najít několik takzvaných zelených planet a pustit se do jejich aktivního využívání.“

„Zelené planety,“ zaskřehotal Endé. „Copak takové existují?“

„To právě nevím,“ řekl Šíkula Kreg. „Vím jen, že teoreticky jsou možné. Vím také, že mozek nositele rozumu nedokáže vytvořit ani jednu představu, která by neměla odraz ve skutečnosti. Musí se hledat. Zaměřit se na kyslík, vodu, chlorofyl, červenou krev a hledat. Jedno mohu říct s jistotou: v případě úspěchu budou zisky kolosální.“

„Bude se hledat!“ prohlásil Veliký Kraken.

Hledat zelené planety! Ukázalo se, že se to snadno řekne, ale mnohem hůř uskutečňuje. Spoustu dní a nocí se tajemníci Velikého Krakena přehrabovali ve starých palubních denících superdálkových hvězdoletů; stejný počet dní a nocí vyslýchali příslušníci osobní stráže Velikého Krakena otroky a zajatce z nejvzdálenějších světů; stejný počet dní a nocí se tajní agenti Velikého Krakena ochomýтали v doupatech a krémách kolem zpitých ožralků. Ouha! Ve starých palubních denících se o zelených planetách neříkalo nic. Ze všech otroků a zajatců si pouze jeden, příslušník rasy rozumných obojživelníků žijících v planetární soustavě vzdáleného Šedého slunce, vzpomněl: ano, bývala kdysi jedna zelená planeta poblíž jeho vlasti, ale udělali z ní střelnici na zkoušky nových druhů ničivých zbraní, takže z ní všechna zeleň už dávno zmizela. Zato opilci v doupatech a krémách, ochotní konzumovat darované pohoštění v jakémkoli množství, vyprávěli o zelených planetách všechno možné do nejmenších podrobností, jenomže to všechno byla lež.

Nakonec Veliký Kraken ztratil trpělivost a už se chtěl tohoto pochybného podniku vzdát, když tu k němu do pracovny vletěl jeho nejvěrnější přívrženec a vykonavatel nejchoulostivějších úkolů Endé. Byl jediný, koho k sobě Veliký Kraken pouštěl bez předchozího hlášení. Endé se podle svého zvyku zavěsil hlavou dolů, zahalil se do kožovitých křídel a zakryl oči holými víčky.

„Mluv,“ vybídl ho Veliký Kraken.

„Buď zdrav, Veliký!“ řekl Endé. „Víš něco o jistém Dvohlavém Julovi?“

„Ano,“ odpověděl Veliký Kraken. „Proslulý nezávislý pirát. Pro něho jsme vyrobili jeden z prvních mozkových strojů.“

„Tak ten se právě vrátil z hlubokého kosmu.“

„No.“

„Dověděl se, že potřebujeme údaje o zelených planetách.“

„No!“

„O jedné zelené planetě něco ví.“

„No!!“

„Je ochoten promluvit si osobně s tebou.“

„No!!!“

„Čeká tě dneska večer na palubě své Černé Piratelly.“

„Mhm...“

Jiného na místě Velikého Krakena by takové neomalené pozvání patrně urazilo. On, sám Veliký, se má obtěžovat chodit na návštěvu k obyčejnému pirátovi, který nemá absolutně nic než drzost v těle a jeden oťískaný hvězdolet! Ovšem Veliký Kraken, vrcholně podnikavý nositel rozumu, nebyl z těch, kdo si tím lámou hlavu.

„Výborně,“ zabručel Veliký Kraken. „Vyříd' mu, že zajdeme po západu Protubery.“

Pozdě večer, když krvavě rudá Protubera zapadla za ostré štíty Hřebene strážní a na fialovém nebi zůstal jen mrtvolně siný kotouč Nekridy, vjel dlouhý uzavřený raketomobil Velikého Krakena na kosmodrom. Ach, co nejrůznějších lodí bylo k vidění na hlavním kosmodromu Planety padouchů! Ionolety, atomolety, neutronolety, gravilety, létající talíře,

létající kastroly, létající bandasky, létající samovary, velké i malé, zbrusu nové i poznamenané meteorickými škrábanci, lodě útočné i obranné, neskrývané výhrůžné kosmické bitevní lodě, naježené smrtonosnými zbraněmi, i předstíraně bezbranné koráby, které sloužily jako léčky a nosily smrt ve svém hlubokém podpalubí... Mezi těmito obrněnými obludami však nebylo znát sebemenší pohyb, protože jejich osádky do posledního muže hýřily a hrály v kostky v letištních krčmách.

Raketomobil Velikého Krakena proletěl až na nejvzdálenější konec kosmodromu a zastavil před obrovitým vejcem uhlově černé barvy. To byla hrůzostrašná Černá Piratella, neblaze proslulá brigantina Dvouhlavého Julia. A sotva čtveřice zarputilých šestirukých a desetiрукých obrů z tělesné stráže vytáhla z raketomobilu nosítka, na nichž spočíval Veliký Kraken, dvojitý hlas slavného piráta zesílený megafonem zahřímá:

„Buď zdrav, Veliký! Čekám tě.“

Endé si natřásl kožovitá křídla, přešlapoval na krátkých tlapkách a první vstoupil do otevřeného vchodu; tělesná stráž s nosítkami vystoupila na palubu Černé Piratelly hned za ním. Veliký Kraken se mohl samozřejmě pohybovat zcela volně i bez cizí pomoci, ale jakožto vrcholně podnikavý nositel rozumu plným právem nepovažoval za rozumné uvádět slavného piráta v pokušení. Nosítka byla dostatečně vhodnou záminkou, aby měl kolem sebe příslušníky tělesné stráže, a to byly bytosti drsné, ne docela rozumné a nekonečně oddané, takže dovolovat si v jejich přítomnosti nějaké žertíky by si netroufl ani takový udatný chlapík, jako je tenhle dvouhlavý ničema. Ani za miliardové výkupné.

Dvouhlavý Jul přijal hosty ve své šestistěnné kajutě s kulatým stolem uprostřed a velkou chladničkou, na němž stála figurka jakéhosi malého zvířete. Pirát stál u stěny proti dveřím na široce rozkročených dlouhých hubených nohou, ruce měl ze zvyku položené u boků na pouzdrech pistolí. Pravá hlava s páskou přes oko kouřila cigaretu, oči levé hlavy si chladně a lhostejně prohlížely Velikého Krakena.

Příslušníci tělesné stráže postavili nosítka na stůl, odstoupili do koutů a ztratili se ve stínu. Endé přešel očima po stropu vymalovaném červenými a zelenými čtverci do šachovnice, ale nenašel, za co by se mohl pověsit, a tak zůstal stát vedle Velikého Krakena. Dvouhlavý Jul nabídl Velikému Krakenovi doušek rtuťového koktajlu, ale ten odmítl.

„K věci, Dvouhlavý,“ vybídl ho.

„Když k věci, tak k věci,“ souhlasil pirát.

„Potřebuju zelené planety,“ řekl Veliký Kraken. „Nevím, kde je najít. Bylo mi oznámeno, že o jedné takové víš. Je to pravda?“

„Je,“ odpověděla levá hlava.

„A víš, kde ta planeta leží?“

„Vím.“

„A je to opravdu zelená planeta?“

„Je.“

„Kyslík, chlorofyl, voda, červená krev?“

„Přesně tak. A spousta jiného.“

„Jiné mě nezajímá. Existuje tam rozumný život?“

„A jakej!“

„Výborně. Kolik chceš za souřadnice té planety?“

Pravá hlava Dvouhlavého Julia vyplivla nedopalek cigarety a zasmála se.

„Nejdřív mi řekni, Veliký, co s tou planetou chceš dělat?“

„To se tě netýká.“

Obě hlavy se po sobě podívaly a pak pirát pokrčil rameny.

„Jak je libo,“ pronesla levá hlava. „Souřadnice ti poskytnu levně – za pouhejch sto tisíc. Ale pak už si na nikoho nestěžuj!“

Veliký Kraken, vrcholně podnikavý nositel rozumu, upřel znepokojený pohled na dvouhlavého piráta a zabručel: „Co tím chceš říct?“

„Poslyš, Veliký, nemá cenu, abysme kolem toho chodili jako kolem horký kaše. Zapomněl jsi, že můj navigátorský stroj je vyrobený na zvláštní objednávku. A mluví. Marná sláva – je to moje slabůstka – rád popouštím uzdu jazyku, hlavně levýmu, a rád poslouchám, jak nařikají poražení. Takže moc dobře vím o tvech kšeftících s Šikulou Kregem a umím si představit, co ze zelené planety potřebuješ. Přisahám při rudý Protubeře a siný Nekridě, že se plně ztotožňuju s tvejma záměrama, ale...“

„Ale?“

„Ale obávám se, že tě to přijde draho.“

„Proč zas?“

„Víš, tu planetu obývají takzvaný lidi.“

„No a?“

„To totiž nejsou náky mluvící žáby ze soustavy Šedýho slunce, bázliví kocouři od Circina, který předstírají smrt, jen se jich dotkneš...“

„A ty si myslíš, že mě může zastavit obyvatelstvo nějaké prašivé planety? Mě, Velikého Krakena? Já je přece můžu rozsekat na padrti, roznést na kopytech, obrátit v prach a popel!“

„Dejme tomu. Můžeš se pokusit otrávit jejich odpornou kyslíkovou atmosféru, odpařit jejich děsivý vodní oceány, uhasit jejich pohoršlivý žlutý slunce. Ale i kdyby se ti tohle podařilo provést beztréstně, svého cíle stejně nedosáhneš. Pokud vím, potřebuješ živý hlavy, a ne mrtvý lebky...“

Veliký Kraken se nafoukl a chvíli mlčel. Potom chraptivě zavrčel:

„Tak dobrá. Povídej.“

„Informace něco stojí. Se souřadnicema tě to bude stát dohromady milión.“

Veliký Kraken koukl na Endého, ten dlouhým bílým chobotem vytáhl z nosítek pytel s penězi a hodil ho pirátovi k nohám. Dvouhlavý Jul se však na pytel ani nepodíval. Jeho pohled byl upřen kamsi do hlubin ponuré a krvavé minulosti, kterou znal jen on.

„Tuhle planetu jsem objevil já a byl jsem na ní dvakrát. Prvně jsem tam přistál před osmi sty lety. Podařilo se mi vzít nějaký zlato a na zkoušku jsem odvezl stovku zajatců. Na zpáteční cestě se zajatci vzbouřili...“

„Cože? Jak jsi to řekl?“

„Zajatci se vzbouřili. Jinak se to říct nedá. Začali okolo sebe všechno rozbíjet jako posádka lodi nespokojená se svým kapitánem, a zabili mého navigátora. Od ty doby lítám bez navigátora...“

„A co jsi podnikl ty?“

„Musel jsem otevřít vstupní otvory,“ pronesl Dvouhlavý Jul s odporem, „a pak vyházet mrtvolu do kosmického prostoru. Tak jsem prvně ve svém dlouhém životě zůstal bez kořisti. Podruhé jsem tu planetu navštívil před čtyřmi sty lety. Zrovna na ní zuřila válka. Rozhodl jsem se využít toho zmatku a přihrát si polívčičku... Však bylo na čem, všude samý plameny, to mi věř, Veliký...“

„A co bylo dál?“

„Dostal jsem to z obou stran najednou. Přišel jsem o pravý oko na pravý hlavě, o svého nejlepšího dělostřelce a o notnej kus zádě. Zád jsem potom opravil, ale od té doby lítám bez pravýho oka a bez dělostřelce...“

„A co ty?“

„Já jsem odtamtud utíkal, jen se za mnou prášilo, a vůbec se za to nestydím. A tak jsem zůstal bez kořisti podruhé v životě.“

„A co dál?“

„To je asi tak všechno.“

Veliký Kraken řekl zamyšleně: „Tvá informace má skutečně cenu miliónu. A co bys mi za takové situace radil?“

„Lidi není možný postrašit a zajmout,“ pronesl Dvouhlavý Jul pomalu. „Ty je třeba ukrást!“

Rozhostilo se mlčení. Endé najednou roztáhl svá kožovitá křídla, zamával jimi a z plna hrdla se rozchechtal, až se kajuta naplnila páchnoucími závanu větru.

„Hm,“ poznamenal Veliký Kraken. „Ovšem taková jemná práce není nic pro mé hrdlořezy. Ti dovedou jenom podpalovat a loupit...“

„Svěř ten úkol mně,“ nabídl se Dvouhlavý. „Mám s lidma své prastarý účty. A můžeš se spolehnout, že já se svýma kamarádkama zmáknou tuhle prácičku jedna radost. Na takovýhle věci jsme my nezávislí piráti zvyklí odmalička...“

„Kolik?“ vyhrkl okamžitě Veliký Kraken.

„Miliardu!“ vyhrkl okamžitě Dvouhlavý Jul. „A podíl na zisku.“

Chvilu se handrkovali a nakonec se shodli na sedmi stech miliónech a na jedné desetíně procenta.

„Platí,“ prohlásil Veliký Kraken a odfoukl si. „Od této chvíle jsi v mých službách. Budeš mi dodávat živé lidi a příslušná území k zajištění jejich existence. Kontraaktor dostaneš, o technické stránce věci se dohodneš s Šikulou Kregem. A teď tohle. Nepouštěj se do žádných konfliktů. V žádném případě se nesmíš prozradit. Vaším heslem musí zůstat: přepadnout, popadnout a vypadnout beze stopy.“

„Obchod je uzavřen,“ pronesl Dvouhlavý Jul. „A teď mi dovol, abych ti představil svou osádku.“

„Dovoluju,“ řekl Veliký Kraken.

„Osádka – nastoupit!“ zařval Dvouhlavý Jul.

A teď došlo k překvapení. Kulatý stůl uprostřed kajuty se prohnul, shodil ze sebe nosítka, proměnil se v dlouhonohého ještěra a postavil se před Dvouhlavým Julem do pozoru. Od stropu, zachovávajíc na svém těle jeho šachovnicový červeno-zelený vzorek, se odloupla větevnatá mořská hvězdice a zařadila se vedle ještěra. Rozletěla se dvířka chladničky, zevnitř vyskočil huňatý opičák zahalený oblakem páry a postavil se vedle mořské hvězdice. A vycpané zvířátko sklouzlo s chladničky na podlahu a znehybnělo vedle opičáka.

„To je moje osádka!“ oznámil Dvouhlavý Jul. „Nejnebojácnější a nejchytřejší pasáci v celém blízkém vesmíru. Tohle je Ka,“ ukázal na ještěra. „Dovede přijmout jakoukoli podobu a změnit se v libovolnej předmět. A tohle je Ki.“ Teď ukázal na mořskou hvězdici. „Za dvě sekundy je schopen splynout s okolím a stát se neviditelný. A to je Ku.“ Ukázal na opičáka. „Dokáže strávit jakoukoli dlouhou dobu v kosmickém prostoru bez skafandru. A konečně...“ Ukázal na mrň, které nepřipomínalo vůbec nic. „Tohle je můj prcek Jaturkenžensirchiv, kapesní špión.“

„Těší mě, že jsme se seznámili,“ řekl Veliký Kraken žoviálně a vlídně se usmál.

„Osádka, na můj povel!“ vyštěkl Dvouhlavý Jul. „Našemu novému pánovi – nazdar!“

„Zdar, Veliký, zdar, zdar, zdar!“ zahřměla osádka.

„Pohov,“ řekl Veliký a zalezl do nosítek.

A teprve když už se pohodlně uveleboval a zastrkoval chapadla pod sebe, zeptal se:

„Mimochodem, jak se ta zelená planeta jmenuje?“

„Země!“ procedily mezi zuby svorně obě hlavy Dvouhlavého Jula.

10

„To stačí, Mchtande,“ řekla Galja. „Dál už to znám. Piráti se zmocnili poloviny Zelené doliny a tisíce lidí, mezi nimi i mého dědečka. Jejich osud teď závisí na nás. Vymysli něco...“

„Co se tady dá vymyslet?“ namítl Mchtand sklesle. „Nic nevymyslíš. My už jsme uvažovali pět desetiletí – a co z toho?“

„Ty ještě nic nevíš,“ řekla Galja trpělivě. „Tuhle... Černou Piratellu pronásledují moji přátelé, jsou jí v patách, a za nimi spěchají na pomoc dvě pozemské eskadry...“

„Zdá se, že padla kosa na kámen!“ vykřikl Mchtand rozradostněně, ale hned zase schlípl. „Nebude to k ničemu. Dvouhlavý Jul je mazaný, za hodinu vklouzne do subprostoru a bude fuč. Tvoji přátelé by měli jednoduše Piratellu zničit a hotovo. Nebo snad nemají dost silnou zbraň?“

„Mají všechno,“ ujistila ho Galja. „Ale společně s Piratellou by zahynuli i zajatci...“

„No co! Radši smrt než tenhle hrozný osud!“

„Tak takhle nemluv! Uvažuj, Mchtande, uvažuj! Vy nemůžete Piratellu zastavit?“

„Můžeme, samozřejmě. Můžeme ji zastavit, poslat zpátky, roztočit do kolečka... Loď řídíme my, bez nás je Piratella prázdná plechovka. Kosmické lodě se neřídí ručně. Ale jakmile něco podnikneme, okamžitě příběhne ten dvouhlavý tyran a stiskne červené tlačítko...“

Galja přistoupila k pultu.

„Poslouchej, Mchtande,“ zašeptala a zastavila se. „Poslouchej, Mchtande!“ vykřikla. „Co kdybych to zpropadené tlačítko vytrhla z pultu, co by se stalo?“

Chvilí Mchtand mlčel a pak ohromeně zasípal:

„Smaragdová nebesa Oaby! Není náhodou, že každý z vás, obyvatel Země, má patnáct miliard buněk. Jsi pašák, Galjo. My už to samozřejmě máme spočítané, ale tvoji soukmenovci nás pomstí... Stiskni obě černá tlačítka. Probud' všechny uzly! Rychle, dokud jsme sami!“

Zatímco Mchtand mlčky vykládal svým nešťastným přátelům situaci, Galja usilovně vytrhávala z pultu červené tlačítko, až se jí nehty lámaly.

„Hotovo,“ prohlásila. „Co dál?“

„Dál to bude takhle,“ pronesl Mchtand zarputile. „Nás teď bezpochyby zabijou. Loučíme se s tebou, pozemská Galjo, nevzpomínej na nás ve zlém. A nermuť se, smrt je pro nás vykoupením. Ty utíkej. Z navigátorské kabiny chodbou doleva, tam uvidíš poklop v podlaze. Otevři ho a sestup až úplně dolů. Uvidíš dveře, za nimi je prostor se záchranným člunem. Vlez do něho, nezapomeň za sebou přiklopit víko, a přitáhni řídící páku k sobě. Rozumíš?“

„Rozumím,“ odpověděla Galja sklesle. „A co vy?“

„My zastavíme Černou Piratellu. Potom nás zabijou. Ostatní už je záležitost tvých přátel. Utíkej. Máš na to pár minut.“

A Galja se rozběhla. Co jiného jí zbývalo? Bylo jí pouhých sedmáct let, byla vyčerpaná, hladová, uštvaná, měla na sobě potrhaný noční župánek a život milovaného dědečka visel na vlásku. Ale ani nedoběhla k poklopu, a ukázalo se, jak špatně to měl Mchtand propočítané.

Jakmile vzbouřený navigátorský stroj vypnul motory, zavládl v lodi stav beztlíže. Galja setrvačností přeletěla poklop, narazila na stěnu a zůstala viset ve vzduchu. Ještě nikdy v životě nebyla v takovém stavu otupělosti a bezmoci.

Kroutila celým tělem, cukala nohama, mávala rukama, ale k poklopu se nedokázala přiblížit ani o centimetr. Zatím se z šestiboké kajuty ozvalo zuřivé halekání, sípavé nadávky, řinčení rozbíjeného nádobí – a v chodbě se objevilo obludné procesí. Vpředu rozkročen jako obrovitý černý pavouk se po stěně hnál Dvouhlavý Jul; za ním plandal ve vzduchu ohyzdný břichatý ještěř, bílý, modře puntikovaný, celý lesklý, jakoby zpocený; hned za ním letěla fialová mořská hvězdice, smršťovala se a roztahovala jako obludná medúza; a docela vzadu pospíchal rozcuchaný opičák Ku, zmateně se odrážel hned od stěn, hned od stropu, hned od podlahy. Při tomto hrůzném pohledu Galja málem padla do mdlob. Piráti ji naštěstí ve spěchu nepostřehli a vrazili do navigátorské kabiny. Z ní se ihned rozlehlo hromování vzteklého basu Dvouhlavého Julia a zazněl chraptivý, jízlivý hlas Mchtanda.

„Co to je za kousky? Proč jste vypnuli motor?“

„Napadlo nás to, Dvouhlavý. Tvoje Piratella už se nehne z místa. Hra skončila.“

„Kde je červený tlačítko? Přisahám při Protubeře a Nekridě, že to je práce tý zatracený holky! Hej, vy oloupaný mozky! Do práce, hybaj! Nebo všecky postřílím!“

„Nebojíme se, Dvouhlavý. Už jsme tu zakusili ledacos, co je horší než smrt. A ty nás stejně o moc nepřežiješ...“

„Tak tedy chcipněte!“

Zaburácely výstřely.

„Konec,“ zachroptěl Mchtand. „Buď proklet, piráte... Sbohem, Oabo... smaragdové nebe...“

„Do díla!“ vyštěkl Dvouhlavý Jul. „Hněte sebou, kamarádi, je-li vám kůže drahá! Všichni se shromáždí ve stykovací komoře a připraví se k boji!“

Piráti se znovu vyhnuli do chodby a tu konečně Dvouhlavý Jul postřehl Galju, která se ještě stále bezmocně plácala u stropu. Už chtěl vytáhnout pistoli, ale rozmyslel si to.

„Ba ne,“ prohlásil, „uděláme to chytřejc. V boji vždycky dostávám děsnej hlad. Ka, popadni tu holku a dobře ji spoutej. Po boji ji sežeru zaživa.“

Galja zaťala zuby, aby nevykřikla hrůzou, bránila se rukama i nohama, ale jak by se mohla ubránit obratnému darebákovi, který měl v takových věcech zkušenosti? Neuplynula ani minuta a zkroucenou, spoutanou Galju dovlekli do ponuré místnosti a ledabyly ji hodili do kouta. Všichni piráti se tu už shromáždili a shlukli se před velikou obrazovkou zabírající půl stěny. Matně se blyštěly dýky, oči se jim krvavě leskly. Dvouhlavý Jul pronesl poslední proslov před bojem.

„Poslouchejte mě, pacholkové! Je to s náma nahnutý. Piratella je vyřízená. Loď pozemšťanů je kousek od nás a na pomoc jí letí ještě dvě kosmické eskadry. Všem nám hrozí šibenice. Máme jedinou šanci na záchranu – zahákovat loď, co nás pronásleduje, zmocnit se jí a pokusit se na ní uniknout. Nevím, co se z toho vyvine. Pozemšťani jsou zřejmě odvážný chlapci, s takovejma jsme se ještě nesetkali. Jenom ta holka co se navyváděla... Vy mě znáte, děti nečistějch světů! Když to řeknu já, znamená to, že je to pravda. Bojujte o svůj život. Ale žádný stfelný zbraně – jen svaly a nože, nebo tam něco rozbijeme a zase budeme v bryndě. Konec. Připravte se!“

Dvouhlavý Jul přitáhl páčku na pultu před obrazovkou a stykovací komorou otřáslo hluboké dunění.

11

Honička v kosmu se chýlila ke konci. Pomalu a opatrně, při nízkých obrátkách blížil se Ostříž k nehybné Piratelle. Obrovitý kolos pirátské brigantiny se ponenáhlu rozrůstal a zastiňoval hvězdné nebe. Athos s Aramisem seděli u řídicího pultu, nespouštěli oči z panoramatické obrazovky, neodtahovali prsty z tlačítek, nezvedali nohy z pedálů laserové techniky. A tu znenadání z obrazovky vtrhli do kabiny Ostříže piráti jako smečka démonů z dávného gogolovského světa čertů a vil.

Ted' se v plné míře uplatnila rychlost reakcí, kterou v mušketýrech vypěstoval Porthos během vyčerpávajících tréninků. Překvapivost a způsob přepadení je zaskočily, ale neohromily. Rozpoutal se boj zblízka ve stavu beztlíže. Dvouhlavý Jul se pustil do křížku s Athosem, ještě, mořská hvězdice a opičák se vrhli na Aramisa a maličký chundelatý Jaturkenžensirchiv, kapesní špión, divoce poskakoval na okraji obrazovky a mával dýkou jako šavlí. Ano, Dvouhlavý měl pravdu, s takovým protivníkem se piráti ještě nesetkali. Pozemšťané bojovali chladnokrevně, s neslýchanou houževnatostí, uskakovali před noži s přímo neuvěřitelnou obratností a zasazovali ničivé úder. Neuplynulo ani pět minut a levé oko levé hlavy Dvouhlavého Julia zakryla fialová opuchlina, z pravého nosu se vyřinula zelená krev a pravá ruka bezvládně klesla, ochromená obratným chvatem sambo. Ještě se válel polomrtvý, zahnaný kopanci pod pilotské křeslo, a Aramis držel mořskou hvězdicí za konečky chapadel a švihl s ní kvičícího opičáka.

„Šmytec,“ zachroptěl Dvouhlavý Jul. „Vyhrali jste. Vzdávám se.“

Visel ve vzduchu na prostředku kabiny a pomalu se otáčel kolem vlastní osy. Obě jeho hlavy se bezvládně kymácelly na dlouhých, protáhlých krcích, ruce a nohy mu plandaly, jako by byly přivázané na provázcích. Bitva rozhodně nedopadla podle jeho představ. Athos si ho přitáhl, odepjal mu opasek s pistolemi a usadil ho do křesla.

„Kde je Galja?“ zeptal se a oťel si z čela pot.

„Tam,“ pronesl darebák sotva slyšitelně, pokusil se ukázat rukou na obrazovku a přitom se mu bolesti zkrřivily oba obličej.

Athos ho pro jistotu pevně přivázel ke křeslu bezpečnostními řemeny, zatímco Aramis ve stejnou dobu všoupl mořskou hvězdicí do spíže, zahnal tam i vzlykajícího opičáka a zatáhl tam také ještě, který se stále ještě neprobral z těžkého bezvědomí. Zamkl je tam a vrátil se do kabiny. Přistoupil k obrazovce, vsunul do ní ruku až po rameno a vytáhl Jaturkenžensirchiva. Držel ho dvěma prsty za kůži. Zvírátko poslušně skrčilo tlapky a zamhouřilo oči – vědělo, že ho potrestání nemine. Aramis jím zatřásl.

„Co to má znamenat, lumpe?“ uhořel na ně.

„Já už to víckrát neudělám,“ zapištělo zvírátko úpěnlivě. „Netrestejte mě, prosím. Nic jsem neprovedl... Musím se přece nějak živit, to snad uznáte. Jsem sice maličký, ale přesto chci žít...“

„Přestaň fňukat,“ řekl Aramis už svým obvyklým tichým hlasem. „Honem povídej, kde je Galja.“

„No přece tady, kousek odtud,“ zavřeštěl Jaturkenžensirchiv zaníceně. „Nechali ji hned ve stykovací komoře. Zrovna jsem ji chtěl rozvázat a přivést sem, ale v tu chvíli jste mě popadl...“

„Nelži. Zkrátka ses schovával a poslouchal. Ted' mi ukážeš, kam mám jít... Athosi, zůstaň tady, prosím tě, s tím dvouhlavým lumpem a nespouštěj ho z očí. Vynasnažím se vrátit se co nejdřív.“

Stále držel Jaturkenžensirchiva dvěma prsty za kůži, vyskočil na pult, přehoupl se přes okraj obrazovky a zmizel. Dvouhlavý Jul se v křesle ošil.

„Seď rovně, ty...!“ křikl na něho Athos výhružně.

„A ty na mě nehulákej!“ odsekla hašteřivě levá hlava. „Na to jsi moc mladej, abys na mě křičel... Jsem dvěstěkrát starší než ty, ve srovnání se mnou jsi embryo...“

„To vám stejně nepomůže,“ ozval se Athos suše, ale protože v té době už měli mladí lidé v krvi úctu ke stáří, dodal:

„Chápu, že je vám nepohodlné takhle svázaný sedět, ale za to si můžete sám. Ostatně za chvíli tu bude naše eskadra. Předám vás admirálovi a u něho už vám bude líp...“

„Myslíš, že mě pověsí?“

„Nevím. Nějak jsem o téhle možnosti neuvažoval. Ale koneckonců – proč ne?“

„Tak z toho teda nic nebude!“ prohlásil Dvouhlavý Jul jízlivě.

„Proč myslíte?“

„Proto, milánku, že navigátorské stroj na mojí Piratelle je na padrt', takže v tuhle chvíli neexistuje na opačné straně subprostorové bariéry nikdo, kromě mě, kdo by znal souřadnice Planety padouchů.“

„Jaké planety?“

„Planety padouchů. Naší základny.“

„Zapomínáte, že nejste náš jediný zajatec.“

„Cha-cha! Ka, Ki, Ku a tenhle prťavej zrádce nemají páru ani o obyčejný aritmetice, natož o souřadnicích. Stvrzenky, že dostali svůj podíl na kořisti, podepisují třema křížkami. Takže buď klidnej, můj nepříteli, máte jenom mě a na to budete muset brát ohled.“

Athos nenapadlo nic, co by na to odpověděl. Pozemské eskadry měly skutečně za úkol vtrhnout v patách pirátské lodi do blízkého okolí hlavní základny kosmických padouchů a donutit je ke kapitulaci. A pokud dvouhlavý pirát nelhal (upřímně řečeno, proč by lhal?), situace se značně komplikovala.

„Ale třeba pod pohrůžkou trestu smrti...“

„Na to zapomeň. Máš tu čest se starým protřelým kosmickým vlkem. Bojovat jste se neodnaučili, to se vám musí nechat, ale co se týče trestu smrti... Ba ne! Vy mě odvezete k sobě na Zemi, budete mě držet ve slušnejch podmínkách, a já budu vzpomínat na minulost a trápit se výčitkami svědomí. Třeba se i drobátko pomátnu, ale pak, obklopenej všestrannou péčí, se převychovám a teprve pak se slzama ve všech třech očích vyložím všechno, co a jak...“

V tu chvíli vkročil z obrazovky na řídicí pult Aramis. V náručí nesl Galju. Hned za nimi vskočil do kabiny Jaturkenžensirchiv a vítězoslavně mával klubkem provazu. Aramis ohleduplně uložil dívku do křesla druhého pilota. Hlava jí bezvládně klesla na prsa. Oči napuchlé slzami měla zavřené.

„Kolaps,“ poznamenal Aramis. „Je strašně zesláblá, rozrušená a úplně vyčerpaná...“

„Ty se nic nestane,“ zabručel Dvouhlavý Jul. „Já to vím moc dobře, ta holka je ze železa! Takový si omotávaly kolem prstu i krále, dokázaly přivést na mizinu celý říše... Ech, že já ji hned neprokouknul, nedovtipil jsem se, pitomec stará...“

Aramis po něm jen šlehl pohledem a pokračoval k Athosovi:

„Ale jak já to vidím, není to nic vážného. Dal jsem jí uklidňující injekci, za deset minut jí dáme slepičí vývar a silný čaj a potom, aspoň doufám, dorazí i eskadra s doktorem... A teď dávej pozor. Ten chundelatý patolízal mi oznámil něco mimořádně důležitého. Část Zelené doliny se vším obyvatelstvem, která byla postižena trojrozměrnou kontraakcí, je uložena v patnácti kontejnerech schovaných v jejich podpalubí... Mám dojem, že se tihle lumpové zabývají podobnými loupežemi v obydlených světech už sto let!“

„To si umím představit,“ zamumlal Athos ponuře a střelil nenávisným pohledem po Dvouhlavém Julovi. „Smůla je v tom, že se nám hned tak nepodaří proniknout do jejich hnízda.“

Aramis povytáhl obočí a už se nadechl, aby položil další otázku, ale tu se kabinou rozechvěl pánovitý hlas:

„Ostříži, pozor! Hovoří admirál! Vidím vás. Vedle vás vidím cizí loď! Co se stalo? Podejte hlášení o situaci!“

K mikrofonu přistoupil Athos:

„Slyším, admirále. Hlášení podává Ostříž. Před dvaceti sedmi minutami se pirátská loď náhle zastavila a její osádka složená z pěti... ehm... rozličných bytostí použila neznámého technického postupu a vnikla do naší kabiny...“

Admirál pozorně vyslechl celé Athosovo hlášení a pak řekl:

„Rozumím, Ostříži. Blahopřeji k úplnému vítězství. Vaše hlášení jsme odvěsili na Zemi do Vsesvětové rady. Blížím se k vám. Připravte se na spojení. Hned potom převezmu Galju na palubu, kde bude podrobena lékařské prohlídce a odpočine si. Převezmu rovněž všechny zajatce, především jejich dvouhlavého pohlavára, aby mohli být podrobněji vyslechnuti. Připravte se na přijetí vykládací skupiny složené z patnácti robotů a dvou inženýrů a zaveďte je do podpalubí pirátské lodi. Soudím, že tím můžeme první etapu našeho tažení považovat za ukončenou. Než přistoupíme k druhé etapě...“

„Než přistoupíte k druhé etapě, velevážené admirále, budete se muset vrátit domů na Zem s nepořízenou!“ zařval Dvouhlavý Jul. „Obrňte se trpělivostí, pozemšťani, přísahám při rudý Protubeře a siný Nekridě, budete ji sakramentsky potřebovat!“

Zachechtal se a přitom se rozkašlal, až se v křesle svíjel. Athos mu ze soucitu zabušil pěsti do širokánských zad.

„Ale jednu útěchu vám můžu poskytnout, vy mistři pěstního zápasu,“ pokračoval Dvouhlavý Jul. „Na tamty straně subprostorový bariéry jsem souřadnice vaší zelené planety znal jenom já. Jinak je tam nezná ani jedna živá duše. Takže dokud jsem u vás, nemusíte se ničeho bát.“

„Však my se nebojíme, děkujeme srdečně,“ pronesl Aramis zdvořile a Jaturkenžensirchiv, který se mu celou tu dobu otíral o nohy, se podlízavě zahihňal.

12

Tak se stalo, že napoprvé se pozemské eskadry musely vrátit k rodné planetě, aniž pronikly do brlohu pirátů.

Dvouhlavý Jul nelhal (upřímně řečeno, jaký by to mělo smysl?) – ani jeden z členů jeho osádky neměl ponětí nejen o souřadnicích Planety padouchů, nejen o souřadnicích vůbec, ale ani o malé násobilce. A žádnému z nich to ani trochu nevadilo. Radista Ka, bílý ještěř s modrými puntíky, který se dokázal stejně hbitě proměnit ve velikého bílého ptáka jako v hromadu ztrouchnivělých trámů, se zajímal výhradně o karetní hry. Kanonýr Ki, obludná mořská hvězdice schopná obdivuhodné mimikry, neuměla počítat ani do dvou a ustavičně si vyslychajícího admirála pletla s Dvouhlavým Julem. Ubytovatel Ku, podivný opičák bojující se pokojové teploty, ale naprosto netečný vůči mrazu mezihvězdných prostor, se staral jedině o svou sbírku zlatých mincí a drahých kamenů, kterou měl uloženu v lících torbách a částečně v žaludku. A drobounké tělíčko Jaturkenžensirchiva, profesionálního kapesního špiona, bylo prodechnuté zoufalým pudem sebezáchovy.

Pokud jde o Dvouhlavého Jula, ten samozřejmě věděl všechno, ale všechno popíral a žádné domluvy, hrozby ani apely ke zbytkům jeho svědomí nedokázaly zlomit jeho umíněnost. Žádné Veliké Krakeny, Šikuly Kregy ani Mchtandy nikdy neviděl a slyší o nich prvně; usvědčující výpověď Galji označil za totální blouznění nešťastné ochořelé dívky; navigátorský stroj nezničil proto, že se osádka vzbouřila a zastavila loď, nýbrž z naprosto pochopitelné snahy uchovat v tajnosti souřadnice své planety, kterou chtěl ušetřit vpádu agresivních pozemšťanů; krádež části pozemského území včetně obyvatelstva, fauny a flóry ochotně doznává, ale...

„Jen se podívejte na rozumný bytosti, s kterejma jsem musel spolupracovat!“ vykřikoval pateticky a ukazoval na vystrašené Ka, Ki, Ku a Jaturkenžensirchiva. „Jen se na ně podívejte a pochopíte, jak jsem v jednom kuse byl sám. Zastesklo se mi po nositelích rozumu, který by se mi podobali, i kdyby měli jinej počet hlav. Hledal jsem je po celém blízkým vesmíru a pocítil jsem obrovský uspokojení, když jsem je našel na Zemi. Ano, ukradl jsem tisíc lidí. Ale proč? Chtěl jsem je odvézt na svou planetu, pod krvavě rudou Protuberu a mrtvolně sinou Nekridu a tam mezi nima začít klidnej a šťastnej život...“

Zkrátka lhal, jako když tiskne, a nebylo s ním žádné pořízení. K dovršení všeho, když už ho přestalo bavit lhaní, pohrozil, že si ukousne oba jazyky, a tak mu dali pokoj. Admirál se poradil se Zemí a vydal rozkaz k návratu.

Znovu plynul den za dnem. Ukradená polovina Zelené doliny se vším jejím obyvatelstvem, faunou a flórou byla vrácena na původní místo a pokračovala v dřívějším šťastném životě. Černou Piratellu vyčistili od hald staleté špíny a smetí, připevnili k Měsíci a umístili doprostřed kráteru Archimédes pod průhledným poklopem ze spektrolytu; zpočátku

se o ni odborníci zajímali, snažili se proniknout do tajů navigátorského stroje zničeného trhacími střelami, ale pak toho nechali. Dvouhlavý Jul byl stanovenou dobu držen v psychické karanténě a pak byl dopraven na malý ostrůvek sopečného původu, kde je dodnes a zabývá se tam sestavováním různých nových receptů na pokrmy ze síry, sopečného popela a penzy; říká se, že navázal úzký kontakt s místními tuleni a rád jim vypráví o svých neobyčejných dobrodružstvích. Ka, Ki a Ku si požádali o vyslání na Mars a s poměrně slušným úspěchem tam vystupují jako estrádní umělci v domě kultury jednoho tamějšího městečka; brzy po jejich příchodu se z nedaleké drůbeží farmy začaly dost často ztrácet slepice, ale dobromyslní Marťané nad tím přimhuřují oko.

Jednou (to bylo už rok po popisovaných událostech), za jasného slunečného dne, hnali se při okraji silnice protínající Zelenou dolinu kolem rozkvetlých zahrad a zelenajících se luhů, kolem útulných domků a průsvitných altánků, přes potoky a řeky, po vyhrbených můstcích i přímo brodem, tři jezdci. Vpředu uháněla Galja s Jaturkenžensirchivem na rameni, za ní letěli Athos a Aramis, a dozadu odploval jeden kilometrovník za druhým s černými číslicemi na bílých smaltovaných tabulkách: 117... 118... 119...

U sloupu na stém dvacátém kilometru zarazili koně, chvíli mlčky stáli zahleděni na obelisk z černo-červeného mramoru před akátovým hájem, a pak se krokem vydali dál. Galja si setřásla slzu z řas, lehce cvrnkla Jaturkenžensirchiva do nosu a pronesla:

„Všecko to začalo tady, vid', nezbedo?“

Jaturkenžensirchiv uraženě zapištěl:

„Já nejsem žádný nezbeda. Už dávno jsem se napravil.“

Chvilí jeli beze slova. Potom Aramis pronesl svým obvyklým tichým hlasem:

„Cítím nepřekonatelné nutkání navštívit Planetu padouchů.“

„Neumřu dřív, dokud si nepopovídám s Velikým Krakenem a Šikulou Kregem,“ procedil Athos mezi zuby.

Galja se k nim otočila.

„Pojed'te rychleji, dědeček nemá rád, když přicházíme pozdě...“

Pustili koně cvalem a zanedlouho jim zůstal za zády sloup s číslicí 121.

Část druhá

OPERACE ITAJ-ITAJ

1

Na nejzazším konci nádherné drsné země, kde oceán už milióny let bezúspěšně bere útokem nezdolné skály, kde podzemní oheň čas od času bezmocně hrozí, že podpálí mračna nasáklá deštěm a sněhem, daleko od příjezdových cest a čilých přístavů stojí prastará krčma s názvem Osamělá konvalinka. Nikdo už neví, a nikoho to taky nezajímá, kdy a proč bylo vybudováno tohle nevzhledné stavení z betonu, olepené mechem a lišejníky, s úzkými dlouhými okny v každém rohu a s rezivým plechovým komínem trčícím z prostředka rovné střechy. Avšak do sychravé mlhy a noční tmy lákavě září nazlátlý firemní štít. Promrzlý poutník – pilot lesařské vzducholodě nebo pastevec velryb, jemuž se v jeho ponorce zastesklo, drsný geolog nebo turista padající únavou, toulavý malíř nebo venkovský veterinář – sestupuje po širokých stupních vydlabaných ve skále, otevírá dubové dveře a vchází do místnosti zalité světlem; mne si zkrhlé ruce a prohlíží si stěny obložené vybledlou plastickou hmotou, ošoupaný červený koberec na podlaze i strop vybarvený jako modré bezedné nebe. Jeho pohled se mimovolně zastavuje na krbu, v němž vesele popraskává oheň, na dřevěných selských stolech a stoličkách, na bufetových policích plných skla a porcelánu; chřípí jeho omrzlého nosu se roztahuje, nasává lákavou vůni čerstvě pečeného chleba a vanilkového cukroví, česnekové polévky ze skopového a vepřové pečené, nejruznějších nakládaných a marinovaných pokrmů. A tu se zpoza nafialovělého závěsu vynořuje majitel, strýček Vítma, bývalý dozorce termojaderné stanice, obrovitý, dobrosrdečný, usměvavý, rozpřahuje na uvítanou mohutné paže a říká hlubokým basem:

„Pěkně vítáme, račte dál. Odložte si, posad'te se k ohničku, přinesu vám pro začátek skleničku svařeného vína...“

Ano, přátelé. Život je nádherný. Ani se nedá vypovědět, jak krásné je posedět po vydatné večeři u plápolajícího krbu, roztržitě naslouchat vytí noční fujavice v komíně a dutému řevu věčného příboje, pak se zoufalým zíváním si protírat slepující se víčka, sejít do ložnice a zahrabat se do měkké postele, pod šustivé pokrývky vonící čerstvým senem.

Strýček Vítma je neobyčejně pohostinný a netají se tím.

Toho dne, kdy začaly neobyčejné události, o nichž budeme vyprávět v této části naší pravdivé pohádky, toho nevlídného podzimního dne potkalo strýčka Vítmu zcela mimořádné štěstí. Do Osamělé konvalinky přicházel jeden host za druhým. A jací hosté! První přišel starý přítel strýčka Vítmy, ambulantní chirurg Stařík Saša; dupal obrovitými škrpály, vhrnul se do krčmy, hodil do kouta plášť s kapuci lesklou od podzimního vlhka a bez jediného slova zamířil přímo ke krbu – s funěním a oddychováním si u ohně začal sušit promáčený plnovous. Strýček Vítma se za něho postavil s připravenou sklenicí v ruce. Když z plnovousu vyšla oblaka páry, Stařík Saša si ho naposledy prohrábl roztaženými prsty obou rukou, zvrátil se na dřevěné opěradlo a pronesl:

„Ach jojo!“ Strýček Vítma mu okamžitě vstrčil do ruky sklenici. Stařík Saša jediným douškem poslal do útroh ohnivou tekutinu a pronesl podruhé:

„Ach jojo!“

A potřetí pronesl tuto obsahově bohatou větu, když usedl ke stolu a nahlédl do hliněné misky naplněné vábivě vonící směsí dušeného telecího, brambor a čepelatky, mořské kapusty.

„Teda máme počasičko, strýčku Vítmo, to vám řeknu!“ prohlásil, když měl v sobě polovinu misky. „Mizerné počasičko!“

„Kde jsi teď byl, Sašo?“ zeptal se strýček Vítma.

„Ale zase na Černé Skále u toho dvouhlavého zločince. Zas je mu zle.“

Strýček Vítěma soucitně zamlaskal a postavil před hosta hrnek s perlivým kvasem domácí výroby. Stařík Saša z něho usrl a pokračoval:

„Povídal mi: Vy pozemšťani mě nevytláčíte. Já tady u vás na Zemi umřu, uvidíte. Mně to je fuk, že umřu, ale vás bude hryzat svědomí.“

Strýček Vítěma znovu zamlaskal a zeptal se:

„A co mu vlastně je? Ještě minulý týden u mě byl a vychlemtal celé vědro octové třešti...“

„No právě. Tulení ho naučili plavat a on si moc liboval. Nachlemtal se octa, potopil se hlouběji než měl a tam v hloubce jako by ho někdo praštil něčím tvrdým do pravé hlavy, zrovna do té, v které mu chybí oko. Aspoň on to tak tvrdí. Řekl bych, že lže. Zřejmě sám narazil na nějakou skálu. Prohlédl jsem ho – má oteklinu na mozku pod temenní kostí...“

„Ale, ale!“

„Bylo by třeba ho operovat, jenže jeho anatomie je úplně jiná než naše. I krev má zelenou, kosti černé, srdce má tři a kdoví co ještě dalšího... Svolám konsilium, takže se připravte – v nejbližších dnech se tu u vás sejde veškerý výkvět medicíny a veterinářství z naší planety... A možná nejen z naší.“

„Bude mne velice těšit, samozřejmě. Ale nebylo by lepší převézt ho do Moskvy... nebo řekněme do Kalkaty?“

Stařík Saša dopil kvas a zavrtěl hlavou.

„Nepřeje si to. Už jsem mu to nabízel, přemlouval ho, dokonce vyhrožoval. Za nic na světě. Povídal mi: Na Černé Skále jsem z vaší milosti tři roky trpěl, na Černé Skále taky umřu. Ve společnosti svých jedinejch přátel, šlechtnejch tuleňů...“

V tom okamžiku se dveře znovu rozletěly a na prahu se v oblaku deštivých kapek zjevil vysoký štíhlý muž v dlouhé nepromokavé pláštěnce až na paty, s úzkým kostnatým obličejem s onou typickou šedohnědou osmahlostí, podle níž se neomylně pozná pracovník hlubokého kosmu. A skutečně, když neznámý pozdravil a shodil pláštěnku, objevila se pod ní černá, stříbřitě lemovaná uniforma příslušníka kosmického loďstva. Při spatření prýmků na pravém rameni a kovového červeného praporku nad levou náprsní kapsou Stařík Saša uctivě povstal od stolu – před ním stál admirál kosmického loďstva a člen Všesvětové rady.

„Dobrý den, přátelé,“ zahlaholil neznámý a oběma dlaněmi si přihladil šedivé vlasy. „Dovolte, abych se představil – admirál Macombert, velitel třetí kosmické eskadry. Neruším?“

„Ale kdepak, kdepak,“ zadrmolil Stařík Saša rozpačitě a strýček Vítěma jen zamával rukama a hned pospíchal nalít slavnému admirálovi svažené víno.

„Vy se na mne nepamatujete, strýčku Vítěmo?“ zeptal se astronaut, když bral do ruky sklenici. „Před třiceti... ne, před dvaatřiceti lety jsem při cvičném letu havaroval, musel jsem se katapultovat a dopadl jsem do tajgy asi čtyřicet kilometrů odtud. S vypětím všech sil jsem se tehdy k vám dovlékl a vy jste mě tady dva dny ošetřoval... Nevzpomínáte si?“

„Copak si vás člověk může všecky zapamatovat?“ pronesl strýček Vítěma dobromyslně. „Třicet let! Za tu dobu vás tady napadalo z nebe, vylezlo z oceánu nebo se připlazilo z tajgy tolik, že je na to každá paměť krátká... Posadte se, admirále, a chovejte se jako doma. Radši mi řekněte, čím bych vás měl pohostit.“

„To je úplně jedno. Vlastně – moment... Kdyby se tam našlo jemně opečené stehýnko vykrmené krůty s hřebíčkovou omáčkou a kapkou brusinkové šťávy... a miska želví polévky... Najde se? No to je skvělé!“

Strýček Vítěma odklusal do kuchyně, slavný admirál upil trochu vína a přívětivě se zadíval na Staříka Sašu.

„A kde jste se tu vzal vy, mladíku?“ zeptal se.

„Já jsem takřikajíc místní chirurg,“ řekl Stařík Saša ostýchavě. „Byl jsem na obchůzce... vlastně obletu... Tady se svítilo, tak jsem se zastavil.“

„Skvělé!“ zvolal admirál Macombert. „Dneska mám mimořádné štěstí. Řekněte mi, milý chirurgu...“ Postavil sklenici, nalehl hrudi na desku stolu, zadíval se Staříkovi Sašovi přímo do očí a zeptal se potichu: „Řekněte mi, milý chirurgu, nemáte náhodou jednoho pacienta na ostrově, kterému se říká Černá Skála?“

Stařík Saša se ani nestačil podívat – nový, silnější vjem vytlačil z jeho hlavy záhadný zájem velitele třetí kosmické eskadry a člena Všesvětové rady o dvouhlavého zajatce na Černé Skále. Dveře se totiž znovu otevřely a do krčmy vběhla nejkouzelnější dívka, jakou kdy Stařík Saša ve svém nepříliš dlouhém životě viděl, ať už živou nebo na obrazkách či na obrázcích v ilustrovaných časopisech. Obličej měla ruměný od podzimního chladu, velké zelené oči, kučeravé kaštanové vlasy... Zkrátka byla to dívka Sašových snů. Nadšení v jeho srdci však okamžitě pohaslo – za dívkou vkročil do krčmy podmračený ramenatý chlap v promáčené kombinéze mistra, s proporcermi, které nadobro zastiňovaly sebekrásnější plnovousy na světě.

„Galja,“ představila se dívka nádherným hlasem.

„Athos,“ pronesl hromotluk po chvilce váhání.

„Hej!“ vykřikl kosmický admirál Macombert a vstal z lavice. „Koho to nevidím?“

Ale to už zpoza fialového závěsu vystoupil rozzářený strýček Vítěma a držel v rukou dva poháry s vřelým nápojem.

„Račte prosím!“ zahlaholil. „Jsem tak šťastný... Ale vždyť vy jste úplně promočení, přátelé! Ke krbu, ke krbu! A tohle vypijte. Napijte se, dívenko, to vás hned zahřeje... A sedněte si k ohni, usušte se, já zatím budu přemýšlet, čím bych vás pohostil...“

„Promiňte, my jsme se zastavili jenom na chvilku,“ řekla Galja svírající rozpačitě v dlaních pohár. „Jen jsme se chtěli zeptat...“

„Ano, my musíme jít dál,“ přerušil ji podmračený Athos. „Buďte zdrav, admirále Macomberte. To je divné, myslel jsem, že jste na Plutonu a chystáte expedici k Fomalhautu.“

„A já zas myslel, že jste na Tajmyru a montujete tam nové vedení sluneční energie,“ odsekl admirál Macombert podivným tónem.

„Galjo, tohle je admirál Macombert,“ řekl Athos a upřeně hleděl na astronauta. (To je ale pohled, pomyslel si Saša závistivě.) „Pamatuješ se na admirála Macomberta, Galjo? Ačkoli – tys tehdy byla v bezvědomí. To je velitel třetí kosmické eskadry.“

Galja radostně vykřikla, a než se Stařík Saša vzpamatoval, objala Macomberta a mlaskavě ho políbila na obě tváře. Macombert ji dojatě poplácal po zádech.

„Jsem rád, že vás vidím živou a zdravou, děťátko,“ pronesl. „Takže vy jste se rozhodli chvilku se toulat po stařence Zemi?“

„My...“ začala Galja, ale Athos jí znovu skočil do řeči.

„Admirál Macombert samozřejmě žertuje,“ řekl chladně.

Stařík Saša se v tom vůbec nevyznal. Strýček Vítma taky ne. Ale měl aspoň co na práci. A vrhl se do boje. Prohlásil, že během nejbližší hodiny se nikdo nesmí opovážit opustit Osamělou konvalinku, protože by se tím dopustil smrtelné urážky. Zatáhl Galju ke stolu a usadil ji. Skoro násilím vtláčil Athose do dřevěného křesla u krbu. Admirálu Macombertovi přinesl stehýnko vykrmené krůty s příslušnými přílohami a šálek výtečného želviho vývaru. S ohromující přesností uhodl, že nejlepší, čím se teď Galja může posilnit, je miska cibulové polévky a křídýlko koroptvičky, a že Athos může spořádat podle vlastního výběru buď kyjevský kotlet nebo dušené maso se zelím. „A ještě vás všichni pohostím výtečnými dýněmi z Čardžou,“ dodal nakonec. „Zrovna včera mi jich jeden můj přítel poslal asi deset.“

Stařík Saša už setřásl první ohromení a dokonce si začal přihlázovat plnovous, ale okamžitě se dostavil další otřes. Zničenonice se na rameni krásné Galji objevilo podivné huňaté zvířátko – velké jako dvě pěsti, sněhobílé s červenými očima – snad kotě, ovšem s velice krátkým ocáskem, nebo králíček, ale zase s malíčkými oušky. Soustředěně se rozhlédlo a zapištělo:

„A co dostanu já?“

„Ha! Ty jsi tady taky, ty malý lumpe?“ vykřikl se smíchem admirál Macombert. „Tak co, jak se ti žije u nás na Zemi?“

„Děkuji za optání, cítím se na vaší planetě docela snesitelně,“ odpovědělo zvířátko odměřeně. „Nícméně si dovolím upozornit, že označujete-li mě za lumpa, hluboce se mýlíte.“

„To je Jaturkenžensirchiv,“ vysvětlil ne docela jasně admirál zděšenému strýčku Vítmovi a strnulému Stanku Sašovi.

„Bývalý kapesní špión. Dejte mu mléko s tvarohem, strýčku Vítmo. Pokud mě paměť neklame, tohle mu u nás chutná nejvíc.“

„Díky, admirále,“ pronesl Jaturkenžensirchiv důstojně. „A trochu lipového medu, jestli se najde...“ Strýček Vítma spráskl mohutné ruce a odešel do kuchyně. Admirál Macombert se znovu otočil k Athosovi a Galje a řekl:

„Takže celá slavná partaje zase pohromadě. Vlastně skoro celá. Kde máte ctihodného Aramise?“

„Ztratil se nám před rokem,“ řekla Galja smutně. „Neřekl ani slovo a někam zmizel. Pravidelně nám posílá gratulace k narozeninám a svátkům, ale kde je, to nevíme. Nedávno prý ho viděli na Marsu...“

„Na Marsu? Aha, aha,“ řekl admirál zamyšleně. „V tom případě vám gratuluju, že ho v nejbližších dnech zase uvidíte.“

„Kde?“ vyhrkl sborově Galja, Athos i Jaturkenžensirchiv.

„Tady, pochopitelně,“ odpověděl admirál a chladnokrevně se pustil do krůtího stehýnka.

Rozhostilo se mlčení. Potom se Athos zeptal: „Proč myslíte, admirále?“

„Jsem o tom zkrátka přesvědčen. Vždyť zbývající tři piráti žijí na Marsu a nesmějí ho opustit.“

Znovu zavládlo mlčení. Stařík Saša absolutně nic nechápal a v rozpacích dokonce pootevřel ústa, jenže díky hustému plnovousu to stejně nebylo vidět.

„Dobrá, admirále,“ řekl nakonec Athos, vstal a otočil se ke krbu zády. „Vzdávám se. Dopadl jste nás. Ano, míříme na Černou Skálu, abychom se setkali s Dvoulavým Julem. Ale jak jste se to dověděl? Snad jste nás nešpehoval?“

„O mně budeme mluvit později,“ poznamenal proslulý astronaut a dál ohlodával kost. „Pokračujte, ctihodný Athosi. Jak jste se dověděl, že je Dvoulavý Jul těžce nemocen?“

„To všechno Jaturkenžensirchiv,“ řekla Galja a huňaté zvířátko na jejím rameni se důležitě nafouklo. „Ukázalo se, že má s Julem neustálé telepatické spojení. Předevčím přijal telepatogram, že je Jul nemocen a chce se s námi vidět.“

„A tak jsme tady,“ dodal Athos. „Jak vidíte, všechno je velice jednoduché, admirále Macomberte.“

Astronaut dopil svažené víno, pečlivě si ubrouskem otřel rty i prsty a řekl:

„Věřte mi nebo ne, přátelé, ale ani v nejmenším jsem netušil, že vás tady spatřím. V mém případě je to ještě prostší. Víte, ze služební povinnosti jsem komusi uložil, aby sledoval všechno, co se děje na Černé Skále. A zrovna předevčím mi jeden můj... ehm... pastevec velryb vzkázal, že mu jeden jeho známý delfin řekl, že se mezi místními tuleni povídá, že...“ Najednou se odmlčel, jako by si na něco vzpomněl, a obrátil se na Stanka Sašu:

„Povězte mi, milý chirurgu, v jakém stavu jste dnes opustil Dvoulavého Julia?“

Stařík Saša si odkašlal, přihladil si plnovous – vpravo a vlevo – a odpověděl:

„Je těžké zjistit něco určitého, když jde o bytost natolik odlišné struktury. Ale soudím-li podle jeho nálady, podle bolestí, které má, a zejména podle otekliny na mozku, jeho stav nutně vzbuzuje obavy.“

„Je mu zle, moc zle!“ zapištěl Jaturkenžensirchiv. „Bojí se, že umře.“

Admirál se tázavě zadíval na Stanka Sašu.

„Exitus není vyloučen,“ připustil chirurg.

„A právě na to spoléhám,“ pronesl admirál Macombert. Všichni na něho zírali udiveně. „Ano, přátelé, nepřekřel jsem se. Nezapomínejte, že kdesi v hlubokém kosmu nadále vzkvétá Planeta padouchů – odporné hnízdo kosmického lupičství, věčné nebezpečí pro všechny civilizace. V celém blízkém vesmíru jediný Dvoulavý Jul ví, kde je, ale až dosud zatvrzele

mlčel. Snad teď, tváří v tvář smrti, učiní pokání nebo přestane střežit tajemství...“

„Jak můžete takhle mluvit, admirále?“ vykřikla Galja pobouřeně. „Ten tvor je těžce nemocen, umírá v zajetí, daleko od vlasti a vy...“

Stařík Saša postřehl v jejích krásných očích slzy a zachvěl se. Avšak admirál drsně svařtil šedivé obočí.

„Mlčte, hloupá holčičko!“ zahřimal hlasem, jakým patrně velel Čelě-ém vzad! „Co je mi do života a smrti jednoho darebáka, když nesu odpovědnost za bezpečnost naší planety a stovek dalších spřátelených světů? A kdo může říct, co napáchal Veliký Kraken se svou bandou za ty tři roky, po které se ten dvouhlavý ničema ochlazoval mezi mroži na Černé Skále? Říkáte daleko od vlasti? Tenhle darebák nemá a nemůže mít vlast. Je to ohavný zrádce velkého bratrství rozumu ve vesmíru a svou nesmírnou vinu může vykoupit jediným způsobem...“

„Máte naprostou pravdu, admirále Macomberte!“ zazněl od dveří nový hlas.

Všichni jako začarovaní poslouchali řeč slavného admirála, dokonce i strýček Vítima znehybnělý u fialového závěsu s pánvičkou a miskou v rukou, a nikdo z nich nepostřehl, že se v krčmě objevil další host. Vstoupil naprosto nehlučně, takže ho nezaslechl ani bývalý špión Jaturkenžensirchiv se svým vytrženým sluchem, a musel už tu být několik minut – zřejmě taky poslouchal. Stál přihrbeně, hrudí se opíral o těžkou ocelovou vidlici na chytání ryb. Byl to vysoký mladík v červenobílém přiléhavém potápěčském skafandru do severních zeměpisných šířek, měl krásný bledý obličej, v němž zářily velké zelené oči, které Stanku Sašovi připadaly velice známé. Z mladíka stékala voda v proudech a prošlapaný koberec pod jeho nohama notně nasákl.

„Aramisi!“ vyjekla Galja radostně, přeskočila stoličku a pověsila se mu na krk.

„Aramisi!“ pronesl Athos překvapeně.

„Aha, tak tady je i Aramis,“ poznamenal admirál Macombert s uspokojením.

„Já to věděl dávno, že Aramis přijde,“ zapištěl Jaturkenžensirchiv a pevně se držel Galji za vlasy, aby v tom zmatku nespádl.

Stařík Saša pochopitelně neřekl nic a strýček Vítima, kterého nezajímalo nic s výjimkou toho, na co má host chuť, zahučel seriózně:

„Pěkně vítám, drahý Aramisi. Jsem rád, že vás mohu znovu uvítat v Osamělé konvalince.“

„Buďte zdraví, přátelé,“ řekl Aramis a odhodil svou těžkou vidlici do kouta. „Zdravím tě, sestřenko,“ dodal a objal božskou Galju. „Zdravičko, Athosi, neviděli jsme se sto let! Vítám vás, admirále Macomberte, jako vždy jste tam, kde je vás třeba. Dobrý den, strýčku Vítimo. Ty buď taky zdrav, malý špióne!“

„Já už dávno nejsem špión,“ namítl Jaturkenžensirchiv uraženě.

Aramis ho jemně cvrnkl do knoflíkovitého nosu.

„A kdo před všemi zatajil, že má přímé spojení s Dvouhlavým?“

Neuplynula ani minuta a potápěčský skafandr se válel v koutě vedle vidlice a záhadný Aramis v tmavém trikotu a se sklenicí svařeného vína v ruce usedl u krbu. Strýček Vítima znovu odběhl do kuchyně vařit senzační pilaf, zatímco Stanku Sašovi se dostalo pochybné cti vystupovat ve hře, jejíž smysl mu byl zcela utajen.

„Předpokládám, že jsi tu ze stejného důvodu jako my,“ pravil Athos a trochu se zachmuřil.

„Bezpochyby,“ přisvědčil Aramis a podíval se na astronauta. „Vy, admirále, jste jak vidím taky neztrácel čas.“

„Díky za uznání,“ poklonil se astronaut.

„Přicházíš rovnou z Marsu?“ zeptala se Galja prostoduše.

„No, ne tak docela...“

„Jak ses dověděl, že se Dvouhlavý Jul roznemohl a volá nás?“ zeptal se Athos bez oklik.

„Docela jednoduše,“ ozval se za závěsem bas hodného strýčka Vítimy. „Ctihodný Aramis sem přijel právě den předtím, než se Dvouhlavému přihodilo to neštěstí.“

„Tak dokonce takhle!“ řekl slavný admirál. Vpíjel se do Aramise upřeným pohledem. „A dovolte mi otázku, ctihodný Aramisi. Čím jste se zabýval celý rok na Marsu?“

„To je hotový výslech,“ zasmál se Aramis. „Prosím, jak račte. Páral jsem se s našimi piráty. Učil jsem ještě Ka číst; vštěpoval jsem mořské hvězdici Ki návyky kolektivního soužití; odnaučoval jsem opičáka Ku krást slepice a zlaté mince.“

„A podařilo se vám něco?“ zeptal se Jaturkenžensirchiv pochybovačně.

„Inu, ještě nikdy jsem neměl snaživější žáky. Ovšem taky jsem nikdy neměl tak neschopné...“

„A dál?“ zeptal se admirál.

„Co – dál?“

„Čím jste se ještě zabýval s našimi piráty?“

„Poslechněte, admirále Macomberte!“ pronesl Aramis rozzlobeně. „Snad mě nepodezříváte, že jsem je tajně naváděl, aby podnikli vzpoudu a vztýčili nad Phobosem černou vlajku s lebkou a zkříženými hnáty?“

„Ale jděte, ctihodný Aramisi! Ptám se jen ze zvědavosti. Pouze mě překvapila ta shoda okolností: vy jste celý rok zahrabaný někde na Marsu, pak se najednou objevíte v okolí Černé Skály a bac! – hned druhý den si Dvouhlavý Jul rozbije hlavu!“

„To se stávají horší věci!“ řekl strýček Vítima a postavil na stůl mísu nádherně vonícího pilafu. „Prosím, milý Aramisi, berte si.“

Aramis poděkoval a sedl si ke stolu. Chvilí všichni sledovali, jak jí – požitkářsky přivřeně oči, pohyby vláčné, zjevně se musí krotit, aby nehltal plnými ústy. Bylo zřejmé, že ctihodný Aramis ukrutně vyhládl.

„Jak ses dověděl, že jsme tady?“ zeptal se najednou Athos.

Aramis pokrčil rameny a spolkl další sousto.

„Abych se přiznal, příliš mě nepřekvapila ani přítomnost admirála Macomberta. A pokud jde o tebe a Galju, mluvil jsem

před několika hodinami s Dvouhlavým Julem a ten mi sdělil, že jste přijeli...“ Odstrčil mísu a odložil ubrousek. „Tak podívejte, přátelé. Dvouhlavý Jul nás očekává zítra v devět ráno na Černé Skále, aby si s námi pohovořil o soukromých a podle jeho názoru velice důležitých záležitostech. Tedy očekává Galju, Athose a mě, ale jestli se nemýlím, vy se k nám taky připojte, že, admirále?“

„Samosebou, ctihodný Aramis,“ odpověděl slavný admirál klidně. „Domýšlím se, o čem s vámi chce Dvouhlavý Jul besedovat, a je-li tomu tak, nemrzi mě, že jsem opustil práci na vzdáleném Plutonu.“

„A teď,“ řekl Aramis a vstal od stolu, „prosím všechny o prominutí. Celou cestu od Černé Skály až sem jsem plaval, takže jsem nesmírně unaven. Když dovolíte a když hodný strýček Vítama nebude nic namítat, vyspřehuju se a půjdu se vyspat. Dobrou noc, zítra na shledanou.“

Už zamířil k otvoru vedoucímu do dolních místností, ale opět se zastavil:

„A, málem bych zapomněl. Vyslechl jsem, jak tvrdě jste odpověděl mé vyvedené sestřence, admirále Macomberte, a chci znovu prohlásit, že plně sdílím váš názor na věc. Dobrou noc.“

A zmizel v otvoru. Admirál mlčel. Stařík Saša na něho pohlédl a spatřil, že se admirál dívá do kouta. Saša rovněž přejel pohledem do kouta a uviděl vidlici, kterou tam Aramis odhodil. Těžkou ocelovou vidlici.

Stařík Saša nevěděl a mohl se jen matně domnívat, že jeho podivný dvouhlavý pacient z Černé Skály spáchal na lidstvu takový zločin, za který by ho před třemi sty lety pověsili za oba krky; že krásná dívka, která sedí na druhé straně stolu a zamyšleně hneje z chlebových drobtů kuličky, byla u tohoto zločince v zajetí a málem tam zahynula; že podmračený mistr sedící u krbu s pohrabáčem v ruce i záhadný Aramis, jenž právě sestoupil do ložnice, zachránili v zápase s tímto zločincem tisíc lidí před hrozným údělem; že velitel třetí kosmické eskadry a člen Vsesvětové rady Macombert nedokázal zlomit tvrdošijnost tohoto zarytého zločince a poprvé ve svém dlouhém životě nesplnil příkaz Země.

Ano, události, které se odehrály před třemi lety a které jsme vylíčili v první části našeho vyprávění, proběhly nějak mimo Stanka Sašu. Není divu. V takové době plné velikých a podivných zázraků je těžké zaregistrovat všechno, co se odehrává v blízkém vesmíru, a navíc Stařík Saša tehdy skládal zkoušky k udělení vznešeného titulu praktický chirurg a ještě k tomu fandil svému klubu Pozemští Marťané. Kdo mu může co vyčítat? Ví například někdo, že loni musel Stařík Saša se svým přítelem velrybím veterinářem Kavabatou od sebe odtrhnout statného vorvaně Silvestra a zuřivou chobotnici Chriku, kteří se pustili do křížku v hloubce dvou kilometrů, a pak ještě operovat zraněného Kavabatu přímo na úzké palubě ponorky?

Galja vstala a protřela si pěstí oči.

„Ten Aramis je nějak divný,“ poznamenala.

„Ano, divný,“ přisvědčil Athos a taky vstal. „Je čas jít na kutě. Cítím v kostech, že se zítra začne něco dít.“

2

Černá Skála – to je obrovitá kupa černého čediče, kterou před milióny let vytlačily vulkanické síly z mořského dna nad hladinu. Pukliny a výstupky kolem vrcholku hrbu si oblíbili křiklaví a hašteřiví rackové, na severním pobřeží se usídlila početná rodina starého tuleně Filky, kterého si tu velice považovali, a jižní svah přidělila před třemi lety Vsesvětová rada jako místo pobytu zajatému kosmickému lupiči. V čediči byla vydlabána prostorná jeskyně o čtyřech místnostech – tři z nich byly napěchovány sírou, pemzou, různými kyzy a podobnými pochoutkami (samozřejmě ani špetka rutí!) a do čtvrté, z níž byl překrásný výhled na jižní obzor, postavili křeslo s nezvykle širokým opěradlem, které vytáhli z Černé Pirately. Předtím ho ovšem náležitě dezinfikovali, dezinfikovali a dezaktivovali.

První rok vedl bývalý nezávislý pirát neobyčejně uzavřený způsob života a celé týdny nedělal nic jiného, než že v chmurné samotě požíral své kyzy, obrácen k oceánským dálavám zády – naše zelená planeta s červenou krví, chlorofylem, vodou a vzduchem se mu zřejmě setsakramentsky protivila. Počátkem druhého roku si ponenáhlu zvykl, nebo už se zkrátka příliš nudil. Pravidelně vycházel na vzduch, a aniž to sám čekal, vášnivě si oblíbil racčí vejce, která získával jen s velkou námahou a notným rizikem, protože horolezec byl mizerný. Dokonce vstupoval i do vody – nikdy hlouběji než po pás, protože vody se bál a vůbec neuměl plavat, ale oblíbil si mořskou kapustu, která, jak známo, obsahuje hodně jódu. Ve vodě se setkal a rychle se spřátelil s tulení a přátelství se utužovalo. Tou dobou už Dvouhlavý Jul cítil natolik silnou touhu po společnosti, že se ho tulení rodina nemusela nijak obávat. Choval jim mláďata, vyprávěl mládeži fantastické příběhy o kosmických bitvách a se starým velezkušným Filkou vedl dlouhé besedy filozofického a také morálně-etického obsahu.

Vliv prostředí se nakonec projevil. Dvouhlavý Jul se časem naučil plavat. Ukázalo se, že to není tak těžké. Zjistil, že v mořské vodě je obsaženo mnoho výživných solí, takže ve dnech, kdy držel odlehčovací dietu, nahrazoval snídaní, oběd i večeri dlouhým koupáním. A před půl rokem poprvé přeplaval padesát kilometrů široký průliv a vstrčil opatrně levou hlavu do dveří krčmy Osamělá konvalinka. Nutno dodat, že strýček Vítama při spatření dvouhlavého tvora ani nemrkl. Nemrkal ani potom, když dvouhlavý tvor odmítl skvělou pohankovou kaši a řekl si o popel z dohasínajícího krbu. Popel zapil láhví ostrého octa, poděkoval a odešel. Ale za týden se objevil znovu. A za další týden zas, a pak ještě jednou... Bez výčitky opustil své přátele tuleně kvůli octové třešti v Osamělé konvalince. Až jednou ho právě oni vytáhli z vody s proraženou lebkou na pravé hlavě...

Když přesně v devět ráno Galja s Jaturkenžensirchivem na rameni, admirál Macombert a dva mušketýři překročili práh jeskyně na Černé Skále, trůnil Dvouhlavý Jul ve svém křesle, nohu přes nohu, ruce zkřížené na prsou. Za ty tři roky se skoro nezměnil, dokonce i jeho černý oblek a černé rukavice, zhotovené neznámými mistry z neznámých světů, i pouzdra od pistolí, které zahubily nešťastného Mchtanda a jeho soukmenovce, to všechno bylo původní. Jen pravá hlava vypadala neduživě. Zato levá, čistě vyholená, s odstávajícíma ušima, se hrdě tyčila jako před třemi lety na dlouhém rovném krku a vztekla blýskala očima. Pravá byla omotaná turbanem z obvazů, bezmocně se skláněla na stranu a jediné její oko kalně vyhlíželo šterbinou pod opuchlým nazelenalým víčkem.

„Aha!“ pronesla levá hlava dutým, sveřepým tónem. „Samý známý firmý. Přišli jste očumovat, jak chcípá osamělá

rozumná bytost. No prosím, jen čumte, aspoň budete mít na co vzpomínat za těch bezesných nocí, až já tady nebudu. Je příjemný koukat na práci vlastních rukou, že jo? Koho jste to na mě pod vodou poštváli? Nějakou mizernou zbabělou želvu? Nebo profesionálního vraha jednorožce?“

Galje ho bylo až k slzám líto, ale Aramis řekl netrpělivě:

„Pozval jsi nás, tak jsme přišli. Poděkuj a nehraj nám tu komedii, Dvouhlavý. Nemáme moc času, ostatně ty také ne.

Povídej rychle, co jsi nám chtěl říct.“

Dvouhlavý Jul sáhl do levého pouzdra, vytáhl hrst drobných mořských mušliček a nacpal si je do levé tlamy. Ozvalo se chrastivé praskání, levá hlava vyplivovala skořápky jako slupky od slunečnicových semínek, kývla směrem k admirálu Macombertovi a pronesla: „Před ním mluvit nebudu.“

Aramis pokrčil rameny.

„Tak se nebude mluvit vůbec,“ prohlásil a otočil se k východu.

Proslulý astronaut ho pohybem ruky zarazil.

„Mějte rozum, Dvouhlavý Jule,“ řekl přísně. „Nezapomínejte, že jste v zajetí. Tady nemáte co klást podmínky. Podmínky klademe my vám.“

Levá hlava vyvalila oči a začala řvát. Řvala, že on, Dvouhlavý Jul, nikdy, nikde a u nikoho v zajetí nebyl a nebude a že se dal do rukou pozenšťanů naprosto dobrovolně a v naději, že se konečně dostane do společnosti bytostí sobě podobných, že pravdivost jeho slov mohou potvrdit přinejmenším tihle chlapečkové a tahle holčička, kterým on by mohl být klidně prapraprapradědkem, a pokud to odmítnou potvrdit, znamená to, že to jsou nejhanebnější a nejenapravitelnější lháři v celém blízkém vesmíru; že on, Dvouhlavý Jul, veterán hlubokého kosmu, celý zbrázděný jizvami od meteoritů, nepřátelských střel a kousanců oblud z jiných planet, není o nic horší než nějaký admirál, který se zakopal na své podřadné zelené planetce a myslí si, že se může rovnat jemu, Dvouhlavému Julovi; dále, že jeho, Dvouhlavého Julia, za stovky let jeho bouřlivého života a užitečné činnosti už mockrát zradili, jenže zrádci nikdy dlouho nežili a není daleko okamžik, kdy on, Dvouhlavý Jul, stáhne z jednoho takového zrádce jeho bílou hebkou kůži a dá si z ní udělat rukavici na pravou ruku...

Takhle řval, nadával a hulákal dost dlouho, nejmíň pět minut. Aramis vytáhl z kapsy nějakou knížku a tvářil se, že je zabrán do četby; Athos začal zívát a způsobně si přikrýval ústa dlaní; Galja se pro všechny případy schovala za jeho záda a vyděšený Jaturkenžensirchiv jí zalezl do podpaží; no a admirál Macombert se mračil a soustředěně si prohlížel nehty. Potom najednou pravá hlava chraptivě zasténala:

„Zapřísahám tě při Protubeře a Nekridě, přestaň už dělat ten přišernej rámus! Mně se z toho tvýho kvílení vevnitř všecko rozbolelo!“

A levá hlava zmlkla, jen si odfoukla.

„Nuže?“ pronesl Aramis, jako by se nechumelilo, a zaklapl knížku.

„Je to se mnou zlý, mládenci,“ řekla levá hlava a s těžkým povzdechem sklesla na prsa. „Moje dny jsou sečtený. Řeknu to na rovinu, už tady na Zemi dlouho nebudu.“

Nikdo na to nic neřekl. Galja vzlykla a otřela si z tváře slzičku.

„Proto jsem vás pozval, mládenci, abysme si promluvili na rovinu,“ pokračoval Dvouhlavý Jul a poněkud pookřál. „Se mnou je to bleď, na vaší Zemi mi nikdo nedokáže pomoci, tohle mi můžete věřit. Jinak bych vás, mládenci, v žádném případě nevolal. Ale když už to se mnou vypadá tak, že mi nezbejvá než zdechnout jako poslední pes, rozhodl jsem se na všecko se vykašlat a povědět vám, jak se věci mají. Protože nemá smysl mlčet, když už se blíží můj konec...“

„To už jsme pochopili,“ poznamenal Aramis chladně.

„Opravdu, Dvouhlavý,“ připojil admirál Macombert, „jste přece jenom chlap, i když ničema. Nechodte kolem horké kaše, přestaňte fňukat a mluvit přímo k věci.“

„Věc se má, mládenci, takhle,“ řekl Dvouhlavý Jul tlumeně. „Nerad bych umíral, to je celá věc. Ne že bych se smrti bál. Viděl jsem ji v nejrůznějších formách – plamennou, ledovou, hladovou... I já jsem hodně zabíjel, i mě se pokoušeli zabít... Ne, smrt jsem viděl mockrát a vůbec se jí nebojím. Ale přesto bych nerad umíral.“

Dvouhlavý Jul dokonce přimhouřil oči, jak mu bylo líto sebe samého.

„No a teď,“ pokračoval a vydal zvuk, který mohl být stejně tak uchichtnutím jako tichým vzlyknutím, „teď mi zbejvá jediná šance k záchraně. Je to veliký tajemství a tady u vás ho nikdo nezná. Ale vám ho prozradím, celý a beze zbytku. Jenomže předtím musím učinit jedno upřímné doznání a vy mi musíte dát záruku, že mě pak vaše ouřady nepověsí za oba krky.“

„Žádnou záruku nedostanete,“ pronesl admirál Macombert klidně.

„Takže proč bych potom měl...“ začala pobouřeně levá hlava, ale pravá jí chraptivě zašeptala do ucha: „Neblbni, když nás doteďka nepověsili, tak už nás nepověsí.“

„Tak dobře!“ prohlásil Dvouhlavý Jul a vši silou praštil pěstí do opěradla křesla. „Já to risknu! Spoléhám na vaši ušlechtilost, mládenci. Slavnostně, dobrovolně a upřímně doznávám, že veškerá naše činnost, o které ten škodolibej Mchrand vykládal tyhle divence, je čistočistá pravda. O Planetě padouchů, o Velikém Krakenovi, aby ho šlak trefil, o Šikulovi Kregovi i o strojích na bázi živých mozků... i to, proč jsem na Černý Piratelle přiletěl na vaši Zemi...“

„My jsme věděli hned od začátku, že je to čistočistá pravda,“ přerušil ho admirál Macombert netrpělivě. „Pokračujte, Dvouhlavý. Povězte nám to své obrovské tajemství.“

„Vy jste to věděli?“ zaradovala se levá hlava. „Tak proč jste mi to neřekli hned? Věděli jste to a nepověsili mě! Teda máte to tady na Zemi divný pořádky... No, tak teda poslouchejte.“

A Dvouhlavý Jul vyprávěl toto.

Kdysi strašně dávno, před více než tisíci lety, slídl Kudlán nábožný jménem Panda, jeden z nejdůležitějších hrdlořežů Velikého Krakena, po kořisti při okrajích Malého Magellanova oblaku a narazil tam na drobné oranžové slunce s

jedinou, zato vzkvétající planetou pokrytou fluorovodíkovými oceány a hustou atmosférou ze směsi fluóru a neonu. Obvykle se dá v takových světech k leccemu přijít, protože je zpravidla obývají početní a pracovití nositelé rozumu, ale tahle planetka byla ke Kudlanovu údivu a zklamání docela pustá. Tedy lépe řečeno, souš tu pokrývaly husté šefíkové lesy a úrodná nafialovělá pole, fluorovodíkové řeky a oceány také překypovaly životem, ale rozumné bytosti tu nebyly žádné. Ze vzteku a rozčarování chtěl Kudlán Panda svrhnout na největší kontinent pár kyslíkových pum, ale hned se vzpamatoval, protože na okrajích Malého Magellanova oblaku je kyslík dodnes vzácností a ne každý si ho může dovolit, natož tenkrát. Kudlán se musel své myšlenky vzdát a zamířit se svou bitevní lodí pryč od fluórové planetky. Po několika hodinách však piráti potkali neznámou kosmickou loď letící proti nim. Tohle už slibovalo jistý úspěch. Okamžitě na loď zaútočili a zahákali ji. A znovu byl Kudlán Panda zklaman, když se ukázalo, že vnitřek nešťastné lodi není plný technických novinek, uměleckých ani řemeslných předmětů, ani zlatých prutů, nýbrž že tu stojí amortizační lůžka s nemocnými a zmrzačenými nositeli rozumu. Byla to kosmická sanitka. Rozzuření piráti začali chudáky nemocné dobíjet a tím by to bylo všechno skončilo, kdyby se byl Kudlán najednou nezamýšlel – proč vlastně sanitní loď s nákladem polomrtvých rozumných bytostí mířila k pusté fluórové planetce? Nařídil, aby přestali se zabíjením a přivedli mu do kajuty všechny, co zůstali naživu. Přivlekli mu polomrtvého zbitého kapitána, připomínajícího velkého mravence, a strachy polomrtvého sanitáře, který zas vypadal jako velíkánský motýl. Kudlán Panda je vyslýchal osobně a nebral si žádné servítky. Kapitán mravenec sice při výslechu zemřel, ale to, o čem kapitán zatvrzele mlčel, ochotně vybrebtl motýl sanitář.

Zjistilo se, že na severním pólu fluórové planetky, pod kilometrovou vrstvou fluorovodíkového ledu, bydlí jakýsi zázračný doktor jménem Itaj-Itaj. Tento doktor léčí údajně jakékoli nemoci a dokonce prý nahrazuje libovolné ztracené orgány libovolným nositelům rozumu. Už po mnohá tisíciletí posílá mnoho stovek civilizovaných ras, obývajících mnoho desítek planetárních soustav v okolí oranžového slunce své nevyléčitelně nemocné a zmrzačené k doktoru Itaj-Itajovi a ještě se ani jednou nestalo, že by se někdo nevrátil domů dokonale vyléčený. Je pozoruhodné, že k vyléčení dochází za několik málo minut, kolikrát i vteřin, a diagnóza bývá stanovena okamžitě, na první pohled. Odkud se doktor Itaj-Itaj vzal, z které rasy pochází, jak a kdy se usadil na této osamělé planetce bezvýznamné hvězdy, to nikdo neví, protože doktor nesnáší otázky, které se netýkají přímo věci. Jinak ovšem žáky si bere rád a už jich měl spoustu, nicméně ani jeden zatím nedokázal pochopit byť jen principy jeho obdivuhodného umění.

Po skončení výslechu vydal Kudlán Panda rozkaz vrátit se na fluórovou planetku. Ostatní už bylo dílem techniky. Zkrátka byl zázračný doktor Itaj-Itaj zajat a umístěn do nejlepší kajuty bitevní lodi, jeho nemocnice pod ledem byla vyklizena do posledního skalpelu a zničena výbuchem atomového detonátoru. Stojí za zmínku, že zevnějšek zázračného doktora vyděsil i ty nejproštější piráty hlubokého kosmu. Kudlán, který postrádal jakoukoli fantazii a navíc se vyjadřoval velmi nemotorně, ho popsal jako „tlustý monstrem, velký jako kolo od vozu, možná ještě větší, a není na něm nic, jen z něj vyčuhujou náky ocásky“. V první chvíli nechtěl ani věřit, že má před sebou zázračného doktora, spíš ho měl za nějaký prapodivný lékařský nástroj. Neuvěřil ani ve chvíli, kdy se zázračný doktor vzpamatoval z otřesu a začal protestovat a nadávat. Teprve když mu to motýl sanitář potvrdil, uklidnil se a dal povel ke startu. No, uklidnil se – to by nebylo správné slovo. Začal radostí běhat po stropě. Jeho všemocný pán Veliký Kraken co chvíli marodí a odměna za takovou kořist by mohla být sakramentsky velká.

Ale všechno dopadlo jinak, než předpokládal. Štědrost Velikého Krakena, vrcholně podnikavého nositele rozumu, neslýchané bohaté darebáky a nejlivnější osobnosti na Planetě padouchů, překonala opravdu veškerá očekávání. Když se seznámil s doktorem Itaj-Itajem, a prověřil jeho umění na několika otrocích, odvěčených z nejrůznějších koutů blízkého vesmíru, uspořádal Veliký Kraken pro Pandu a jeho osádku skvělou hostinu, při níž se mimo jiné podávalo žele z motýla sanitáře, usmaženého v kyselině sírové pod tlakem sedmdesáti atmosfér, vyznamenal každého člena svou podobiznou ve dvacetikilovém rámu z ryzího zlata a samotnému Kudlánu Pandovi věnoval navíc menší asteroid. A všechno by pro tyhle šťastlivce patrně skončilo dobře, jenže piráti hlubokého kosmu mají své zvyklosti. Hned po přepychové hostině u Velikého Krakena se rozběhli po přístavních krčmách a doupatech a začali žvanit. A hned té noci všichni do jednoho zmizeli. Věrný přívrženec a vykonavatel nejchoulostivějších úkolů Velikého Krakena, jistý Endé, horlivě šířil zvěst, že údajně Kudlán Panda a jeho osádka byli urychleně vysláni s jakýmsi úkolem do středu Velkého Magellanova oblaku, jenže za několik dní našel kdosi v hromadě smetí na městské skládce utržené klepeto Kudlaná Pandy, někdo jiný viděl zase něco jiného...

„Zkrátka bylo to jasné,“ ukončil Dvouhlavý Jul své vyprávění. „A od té doby už nikdo nikdy doktora Itaj-Itaje neviděl.“

„Zajímavé,“ pronesl po dlouhém odmlčení admirál Macombert. „Ale třeba je to jenom legenda. Uplynulo už přece deset staletí...“

„Žádná legenda!“ namítla levá hlava opovržlivě. „Veliký Kraken, ta měkkýšovitá obluda, už měla dávno zaživa shnit a chčipnout na rozklad mozku, jenže on je jako rybička, žere a chlastá, co hrdlo ráčí, uzavírá triliónový obchody... Ne, tohle je jasná věc. Schoval někam hodně daleko zázračného doktora a léčí se, prevít, u něho sám. Ukryl takového doktora před všema nositelama rozumu!“ zaječela najednou levá hlava příšerným hlasem a zmlkla.

„To všechno je hezké,“ pronesl Aramis chladně, „ale teď vyklop, proč jsi nám to všechno povídal.“

„Jak to proč?“ vykřikl Dvouhlavý Jul pobouřeně. „To snad je jasné! Zázračnej doktor – to je má jediná šance na záchranu! Víte, co bych potřeboval, mládenci? Potřeboval bych jenom vrátit se na Planetu padouchů. Tam se vrhnu k nohám Velikýho Krakena, budu kvílet jako novorozenej tuleň a vzlykat jako racek před bouřkou, nabulíkujmu mu, abych se směl ukázat zázračnému doktorovi Itaj-Itajovi. Veliký Kraken se samozřejmě slituje a za vteřinku budu zdrav.“

„To je všechno?“

„Jak – všechno? Já přece vím, že vy na tom máte taky své zájmy. Až se dozvím, kde zázračnej doktor je, unesu ho a dodám vám ho přímo do rukou. Rychle, nehučně, spolehlivě, jako v apatyce. Potom se znova, tentokrát už definitivně,

usídlím v tyhle jeskyni a budu trávit zbytek svých dní mezi tuleněma, který jsou mému srdci tak blízký. Dokonce vám můžu slíbit, že už víckrát nepolezu do oceánu namazanej. Skvělej plán, vidíte, mládenci? Ale museli byste mi vrátit Černou Piratellu a my přátelé Ka, Ki, Ku a Jaturkenžensirchiva, a taky byste měli na Piratelle instalovat elektronický přístroj na výpočet kursu...“

„A tisíc vhodných hlav nádavkem nechceš?“ optal se Aramis úlisně.

Athos se krátce a rezavě zachechtal a admirál Macombert vycenil pevné zuby v zlověstném úsměšku.

„Aha, rozumím,“ řekl Dvouhlavý Jul hlubokomyslně. „Uznávám samozřejmě, že zatím nemám právo na vaši plnou důvěru. Inu, jsem ochotnej vzít s sebou vaši dívku Galju, aby dohlídla, že je všechno jaksepatří...“

Athos se znovu zachechtal.

„Teda už je těch nesmyslů dost, vážně!“ rozzlobila se Galja. „Že se nestydíte.“

„Já nevím, ale vám se jeden nezavděčí,“ zabručel Dvouhlavý Jul a odmlčel se. Potom, jako by se mu v hlavách rozsvítilo, najednou vykřikl: „No ovšem, mládenci, že mě to hned nenapadlo! Vy nevěříte Ka, Ki a Ku. A dobře děláte. Jsou to udatný chlapíci, ale... jak bych to řekl, zkrátka v některých situacích opravdu nejsou spolehliví. Zláká je cinkot zlata a všelijaký jiný vábidla... Dobrá, jsem ochoten letět bez osádky. Poletíme s Galjou sami dva. Domluveno?“

„A teď si popovídáme vážně, Dvouhlavý,“ pronesl admirál Macombert věčně. „Nám všem je jasné, čeho chcete dosáhnout. Chcete žít, to je naprosto pochopitelné. Hodláte odletět na Planetu padouchů, shromáždit tam bandu stejných vyhlášených ničemů, jako jste vy, přepadnout palác Velikého Krakena a násilím se zmocnit zázračného doktora. To je taky naprosto pochopitelné. Ale je to hloupé. Tohle dobrodružství by nejspíš skončilo tím, že by někdo našel vaše utržené klepety na městské skládce.“

„Nemám co ztratit,“ odpověděla levá hlava zarputile. „Tak nebo onak – stejně umřu. A risk, jak známo, je zisk. Kromě mne se o můj život nikdo nestrahuje.“

„Naopak!“ oponoval admirál Macombert. „My vám navrhujeme jiný plán, Dvouhlavý. Vy nám prozradíte souřadnice Planety padouchů, my k ní přiletíme se třemi kosmickými eskadrami a zmocníme se toho odporného hnízda. Pohlavý uvrhneme, otroky osvobodíme a zázračného doktora dopravíme zpátky na jeho fluórovou planetu. A za odměnu vás během vteřiny vyléčí. Domluveno?“

„Abych zradil svou planetu? Svý bratry v řemesle a spolubojovníky? Svý přátele z bojů a od flašky?“ zaječel Dvouhlavý Jul a normálním hlasem dodal: „S radostí. Ale má to háček, pane admirále. Jakmile se vaše eskadry objeví v okolí krvavě rudý Protubery a mrtvolně siný Nekridy, zaměří vás stráž na předsunutých postaveních a vyhlásí poplach. A jak se vyhlásí poplach, vyletí proti vám všechno spojený kosmický loďstvo Planety padouchů. Vypukne obrovská bitva. Dejme tomu, že v ní obstojíte, aspoň já jsem se nikdy v životě nesetkal s tak kurážněma mladíkama, jako jsou pozemšťani. Ale to byste špatně znali Velikého Krakena. Dřív než vystoupíte z lodí, bude v prachu. A doktor Itaj-Itaj zrovna tak. Tak je to, pane admirále. Ba ne, mezi předsunutěma hlídkama projde jediné Černá Piratella. Znají ji tam, pamatují si moji brigantinku...“

Admirál Macombert pohlédl na Athose a Aramise a mušketýři přikývli.

„V tom případě předkládáme ještě jeden plán, poslední,“ řekl proslulý astronaut. „Vrátíme vám Černou Piratellu a instalujeme na ní elektronický přístroj. A poskytneme vám osádku. Nač by vám byli zrovna Ka, Ki a Ku? Tentokrát s vámi k Planetě padouchů poletí pozemšťané. Váš nový ubytovatel budu já, nový dělostřelec bude Athos a nový palubní radista bude Aramis.“

Galja si přitiskla dlaň na ústa, aby nevykřikla hrůzou. Dvouhlavý Jul ohromeně kroutil levou hlavou. Dokonce i pravá vyvalila své jediné oko.

„Až Piratella přetne oběžnou dráhu Plutona, oznámíte Velikému Krakenovi, že jste měl havárii,“ pokračoval zatím admirál Macombert. „Přistanete na svém obvyklém místě na kosmodromu. Pozvete na palubu agenty Velikého Krakena, aby převzali náklad. Dál budete jednat podle okolností. Od okamžiku startu až po návrat na Zemi budu velet já. Při sebemenším neuposlechnutí rozkazu budete na místě zastřelen podle zákonů hlubokého kosmu.“

„Jdete na to nák zobra,“ zabručel Dvouhlavý Jul.

„A varuju vás, Dvouhlavý,“ pokračoval admirál, „žádné hlouposti! Bez nás zázračného doktora neuvidíte, jako nikdy neuvidíte...“ Chtěl dodat, jak se obvykle říká, že nikdy neuvidí své uši, ale pohlédl na Dvouhlavého, zarazil se a jen mávl rukou. „Zkrátka pronikneme přímo do svatyně Velikého Krakena.“

„Ech!“ ulevil si Dvouhlavý Jul. „Abyste věděli, nebejt ty můj smůly, všechny bych vás v tomhle okamžiku tady odkrouhnul!“

„Ale víme, víme,“ usadil ho admirál Macombert netrpělivě. „Nechte si svalnatý řeči, nebo sáhneme k opatřením... Například se koukneme, co to máte pod páskou na pravém oku.“

„No dobře, dobře,“ zabručel Dvouhlavý Jul. „Stejně je vidět, že jste vyhráli. On vlastně takovej plán nejlíp vyhovuje i mně. Spolu s váma, mládenci, budeme schopný hory přenášet. Sám bych to samozřejmě nedokázal... Tak kdy vyrazíme?“

Admirál Macombert už se nadechl, že odpoví, ale Aramis ho předběhl:

„Pověz mi, Dvouhlavý, je to pravda, že doktor Itaj-Itaj dokáže oživovat mrtvé?“

Všichni po něm otočili pohledy. Hlavy Dvouhlavého Julia se nejprve podívaly po sobě a pak se rovněž upřeně zadívaly na Aramise.

„Ten musí přijít na všechno,“ řekla levá hlava. „Jak ty se v tom můžeš vyznat?“

„Tak je to pravda nebo ne?“ zeptal se Aramis hlasem chladným jako polární noc.

„Ale povídalo se něco takového,“ odpověděla levá hlava neochotně. „V hospodách a krčmách u nás se o tom žvanilo... Proč to chceš vědět?“

„Odkud ses o doktorovi dozvěděl, Aramisi?“ vykřikla Galja, ale Athos jí položil ruku na rameno a dívka zmlkla.

„Tak je to pravda nebo ne?“ zeptal se admirál Macombert.

Levá hlava se zakabonila a Dvuhlavý Jul se podrbl na jejím zátylku.

„Jak bych vám to řekl... Byl už takovej precedens. Vážně, byl. Před třemi sty lety. Veliký Kraken má něco jako tajemníka, stařečka Endého. No a jednou Veselý Šváb – to je jeden tam od nás – se vrátil s bohatým nákladem a ten Endé ho při účtování oškubal... prostě se mezi nima něco takovýho stalo. Zkrátka Veselý Šváb vytáhnul pistoli a našel do Endého celej zásobník, sto trhacích střel. Endé se samo-sebou svalil a kouřilo se z něho, Šváb se dal na útěk... Ale o něm mluvit nechci. Viděl jsem na vlastní oči, jak Endého sesbírali po kousíčkách a odnesli ho pohřbít, jenže za tejdén koukám, a nevěřím svým očím, už zase se tu potlouká Endé hlavou dolů a vystrkuje svůj chobot... Takže z toho vyplývá, že zázračnej doktor umí oživovat i mrtvolky. Ale to se nás moc netýká, co?“

Nikdo už neposlouchal. Galja hleděla na Aramise s nadšením i s hrůzou, Athos se smutnou něhou sledoval Galju a maličký Jaturkenžensirchiv hledil Galju po vlasech. Admirál Macombert si soustředěně prohlížel nehty. Aramis se s námahou nadechl.

„Rozumím,“ řekl. „Takže. Na zázraky nevěřím. Ale na Černé Piratelle s námi poletí Porthos.“

Galja tiše vyjekla. Athos napřáhl ruce, aby ji objal, ale hned o krok ucouvl a ruce mu sklesly.

„Tři roky leží Porthos ve spektrolytovém pouzdru na stém dvacátém kilometru,“ pokračoval Aramis klidně. „Přátelství především, Athosi. Přátelství je silnější než láska, sestřenko. On za nás obětoval život, teď je na nás, abychom mu splatili dluh.“

Admirál Macombert se zachmuřil.

„Vy se vážně chystáte vzít do kosmu mrtvé tělo, milý Aramisi?“ zeptal se.

„Měl jsem to v úmyslu hned od počátku, admirále,“ odpověděl Aramis.

Proslulý astronaut pokrčil rameny.

„Tak dobře,“ souhlasil. „Je vám všechno jasné, Dvuhlavý?“

„Co může bejt jasnější?“ odsekl Dvuhlavý Jul. Necítil se ve své kůži. „Tak kdy startujeme?“

„Dozvíte se včas,“ řekl admirál.

„Ale pamatujte!“ rozkřikl se najednou Dvuhlavý Jul. „Kdyby mě nebyl někdo praštil po hlavě, vykašlal bych se na to lízt s váma do takovýho podniku!“

„Na to pamatujeme,“ ozval se Aramis zlověstně. „Celou dobu pamatujeme na všechno, piráte!“

Admirál Macombert vykročil k východu jeskyně a ostatní se mlčky vydali za ním. Nastoupili na vodní kluzák, admirál spustil motor a lehoučké plavidlo se stoupající rychlostí začalo vzdalovat od břehu. Tulení rozložení opodál na plochých balvanech potichoučku zpívali staříčkou píseň, kterou jejich pradávni předkové pochytili někde na opačné straně oceánu:

Na dlouhou plavbu nakonec
dnes vypravil se John,
a myslí si, ten pitomec,
že chytrý je jen on...

A když kluzák proplul kolem nich, zapěl za ním jeden z tuleňů posměšnou písničku, kterou vymyslel Dvuhlavý Jul:

Jatur-kenžen-sirchi-ve,
dudlaj, dudlaj, dudlaj,
tvý místo je ve chlíve,
dudlaj, dudlaj, dudlaj!

Jaturkenžensirchiv se zatvářil, jako že nic neslyšel.

3

Černá Piratella zalitá krvavě rudou září Protubery a mrtvolně siným přísvitem Nekridy klesala pomalu, nejnižší možnou rychlostí na kosmodrom Planety padouchů, ucpáný létajícím nádobím. Už snad tisíckrát se vracela z dalekých cest po blízkém vesmíru, ale ještě nikdy nebylo na její palubě tak čisto a uklizeno. Za tři roky strávené na Měsíci se všemi otvory dokořán otevřenými se důkladně vyvětrala, přičinliví roboti uklízeči ji pečlivě vydrhli a opláchli zevnitř i zvenčí, a těsně před startem vyzdobila uplakaná Galja pilotní kabinu i kajuty velikými kyticemi nevadnoucích pomměnek. A ještě nikdy nebyla na palubě Černé Piratelly tak podivná osádka. Dvuhlavý Jul, někdejší slavný nezávislý pirát, nyní pouhopouhý vysloužilý kapitán, zachmuřeně trůnil ve svém vyhlášeném křesle, podepíral si oběma rukama zcela bezvládnou pravou hlavu, zatímco veškeré rozhodování na sebe vzal velitel třetí kosmické eskadry a člen Všesvětové rady Země, proslulý admirál Macombert, navíc se všudypřítomným Jaturkenžensirchivem na rameni, při zbrusu novém elektronickém navigačním přístroji měl nepřetržitou službu chladnokrevný Aramis, a u laserových děl, s nohama ustavičně na pedálech spuštěl, seděl zamračený Athos. A ještě nikdy nebyl v útrobách Černé Piratelly tak podivný náklad. Hned u vstupního otvoru spočívalo na vypérováných vzpěrách průhledné spektrolytové pouzdro a v něm, ponořen do kapalného argonu – ležel mrtvý Porthos – napřiměný jako v posledním vypětí sil, s široce rozevřenýma mrtvýma očima a zaťatými pěsti přitisknutými k bokům.

Ještě cestou, krátce před proniknutím do subprostoru, kde, jak známo, neexistuje čas, pohyb ani vzdálenosti, spojil se Dvuhlavý Jul na Macombertův příkaz s Velikým Krakenem. Stalo se, že právě v té době byl Veliký Kraken ve styku s jakýmsi Katem Tritonem, který, jak se dalo vyrozumět, byl služebně vyslán vymáhat poplatky z porobeného nárudku

jakési okrajové planety, takže se osádka Černé Pirately dost pobavila zmatkem, který tím vznikl. Dvouhlavý Jul dotčeně šlehal pohledem po admirálu Macombertovi, který seděl proti němu s padesátirannou paprskovou pistolí na klíně, a dobrých pět minut vtlokal svému bývalému zaměstnavateli do hlavy, že jelikož je Dvouhlavý Jul a nezávislý pirát, nemůže být současně atamanem trestné výpravy Katem Tritonem, takže nemůže ani vyčlenit bitevní lodi pro manévr směrem k Puntikátému slunci a tudíž nebude ani vyžadovat podporu od eskadry Elegána Dicka. Když Veliký Kraken konečně pochopil, že s ním hovoří nezávislý pirát Dvouhlavý Jul, který před třemi lety beze stopy zmizel, oněměl údivem. Dvouhlavý Jul ihned využil přestávky a spustil o tom, co všechno ho potkalo. Barvitě vyličil své hrdinské činy v bitvách s obrovským loďstvem zločeneckých pozemšťanů; pohnutým hlasem vyprávěl, jak na poli bojové slávy padli smrti chrabrých jeho věrní Ka, Ki, Ku; strohými vojenskými výrazy popsal manévr, kterým se mu podařilo uniknout pronásledovatelům; a nakonec, prokládaje své vyprávění sténáním a skřípěním zubů, přičemž si po levém obličejí rozmazával docela opravdické slzy, postěžoval si na strašné utrpení, které mu způsobuje těžký úder do pravé hlavy.

„Počkej, Dvouhlavý!“ vyhrkl Veliký Kraken poněkud ohromen. „Kde jsi vlastně byl celé ty tři roky?“

Dvouhlavý Jul odpověděl, že v bitvách byla jeho brigantina skrz naskrz rozpárána laserovými děly, takže mu trvalo přesně tři roky, než spravil obrněný plášť lodi ocelovými záplatami a než opravil porouchané motory. Samozřejmě, dodal trpce, kdyby na jeho místě byl někdo jiný, koho by těžké zranění odsoudilo k nevyhnutelné smrti, ten by se s tím nebral, jednoduše by přistál na nějakém pustém asteroidu a bez zbytečné námahy by usnul věčným spánkem na dně odlehlého kráteru, jenomže on, Dvouhlavý Jul, si příliš zvykl plnit své povinnosti, a tak se rozhodl dopravit nejdřív na místo určení objednaný náklad...

„Takže náklad zůstal nepoškozen?“ vykřikl Veliký Kraken svým hlubokým sytým hlasem. „Tím jsi měl začít! Jsi chlapík, Dvouhlavý, chválím tě. Ostatní mi povíš až po návratu, teď nemám čas. Buď zdrav.“

„No, buď zdrav, Veliký!“ zavrčel Dvouhlavý Jul a tím rozhovor skončil.

Admirál Macombert zastrčil paprskovou pistolí do kapsy a křikl na Athose, aby zablokoval vysílačku.

Když se však blížili k Planetě padouchů, znovu rádio zapojili, a jakmile zád Černé Pirately dosedla na popálený, rozpukaný beton mezi pomačkaný létající samovar a naprasklou létající misku, rozlehl se u stropu řinčivý hlas Endého, věrného přívržence a vykonavatele nejchoulostivějších úkolů Velikého Krakena.

„Veliký ti blahopřeje ke šťastnému návratu, Dvouhlavý...“

„Pěkně šťastnej návrat!“ pronesla levá hlava sarkasticky. „Jak se říká – válka prohraná, půlka palice ztracená...“

„Chachacha!“ rozchechtal se Endé skřípavě. „To se ti povedlo, Dvouhlavý. Ale uzněj, že tohle už jsou detaily. Hlavně že jsi uchránil náklad a dopravil ho v naprostém pořádku. Je přece v naprostém pořádku...“

„Je v naprostém pořádku,“ přisvědčila levá hlava.

„Tak vidíš. A ostatní se spraví, to ti garantuju. Vyřizuju ti pokyn Velikého: z lodi nevycházet, připravit se k vykládání, čekat.“

Admirál Macombert píchl Dvouhlavého Julia mezi lopatky hlavní padesátiranné pistole a levá hlava pobouřeně zahulákala:

„Čekat? Na co mám čekat? Proč bych měl čekat? Vyříd' Velikýmu, že můžu každým okamžikem chycnout! Potřebuju doktora, ne čekat! Vyříd' mu, že potřebuju toho nejlepšího doktora, rozumíš? A to hned!“

„Dobře, Dvouhlavý, hned mu to vyřídím,“ zaskřehotal Endé a najednou se úlisně zeptal: „Pročpak ti nefunguje obrazovka ve stykovacím uzlu?“

Admirál Macombert znovu píchl Dvouhlavého Julia mezi lopatky, ale pirát na něho jen mávl rukou a zařval ještě hlasitěji:

„Při krvavý Protubeře a mrtvolný Nekridě, copak nevíš, kde jsem byl? Ty si myslíš, že mě ty proklatý děti kyslíku, vody, chlorofylu a červený krve hostily mým oblíbeným rtuťovým koktajlem? Kdybys je ty zahlídl třeba jen jedním okem, strachy by se ti celá srst na hřbetě zježila. Buď rád, že mi příměj zásah rozsekal stykovací uzel na cucky, jinak by po tobě nezůstal ani mastnej flek, jakmile bys sem vstrčil chobot! Nikdo z vás nevystoupí na palubu mé brigantiny, dokud mě neprohlídne nejlepší doktor na planetě! Takhle to vyříd' Velikýmu: žádná vykládka nebude. Znáš vás moc dobře, vy podnikaví nositelé rozumu! Dokud nebude doktor, žádnéj náklad nedostanete. Je to jasný?“

„Je to jasný,“ odvětil Endé se zlověstnou pokorou a odpojit se.

A tu se Dvouhlavý Jul pustil do admirála Macomberta. A jak! Rozhovor s přívržencem a vykonavatelem nejchoulostivějších úkolů ho zřejmě na nejvyšší míru rozčílil. Dvouhlavý hřímal. Dupal a pískal na všechny strany. Zacpal pravé hlavě dvěma prsty uši a ječel tak, že se Jaturkenžensirchiv na rameni proslulého astronauta sotva držel. Jak si to tenhle velící admirál představuje? Jak si může troufat píchat jeho, Dvouhlavého Julia, do zad nějakým mizerným železem? Co to má za manýry? Vi vůbec, co to je slušný vychování? Když ho srbí ruce, může si píchat tím železem do zad obyčejný pozemšťany! Ať si velící admirál laskavě uvědomí... a tak dále ve stejném duchu.

Během tohoto dlouhého a poměrně nesouvislého projevu, kdy Dvouhlavý Jul hřímal, dupal a prskal, kdy si admirál Macombert prohlížel nehty a kdy Jaturkenžensirchiv přimhuřoval oči a vtahoval chundelatou hlavu mezi chundelátá ramena, do kabiny neslyšně vstoupil Aramis, zapnul iluminátory, začal přecházet od jednoho ke druhému a prohlížel si okolí. Je třeba připomenout, že na Černé Piratelle byly iluminátory průhledné pouze zevnitř, zvenčí vůbec nebyly znát. Když Dvouhlavý Jul zmlkl, zeptal se Aramis, aniž se otáčel:

„Ty vážně doufáš, piráte, že sem Veliký Kraken pošle zázračného doktora Itaj-Itaje?“

„Starou belu!“ odsekl Dvouhlavý Jul pohrdlivě, prohlížel si své ukazováky a otíral je o kalhoty. „Radši chcípne, než by ho sem poslal.“

„Je to vyloučené,“ přisvědčil jemným hláskem Jaturkenžensirchiv. „Veliký Kraken nebude riskovat ztrátu zázračného doktora už jen proto, že je to patrně jediný doktor na celé planetě.“

„Jak to?“ podivil se admirál Macombert.

„Tak to,“ odtušil Jaturkenžensirchiv. „Víte, na Planetě padouchů se sešli představitelé nejružnějších civilizací z blízkého vesmíru. Samosebou, ne ti nejlepší představitelé. Ale v zájmu spravedlnosti je třeba hned připojit, že i projevy vděčnosti nabývají někdy u některých civilizací velice zvláštních forem.“

„Nenatahuj to, ty malý nezbedo!“ řekl Aramis.

„Ano, malý jsem,“ připustil Jaturkenžensirchiv důstojně. „Ale už celé tři roky jsem zbeda. A pokud jde o podstatu věci, tak doktoři na téhle planetě prostě dlouho nevydrží. Dejme tomu, že si tady zařídí ordinaci, vyléčí jednoho ze zranění, druhému odstraní žaludefční vřed, třetímu zastaví vnitřní krvácení, a čtvrtý, kterého vyléčí z alkoholismu, ho z pocitu vděčnosti popadne a sežere.“

„Co to povídáš?“ užasl admirál Macombert.

„Říkám čistou pravdu. Proč bychom chodili daleko? Vezměme si zde přítomného bývalého nezávislého piráta Dvoulavého Jula...“

„Drž hubu, zrádče!“ zařvala levá hlava. „A vy jste mi taky pěkný, páni admirálové a mušketýři! Místo abyste se pustili do práce a zachránili mě před jistou smrtí, posloucháte s otevřenou hubou lhaní toho ničemy. Radši uvažujte, co budeme dělat dál! Hlavně pamatujte, že Veliký Kraken – aby zaživa shnil! – v žádném případě nepošle zázračného doktora na palubu mé brigantiny. Takovej blbec není, aby se smířil s tím, že už nikdy v životě neuvidí krvavě rudou Protuberu a mrtvolně sinou Nekridu. Takže k zázračnému doktorovi se budeme muset dostat vlastníma silama. Uvažujte, pozemšťani. A mimochodem, nebylo by zlé něco zbrodnout.“

„Okamžik,“ pronesl najednou Aramis. Stál pořád zády do kabiny a tváří k jednomu z iluminátorů. „Ten váš... jak on se... Endé...“

„No?“ vyhrkl Dvoulavý Jul netrpělivě. „No, Endé. Ničemnej dědek. Co je s ním?“

„Má postavu přibližně stejnou jako já?“

„Jo.“

„Je chlupatý a má křídla jako netopýr?“

„Jo!“

„A má dlouhý bílý chobot?“

„Jo!!“

„A modrošedou kůži?“

„Jo!!!“

„A nízké čelo a malá vypoulená očka?“

„Ano, hrome! Ano, ano! Dostanu konečně dneska něco k žrádlu?“

„V tom případě je jasné, že je to právě Endé, kdo se teď blíží k Černé Piratelle v doprovodu čtyř... ehm... šestirukých bytostí.“

Dvoulavý Jul vyštěkl cosi neartikulovaného a skočil k iluminátorů. Admirál Macombert ho následoval a v chůzi vytahoval paprskovou pistoli.

A skutečně. Po ožehnutém a rozpukaném betonu se k Černé Piratelle blížil nositel rozumu, jakého nikdy nikdo z pozemšťanů neviděl. Opatrně našlapoval holými tlapami s třemi prsty. Kdopak ví, v kterém zanedbaném koutě blízkého vesmíru vyvinula evoluce takovou prapodivnou zrůdu, která současně připomínala tučňáka, slona, netopýra i králíka. A přitom někde opravdu vznikla dokonce celá civilizace takových zrůd, a je-li tomu tak, pak rozhodně ne zrůd, protože slovo zrůda je podle pozemských hledisek hanlivé, nýbrž bytostí, a tyto bytosti prošly patrně podobnou cestou vývoje jako ušlechtilí pozemšťané – trásly se zimou a strachem ve svých jeskyních, lovily své mamuty, modlily se ke svým bohům a konaly dobré i špatné skutky, a silný u nich utlačoval slabého, a není vyloučeno, že nakonec zavládlo na jejich planetě, stejně jako na naší Zemi, království bratrství a rozumu, protože proč by jinak tenhle odporný odpadlík prchal ze svého světa a lízal chapadla obludě napuchlé krví a zlatem?

V patách za ničemným dědkem Endém šli dřevěným krokem čtyři šestiruká a desetiočí obří, krvavě a mrtvolně siné odlesky přebíhaly po jejich mohutných fialových tělech. Aramis najednou přimhouřil oči, aby lépe viděl, a přitiskl se čelem k iluminátorů.

„Athosi!“ zavolal potichu.

„Vidím,“ ozval se Athos z dělové věže.

„Co myslíš?“

„Dá se to zkusit.“

„Plán?“

„Zdržet deset minut a pak vpustit.“

„Radši patnáct.“

„Stačí deset.“

V rozhovoru mezi mušketéry nepadlo vlastně nic mimořádného, nicméně napětí na palubě brigantiny okamžitě dostoupilo vrcholu. Dvoulavý Jul šlehl ze strany vyděšeným pohledem po Aramisovi a odtáhl se. Jaturkenžensirchiv se drobounce roztřásl, jemná srst na krku se mu zježila. Admirál Macombert otevřel ústa, aby něco zavelel nebo se na něco zeptal, ale zase je beze slova zavřel, jen si pozorně prohlédl závěr své paprskové pistole. Potom se Dvoulavý Jul vzpamatoval.

„Co to jako teda má znamenat – vpustit?“ zaječel. „To jako sem máme vpustit celou jejich partu? Teda víte, mušketýři a admirálové, že tihle... šestiruký... jsou z tělesný strážce Velikého Krakena? Jen vás zmerčí, udělají tady ze všeho kůlničku na dříví! Stačí aby vás viděl Endé, mrkne na ně...“

„Jsme ztraceni, všichni zahyneme!“ zadrmlil v panice Jaturkenžensirchiv a roztřásl se po celém tělěčku.

„Vážně, ctihodný Aramisi,“ pronesl admirál Macombert zachmuřeně, „obávám se, že vám dobře nerozumím. To přece vážně nejde...“

„Admirále Macomberte,“ pronesl Aramis chladně, „až budeme muset řešit otázky strategie nebo aspoň taktiky, plně se spolehneme na vás. Teď však před námi stojí úkol čistě vědeckotechnický, proto se do toho laskavě nemíchejte.“

„Co to jako teda má znamenat – nemíchejte?“ zakvílel Dvouhlavý Jul, který už strachy ztratil obě hlavy. „Není možný se do toho nemíchat, když tyhle nedokáže odkrouhnout ani protitankovej kanón ze dvou metrů, když tihle svýma prackama lámou skály, když nejsou docela rozumný a navíc jsou příšerně oddaný Velikému Krakenovi!“

„Možná že pro tebe, piráte, je ten tvůj Veliký Kraken skutečně veliký,“ procedil Aramis mezi zuby. „Ale na první pohled je vidět, že se ještě nikdy nesetkal s pozenšťany...“ A najednou vybuchl: „Drž hubu, ty padouchu dvouhlavá, a dělej, co se ti nařizuje, jestli je ti vlastní kůže drahá!“ Zat’al pěsti. „Chtěl jsi, abychom se pustili do díla? Hned se do něho pustíme! Chtěli jste válku, vy hanebná bando krvežíznivých lumpů, utlačovatelé bezbranných, převítí negramotní? Tak ji budete mít, a opravdovou!“ Znovu se opanoval a pokračoval svým obvyklým chladným hlasem: „Takzvaný Veliký Kraken se teď dopustil osudné chyby. Je nade vši pochybnost, že sem poslal toho poloslon-polotučňáka, aby vyjednával a připravil další zradu. Je nade vši pochybnost i to, že ten skoroslon-skorotučňák se teď začne dobývat na palubu a bude se snažit vtáhnout s sebou dovnitř i ty... šestíruké. A je samozřejmě nade vši pochybnost, že ti tenhle pseudoslon-pseudotučňák bude dělat velice lákavé nabídky. Tak podívej, ty nabídky přijmeš.“

„Jak to?“ zeptal se Dvouhlavý Jul ohromeně.

„Jednoduše. Zlákají tě a ty je přijmeš.“

„Vůbec tomu nerozumím.“

„To na tobě nikdo nechce.“

„A co ty... šestíruké?“

„Na šestíruké zapomeň. Ty nech na starost nám. Tvým úkolem je handrkovat se s Endém takových deset minut a potom je všechny pustit na palubu. Jasně?“

„Jasně,“ vyhekl sklesle Dvouhlavý Jul, protože už se mu lesklá černá hlaveň padesátiranné pistole opřela do boku.

„Moment,“ vypískl Jaturkenžensirchiv, sklouzl admirálu Macombertovi z ramene a zavřel se v chladniče.

„Pozor!“ zařinčel u stropu Athosův železný hlas.

Na stěně se rozsvítila modrá žárovka – znamení, že bylo dorozumívací zařízení zapnuto. Endé a čtveřice šestírukých obrů se zastavili před vchodem do Černé Pirately.

„Domečku, domečku, kdo v tobě přebývá?“ zablekotal Endé skřipavě. „Ještě jednou pozdrav od Velikého Krakena, Dvouhlavý! Posílá mě, abych s tebou promluvil na rovinu.“

„Tak dělej, dělej,“ zabručel Dvouhlavý Jul a zuřivě odstrčil ruku admirála Macomberta, který mu k boku tiskl hlaveň pistole. „Ale nejdřív mi pověz, kterej z těch čtyř je doktor.“

A začala mezi nimi debata, pomalá, vleklá, ale důkladná – jedna z těch, kdy oba účastníci schválně lžou a vědí to, nicméně z neznámých důvodů neztrácejí naději, že jeden druhého přechytračí. Endé se zapřísáhl, že jediným cílem Velikého Krakena je náležitě odměnit Dvouhlavého Julia za statečnost, obětavost a svědomitost. V odpověď na to mu Dvouhlavý Jul připomněl, že statečnost, obětavost a svědomitost nezávislého piráta jsou tak drahá věc, že ani Veliký Kraken by nebyl schopen je zaplatit. Endé smířlivě připustil, že chápe, na co Jul naráží, ale dodal, že doktor, kterého si Dvouhlavý Jul plným právem žádá, se v žádném případě nemůže dostavit na palubu Černé Pirately, neboť je naprosto nepřípustoben k pohybu na povrchu planety. Dvouhlavý Jul namítl, že jeho zranění a pohmožděniny jsou takového rázu, že je v současné chvíli schopen pohybu ještě méně než doktor. Endé okamžitě prohlásil, že Veliký Kraken tuto nepříjemnou okolnost předvídal, a proto s ním, s Endém, poslal tyto čtyři pokorné sluhy, kteří Dvouhlavého Julia dopraví k doktorovi raz dva. Dvouhlavý Jul jízlivě poznamenal, že tihle pokorní sluhové by mohli stejně dobře dopravit doktora raz dva k němu, Dvouhlavému Julovi. Endé se znovu zapřísahal ohledně jediného cíle Velikého Krakena a na důkaz svých slov se nabídl, že Dvouhlavému Julovi na potvrzenku okamžitě vyplatí příslušný honorář, aniž mu bude cokoli strhávat za zničený kontraaktor. Přitom hned začal vábivě potřásat pytle s plachtoviny, z něhož se ozývalo těžké lákavé pocinkávání, a čtyři fialoví obři za jeho zády souhlasně pokývali a na znamení naprostého souhlasu ukázali vztyčené palce prostředních pravicích rukou.

V tu chvíli se v otvoru dělostřelecké věže objevil Athosův bledý obličej. Aramis kývl, dal znamení admirálu Macombertovi a ten lehce dloubl Dvouhlavého Julia mezi lopatky: Už!

„Dobrá!“ vyštěkl Dvouhlavý Jul a přetřhl v půli slova dlouhou tirádu, kterou chtěl Endé spustit na důkaz solidnosti svého poslání.

„Dobrá. Ať to dopadne jak chce. Všecko mě bolí, pravá hlava se mi může rozskočit, už nemůžu dýl čekat. Ale ať jsou všichni nezávislí piráti svědkama, že Veliký Kraken slíbil nejen mi zaplatit, ale poskytnout mi i kvalifikovanou lékařskou pomoc. A těm, který nechápu takový dlouhý slova, vysvětluju, že se Veliký Kraken zavázal dát mi doktora, co vyléčí mý rány, ke kterým jsem přišel v jeho službách. Amen.“

Modrá žárovka dorozumívacího zařízení zhasla, Dvouhlavý Jul zaskřípal zuby a zatáhl za páku ovládací vstupní prostor. Těžká deska z překrytalizované oceli se pomalu odklopila a uvolnila vchod do vstupní komory Černé Pirately. Endé s načepýřenými kožovitými křídly vykročil po schůdcích a slavnostně před sebou třímал pytel s honorářem. Fialoví obři se jeden za druhým vydali za ním. Aramis dvěma neslyšnými skoky přeběhl kabinu a znehybněl u dveří. V naprostém tichu bylo slyšet, jak po žebernaté podlaze vstupní komory nejprve zacvakaly drápanové tlapy Endého, pak zaduněly kroky prvního šestírukého, druhého, třetího, čtvrtého...

„Poklop!“ hlesl Aramis.

Dvouhlavý Jul celý rozřesený vzrušením trhl pákou na opačnou stranu. Ocelová deska vstupních dveří se s dutým zařinčením vrátila na původní místo. Ve stejném okamžiku se otevřely dveře do kabiny a na prahu se objevil Endé.

„Hahaha, tak jsem tady!“ spustil, ale víc neřekl.

Aramis ho bleskovým pohybem popadl za chobot a vši silou ho přitáhl k sobě. Endé vletěl do kabiny a svalil se pod nohy Dvouhlavému Julovi. Aramis jediným kopnutím přibouchl dveře přímo před nosem prvního šestirukého.

„Dělej, Athosi!“ vykřikl a zády se opřel o dveře.

Brigantinu zaplnilo strašlivé vibrující dunění. Drobounce se rozřinčely nějaké uvolněné kovové součástky, rozdrnčela se špatně zasazená skla, stěny se rozechvěly a dunění stále sílilo, zvuk se zvyšoval a přešel v ohlušivý skřípavý svist, až se všem trýznivě rozbolely zuby, vlasy na hlavě jim vstaly a na jejich konečcích se s popraskáváním roztančily děsivé nafialovělé plamínky, zatímco z černé hlavní admirálovy pistole odletovaly a s rachotem pukaly drobné kulové blesky. Zavanula svěží bouřková vůně. Najednou všechno skončilo a u stropu se rozlehl železný Athosův hlas:

„Všichni čtyři jsou vyřízeni.“

Admirál Macombert si přejel dlaní po zpoceném obličejí a rozhlédl se. Dvouhlavý Jul seděl schoulen do klubička ve svém křesle, měl obě hlavy sevřené mezi kolena a shora si je kryl oběma rukama. U nohou se mu v bezvědomí válel Endé, vrásčitý chobot odhozený do strany. Aramis klečel u dveří a starostlivě si ohmatával záda. Dveře byly zkřivené a rozdrčené strašným úderem zvenčí. Admirál Macombert zastrčil pistoli do kapsy a zeptal se, aniž se k někomu obracel, spíš jen tak, aby si vyzkoušel hlas:

„Co se vlastně stalo?“

Do kabiny měkce seskočil Athos, pomohl Aramisovi na nohy a začal mu stahovat blůzu a tričko.

„Nic zvláštního, admirále,“ odpověděl. „Aramis a já jsme hned poznali, že ti šestiručí nejsou živé bytosti, ale roboti. No a zacházet s roboty jsme přece zvyklí...“

Obratně natíral ohromnou narudlou modřinu na Aramisových zádech mastí z cestovní lékárničky a přitom vysvětloval, že zatímco se Dvouhlavý Jul handrkoval s Endém, vyzvedl ze strojovny vodící solenoidy a rozmístil je kolem vstupní komory. Když do ní šestiručí vstoupili, vytvořil v ní proměnné elektromagnetické pole ultravysoké frekvence, nepřiliš silné, jen na jednu stomilióntinu plného výkonu, ale plně dostačující k tomu, aby vyřadilo z provozu sebedokonalejší a sebezajištěnější kybernetický stroj. Šestiručí jsou zpracováni důkladně, o tom nikdo nemusí pochybovat.

„Jeden ovšem stejně stačil praštit do dveří,“ poznamenal s námahou Aramis. „Mám žebra v pořádku?“

„Máš,“ řekl Athos. „Vyšel jsi z toho levně, mušketýře. Co sis to vůbec usmyslel podepírat dveře zády?“

„Proč bych si něco usmyslel?“ namítl Aramis rozzlobeně a natáhl si tričko. „To bylo čistě reflexivní.“

Admirál Macombert přistoupil k rozmláceným dveřím a pokusil se je otevřít. Dveře byly vzpříčené a ani se nepohnuly.

Admirál nahlédl do škvíry. Fialoví obři leželi v krkolomných polohách na žebernaté podlaze a připomínali teď velikánské hadrové panenky.

„Čistá práce,“ zamumlal admirál.

„Já protestuju!“ ozval se za jeho zády Endého skřehotavý hlas.

Admirál se otočil. Přívrženec a vykonavatel nejhonostlivějších úkolů Velikého Krakena se roztřesenýma rukama ohmatával od hlavy až k nohám a křečovitě potřásal kožovitými křídly. Chobot mu splihle visel dolů.

„Já protestuju!“ pronesl znovu. „Ve jménu humanismu, ve jménu všeho svatého v blízkém vesmíru. Jsem ochoten nabídnout jakékoli výkupné. Za moji smrt bude následovat strašlivá pomsta. Nabízím jakékoli záruky.“

„Už tě máme, ty okřídlený tlust'ochu!“ zasípal Dvouhlavý Jul a vyprošťoval si přitom hlavy zpod pravého kolena. „Teď budeš pěkně pykat! Mluv, kde je zázračný doktor Itaj-Itaj? Mluv rychle, nebo ti utrhnu chobot!“

Endé se od něho honem odplazil na prostředek kabiny a s hekáním se postavil. Jeho malá vypoulená očka bystře přejela po Athosovi, Aramisovi a admirálu Macombertovi a na okamžik se zastavila na pažbičce paprskové pistole čouhající z kapsy proslulého astronauta.

„Aha,“ zaskřehotal, „už chápu. Vy jste pozemšťané, nesazte se to popírat. Ale dovolím si poznamenat, že Planeta padouchů není s vaší planetou ve válečném stavu. Takže hrubý útok proti mně, poměrně významné osobnosti Planety padouchů, se dá kvalifikovat jedine jako bezprecedentní porušení...“

„No ne, podívejte se na toho ničemu!“ vykřikla levá hlava Dvouhlavého Julia v hněvivém údivu.

A pravá sotva slyšitelně zasténala:

„Uškrťte toho darebáka!“

„Poslyšte, Endé,“ řekl admirál Macombert přísně. „Vaše snahy o diplomatický tón jsou jednoduše směšné. Planeta padouchů je základnou kosmického pirátství, je ve stavu nevyhlášené války se všemi civilizacemi blízkého vesmíru a jako takovou je třeba ji rozdrtit a zničit. A jako významná osobnost ve vaší pirátské hierarchii můžete počítat jedine s brzkým a spolehlivým uvězněním. Ale ještě si můžete zachránit život...“

„To on sám moc dobře ví, admirále,“ přerušil ho Aramis netrpělivě. „K věci.“

„Správně!“ přidal se Dvouhlavý Jul. „On to schválně protahuje a vy se s ním mazlíte, povídáte si s ním!“

„Neruš, piráče,“ řekl Aramis. „Pokračujte, admirále.“

„Nuže,“ pronesl admirál Macombert, „situace se teď zásadně změnila. V důsledku druhé osudné chyby takzvaného Velikého Krakena se nám dostal do ruky nejlepší zajatec, jakého bychom si v kritické situaci mohli přát...“

„A co bylo jeho první chybou?“ zeptal se Dvouhlavý Jul naivně.

„První jeho chybou bylo to, že tě poslal k nám na Zemi,“ odpověděl Aramis. „Ale jestli budeš pořád skákat do řeči...“

„Už mlčím, už mlčím,“ zamumlal chvatně Dvouhlavý Jul.

„Je zřejmé, že náš původní strategický záměr,“ pokračoval admirál Macombert, „tajně proniknout stykovou obrazovkou do prostoru sídla Velikého Krakena a hledat zázračného doktora nazdařbůh obsahuje celou řadu nebezpečných a únavných překvapení. Početná stráž, na každém kroku různé léčky... Plán rezidence nemáme. Dvouhlavý Jul ani Jaturkenžensirchiv nikdy v rezidenci nebyli... Mimochodem, kde je Jaturkenžensirchiv?“

Aramis přikročil k chladničce a otevřel dvířka. Vyvalila se mrazivá pára.

„Vylez, ty malý lotře,“ řekl Aramis.

Jaturkenžensirchiv vylezl. Třásl se zimou, pod očima mu přimrzly slzy, huňatou kožešinku měl pokrytou vrstvou jinovatky. Kýchl a bázlivě zakroutil zbělelým nosem. Upřel pohled na zamračeného Endého.

„C-c-co?“ zapištěl nakřáplým hlasem. „U-u-už je po všem?“

„Po všem,“ přisvědčil Aramis a zavřel chladničku. „Prosím o prominutí, admirále.“

„Zkrátka a dobře, úspěch našeho podnikání podle původního strategického záměru je víc než pochybný. Jiná situace je teď. Teď můžeme spoléhat, že se k doktoru Itaj-Itajovi dostaneme přímo přes stykovou obrazovku.“

„Správně,“ řekl Aramis.

„Správně!“ zařinčel železným hlasem Athos.

„To není možné,“ zaskřehotal Endé. „V komnatách zázračného doktora není přijímací obrazovka.“

„V tom případě, Endé,“ pronesl admirál Macombert přísně, „nám dáte šifru kterékoli přijímací obrazovky v prostoru rezidence a osobně nás k zázračnému doktorovi doprovodíte.“

„To není možné!“ zakrákoral Endé a tlapy se mu začaly podlamovat. „Oni mě zabijou! Nemůžu!“

Aramis mu položil pevnou dlaň na zátylek.

„Můžeš,“ pronesl vlídně a zadíval se mu do vypouklých očí vytřeštěných hrůzou. „Všechno dokážeš. I šifru nám dáš, i k doktoru Itaj-Itajovi nás zavedeš.“

4

Při srážce s pozemšťany ztratila Černá Piratella jen navigátorský přístroj na bázi živých mozků a Dvouhlavý Jul pochopitelně lhal, když Endému oznámil, že styková komora byla napadnuta a zničena. Komora byla v naprostém pořádku, jen prozíravý admirál Macombert nařídil dočasně odpojit obrazovku, jinak by zvědavý Endé určitě neopomněl vpašovat na palubu některého ze svých špiónů, aby tam slídl, špicloval uši a věřil. Je na místě připomenout, že princip transportace prostřednictvím televizní obrazovky pozemská věda už dávno znala, jenomže nenašel praktické uplatnění, protože na šponáž, loupeže a krádeže se na naší planetě uchovaly jen mlhavé vzpomínky. Takovému mistru jako Athos a takovému vědci jako Aramis nedalo vůbec žádnou práci vyznat se v tomto mechanismu, naučili se ho ovládat už na Měsíci, když připravovali Černou Piratellu na zpáteční cestu. A tak nyní celá osádka v plném stavu přešla z paluby brigantiny přímo do podzemních chodeb rezidence Velikého Krakena.

Kráčeli v řadě za sebou. Vpředu se belhal načepýřený a velice nespokojený Endé a vláčel po podlaze konce kožovitých křídel. Dva kroky za ním neslyšně našlapoval admirál Macombert; v pravé ruce svíral proslulý astronaut pažbičku padesátiranné paprskové pistole, v levé nesl aktovku z kůže venušského hrocha, plnou jakýchsi těžkých kulatých předmětů, kapsy bundy mu odstávaly, jak byly napěchované náhradními zásobníky. Na rameni mu zády kupředu trůnil Jaturkenžensirchiv, vyvaloval červená očka a usilovně se zaposlouchával do myšlenek Dvouhlavého Julia. Ten šel za admirálem Macombertem a ohleduplně si držel pravou hlavu za bradu; levá hlava čas od času cvakala zuby a dělala na Jaturkenžensirchiva děsné grimasy, při kterých se chudáček vždycky otřásl. Za Dvouhlavým Julem plula se sotva slyšitelným hučením deset centimetrů nad podlahou vznášející se plošina se spektrolytovým pouzdem, v němž ležel Porthos; u volantu plošiny, opřen o těžkou ocelovou vidlici, stál nehybně Aramis. Procesí uzavíral zachmuřený Athos ověšený ručními puničkami s kapalným kyslíkem.

Admirál Macombert si dal záležet a vyslechl Endého velice důkladně. Bylo to dost složité. Musel bohatě používat lichocení a výhrůžek. Nejdřív se zapřísahal a rval si srst, že o zázračném doktorovi vůbec nic neví. Potom, zahnaný do kouta svědeckými výpověďmi rozzuřeného Dvouhlavého Julia, se přiznal, že skutečně došlo k incidentu, kdy do něho, Endého, vpálili stovku trhacích stříel, a opravdu ho jakýsi doktor složil z kousíčků zase dohromady, ale kde Veliký Kraken toho zázračného doktora schovává, o tom on nemá ani potuchy. A teprve později, vyděšený zlověstnými Aramisovými manipulacemi, kdy mušketýr sáhl po konopném laně a začal zhotovovat oprátku, přiznal se ničemu dědek, že ví, kde zázračný doktor Itaj-Itaj je.

Dál už to šlo snáz. Zjistilo se, že zázračný doktor Itaj-Itaj je v jedné z místností takzvaného sedmého patra. To sedmé patro – to je nejtajnější svatyně Velikého Krakena. V sedmém patře se skladují, ukrývají a vyrábějí nejtajnější a nejvzácnější předměty, zajatci a mechanismy Velikého Krakena. Přístup sem mají jenom nositelé rozumu nejbližší osobě Velikého Krakena. Je tam pouze jedna vstupní obrazovka a její šifru zná jedině Veliký Kraken, Šikula Kreg a on, Endé. Vedou tam pouze jedny schody a ty ústí přímo do kanceláře velitelky sedmého patra Pihovaté stonohy, která si dává říkat cizím názvem Skolopendra. Hrdlořezové vnitřní ochrany sedmého patra mají pod trestem smrti zakázáno i přibližovat se ke dveřím této kanceláře, a když odcházejí do penze, je jim nečekaně dána narkóza a amputována paměť, jenže to oni samozřejmě nevědí. Pokud jde o otroky, kteří slouží v sedmém patře, ti tam také umírají. Cesta od vstupní obrazovky do komnat zázračného doktora je poměrně dlouhá, ale skutečně nebezpečný je pouze jeden úsek: je třeba projít kolem kantýny, kde se obvykle rozptýlují strážci, kteří zrovna nemají službu...

„Dílny Šikuly Krega jsou také v sedmém patře?“ zeptal se admirál Macombert.

Tak tohle Endé neví. Dělejte, co chcete – zkrátka neví. Uznejte, jaký by mělo smysl, aby zapíral takové druhořadé tajemství, když už toho prozradil tolik? Ostatně podaří-li se pozemšťanům zmocnit se té vědmy, té Pihovaté Skolopendry, dozvědí se všechno. Tenhle strašný netvor je skrz naskrz napěchovaný tajemstvími Velikého Krakena. Když ji pěkně zmáčknu, poví jim všechno nejen o Šikulovi Kregovi, ale i o takových záležitostech, na které se sám Veliký Kraken radši nepamatuje.

„Tak tu šifru!“ zavelel admirál Macombert.

Dostali šifru. Strážný u vstupní obrazovky odpor nekladl, byl příliš ohromený a navíc opilý. Rychle ho vstřčili do pytle, důkladně ovázali provazy a hodili do kouta stykové komory – do téhož kouta, kde před třemi lety ležela svázaná Galja. Chodba, která se před nimi rozevřela, admirála Macomberta příjemně zklamala. Ať je to jak chce, jsou v doupěti vesmírného bandity a lotra, nesmírně podnikavého nositele rozumu. Měli by tu na každém kroku postávat zarputilí,

podezřívaví strážci, měly by se tu válet lebky a kosti, ze stílen by měly čouhat hlavně děl. Ale kdepak, chodba byla docela normální chodba, jakých na Zemi bývaly ve starých úřadech spousty – široká, nízká, rovná jako podle pravítka, jen špatně osvětlená. Podlaha čistá, byla tu cítit karbolka. Po stranách se v mělkých výklencích leskly kulaté i čtvercové kovové dveře a bylo vidět, že zdaleka ne všichni obyvatelé tohoto místa jsou gramotní: na dveřích nebyly nápisy ani čísla, nýbrž pestrá zobrazení karetních barev. Bylo tu pusto a ticho. Během první půlhodiny nikoho nepotkali, ani jedny dveře se neotevřely, jen bylo slyšet, jak Endé cvaká drápy po podlaze, jak chvílemi sténá Dvouhlavý Jul a jak měkce bzučí motor vznášející se plošiny.

Ale pak začalo šero vpředu řidnout, ozvalo se cosi jako truchlivý zpěv a nesrozumitelné brumlání mnoha hlasů. Endé zpomalil, zasípal: „Kantýna,“ – a zastavil se s načepýřenými křídly. Dvouhlavý Jul vztyčil obě hlavy a začal funivě větřit. Jaturkenzensirchiv se celý rozklepal a zavrtěl sebou, jako by chtěl admirálu Macombertovi zalézt za límec. „Kyselina sírová se sirovodíkem,“ vydechla levá hlava Dvouhlavého Julia labužnický, mlaskla a odplivla si. „A pemza s jódovou omáčkou...“

„Vypadá to, že jsou dveře pootevřené,“ zaskřehotal Endé. „Mohli by nás upozorovat...“

„Vpřed!“ zavelel proslulý astronaut netrpělivě. „A pamatujte si, Endé, že stílím přesně. V případě zrady už žádný zázračný doktor neslepí to, co z vás zůstane po jedné ráně z paprskové pistole.“

Vykořičili dál a zanedlouho si mohli prohlédnout nebezpečný úsek do všech podrobností. Na rozdíl od všech ostatních dveří této nekonečné chodby byly dveře do kantýny široké jako vrata a z tak tlustého skla, že bylo skoro neprůhledné. Skutečně byly mírně pootevřené a mezerou padal do chodby pruh jasněho fialového světla. Fialové záblesky ozařovaly důmyslný vývěsní štít táhnoucí se pod stropem napříč chodbou. Byl na něm nápis U tří veselých škorpiónů a vedle toho obrázek trojice odporných živočichů držících v klepetech sklenice s přetékající pěnou. A do chodby vyrážely v náporech horké vlny zkaženého vzduchu prosyceného štiplavým pachem nesmyslných jídel, jedovatých nápojů a škodlivého kouření, a bylo jasné, že zábava v kantýně je v plném proudu, protože ve chvíli, kdy na pruh fialového světla došláply rozřesené tlapy Endého, vzepjal se nesourodý sbor krákoravých, skřehotavých a syčivých hlasů v burácivou píseň:

Blýskot hvězd a kosmos černý –
život nám není ničím, hej!
Vládci zůstaň navždy věrný,
nepřátel hordy pobíjej!

To už došla na úroveň dveří vznášející se plošina a admirál Macombert začínal být přesvědčen, že nebezpečí minulo, když tu začaly události nabývat bleskového tempa.

Dveře se doširoka rozletěly a do chodby se na podklesávajících nohou vrávoravě vypoťácel nositel rozumu připomínající obrovitou kudlanku nábožnou – snad krajan nebo dokonce příbuzný onoho neblaze proslulého Kudlaná Pandy, který před deseti staletími zajal zázračného doktora Itaj-Itaje. Při spatření podivného průvodu se okamžitě zarazil a pozvedl přední část mohutného trupu. Všechna čest administrativě Velikého Krakena – strážce vybírat dovedla. Neuplynuly ani dvě sekundy a příšerně zpitý obrovitý kudlán si dokázal uvědomit, že se děje něco nekalého.

„Kdo je? Co je?“ zaskřípal, jako by přešel nožem po skle, výhružně vztyčil děsivé klepetovité pěsti a přiskočil k vznášející se plošině. „Všichni stát! Ani hnout!“

Jenomže tehle tvor se ještě nikdy nestřetl s pozemšťany. Aramis ho chladnokrevně a vši silou praštil vidlicí do ploché chitinové tlamy přímo mezi vyvalené oči a strážný se jako mrtvý svalil na podlahu. Jeho ozubené klepetovité ruce se ještě křečovitě zatínaly do podlahy, když Athos klidně, jako na sportovních závodech, vhodil otevřenými dveřmi dovnitř rychle za sebou tři bombičky s kapalným kyslíkem. V několika málo okamžicích zaplnila celou kantýnu ledová mlha, z níž zahřměly zmatené výkřiky zlosti, bolesti a hrůzy. Admirál Macombert vystřelil do kotoučů mlhy z paprskové pistole – uvnitř vyšlehl oslepující záblesk, ozval se rachot, do chodby vyletěly jakési doutnající hadry, zavanul pach spáleniny.

„Tak co stojíte?“ zařvala z plna hrdla levá hlava Dvouhlavého Julia. „Chyťte ho! Admirále! Vždyť vám utíká, mizera, chobot starej, obojetník!“

Admirál Macombert právě pozvedal pistoli k novému výstřelu. Ohlédl se a spatřil, že Endé s roztaženými křídly skutečně drobným klusem peláší chodbou.

„Všichni za mnou!“ zavelel proslulý astronaut a pustil se za Endém.

Z výklenku vpředu vlevo se vysunulo cosi štětinatého s třema očima, cosi hrozivě zahudrovalo a do stěny vpravo vzhůru zabubnovala krátká dávka. Admirál Macombert v běhu vystřelil z pistole a ve výklenku zavířila smršť plamene. Tlaková vlna se opřela Endému pod roztažená křídla, ničemný dědek se s ječením vznesl do vzduchu, narazil hlavou do stropu a zřít se na podlahu. Hned se zase zvedl na všechny čtyři a rozběhl se dál, až se mu zadek komíhal. Admirál Macombert ho dohnal, popadl pod křídla a trhnutím ho postavil na nohy. Endé vzlykal.

„Pusťte mě!“ kvičel. „Na tohle nejsem zvyklý! Už jsem starý! Mně stílení nedělá dobře!“

„Vzchopte se, Endé,“ řekl admirál vyčítavě. „Tohle přece nejde, chováte se jako hysterka...“

Rychle připlula a zastavila se vedle nich vznášející se plošina. Athos s Aramisem seskočili na podlahu, po nich, přidržuje se rukama spektrolytového pouzdra, slezl s hekáním Dvouhlavý Jul.

„Co nevidět začne pronásledování,“ prohlásil Aramis. „Je jich tam několik desítek. Kapalným kyslík se jim nelíbí, ale vystačí nám bombičky? Proč jsme se vlastně zastavili? Když už jsme píchli do toho vosího hnízda, musíme pospíchat...“

„Pospíchat!“ zaječel Endé, až všem zalehlo v uších. „Pospíchat už nemá smysl. Byl vyhlášen poplach ve všech okruzích

a krvelačná Skolopendra už jistě proti nám vyslala tarantule s paprskomety. Jsme v pasti! Musíme se vzdát, rozumíte?“ Admirál Macombert si vzdychl a dvakrát ho pleskl dlaní přes tváře zvlhlé slzami. Endé ztichl.

„Tarantule,“ zabručela levá hlava Dvouhlavého Julia. „Tarantule, to je zlý, kamarádi. Ty do zajetí neberou.“

„Do zajetí se taky nikdo nechystá,“ pronesl chladně proslulý astronaut a přísně se zadíval na Endého: „Musí přece existovat nějaké východisko, Endé. Není možné, aby žádné neexistovalo. Uvažujte, Endé! Vy jste tady doma.“

Uvědomte si – buď se společně s námi zachráníte, nebo společně s námi zahynete.“

„Ano, ano,“ zaskřípal vzlykavě Endé. „Hned to bude. Jen co se soustředím...“

Začalo se to vyvíjet zle. Endé měl samozřejmě naprostou pravdu – byli v pasti. Kupředu se jít nedá, odtamtud už ke kantýně spěchají po zuby ozbrojené tarantule zburcované poplachem, vlezkušené a nemilosrdné bojovnice, které budou mít v boji zblízka na své straně všechny výhody, protože tyhle chodby znají jako svých pět prstů, nebo šest chapadel, nebo kolik čeho mají. Jít zpátky je taky nesmysl – i kdyby se jim podařilo prorazit chumlem opilých hrdlořežů usazených v kantýně a vrátit se na palubu Černé Pirately, strategové Velikého Krakena by jistě dokázali včas odhalit příčiny a následky a rozsekali by brigantinu z laserových děl, jakmile by se pokusila vzlétnout z kosmodromu. Čekat na místě... Ale na co vlastně čekat?

„Mimochodem, kde je Jaturkenžensirchiv?“ zeptal se admirál Macombert.

„Myslím, že ho máte v podpaží,“ odpověděl Aramis.

Proslulý astronaut vsunul ruku do podpaží a nahmatal v náprsní kapse huňaté teplé tělíčko s divoce rozbušeným srdcem. „Ano, máte pravdu,“ přisvědčil. Ze tmy, do níž teď byla kantýna ponořena, se ozval šramot, vrzání chitinových krunýřů, jemné cvakání drápů a najednou zahřmělo z desítek hrdel: „Kupředu, hoši! Chyťte je! Bijte je!“ Admirál Macombert chvatně popadl pistoli, ale to už Athos odtrhl od opasku další bombičku, zešíroka se rozmáchl a mrštil ji proti útočníkům. Ozvalo se zvučné třesnutí, řev se změnil v tlumené kvílení a skřípění čelistí, a zase všechno ztichlo.

„Ještě dobře, že skoro nejsou ozbrojeni,“ pronesl Aramis zamyšleně. „Vstupovat do kantýny se zbraní je zřejmě zakázáno, aby se v opilosti navzájem nepostříleli... Mimochodem, co to máte v aktovce, admirále?“

„V aktovce?“ Admirál Macombert pohlédl na svou aktovku z kůže venušského hrocha, jako by ji viděl prvně v životě.

„Aha, v aktovce... Jen tak, nic zvláštního. To je pro nejkrajnější případ.“

„Pro nejkrajnější případ,“ pronesla důrazně levá hlava Dvouhlavého Julia, „je třeba mít v záložce flašku rtuti, nebo když někdo na rtuť nemá, tak aspoň octový třesť.“

A v tu chvíli se Endé plácl chobotem do čela.

„Vinné sklepy!“ zavřískal. „Při krvavě rudé Protubere a mrtvolně siné Nekridě, že mě to nenapadlo hned! Jsme zachráněni! Tedy ne že bychom byli zachráněni definitivně, ale máme reálnou možnost značně oddálit svou nevyhnutelnou záhubu... Hleďte dveře s pikovými esy. Ne s károvými esy, ani se srdcovými a už vůbec nedej bůh s křížovými esy, ale jen a jen s pikovými! Bez ohledu na jejich barvu!“ Byl nesmírně vzrušený, mluvil takřka nesrozumitelně a admirál Macombert ho musel znovu popleskat po tvářích, aby ho přivedl k sobě. A tu se zjistila jedna zajímavá okolnost.

Pod sedmým patrem se rozkládaly rozlehlé vinné sklepy Velikého Krakena. Stály v nich cisterny nesmírně vzácných izotopů rtuti, sudy čpavku dvacet tisíc let starého, nádrže úžasných směsí kyseliny fluorovodíkové, dusičné a sírové, a rovněž nescíslné množství lahví se zkapalněným chlórem, šumivým etylalkoholem a polohorkým propanem. Zvláštní vchod do sklepů byl v zájmu disciplíny pevně uzavřen, ale – a to věděl jen sám Veliký Kraken, jeho osobní stolník a navíc ještě Endé – dalo se do nich snadno vstoupit z kterýchkoli komnat sedmého patra, jejichž dveře byly označeny pikovým esem. Naštěstí i dveře do pokojů zázračného doktora Itaj-Itaje byly označeny pikovým esem.

„Takovejch dveří už jsme přešli!“ prohlásil Dvouhlavý Jul vyčítavě. „To sis nemohl vzpomenout dřív, palice dubová?“

„Připravte se k akci!“ zavelel admirál Macombert. „Athosi, vy laskavě zajistěte krytí zezadu. Bombiček nelitujte.“

Aramisi... Kde je Aramis?“

Ukázalo se, že Aramis nečekal na konec vysvětlování, a jakmile se Endé zmínil o dveřích s pikovým esem, vydal se je hledat. Teď stál asi o sto kroků dál a mával rukou, aby k němu šli. Admirál Macombert postrčil Endého na vznášející se plošinu, pomohl Dvouhlavému Julovi, aby se vyškrábal nahoru a sám se postavil k řízení. Plošina se dala do pohybu. Athos hodil do tmy ještě jednu bombičku a rozběhl se za nimi.

„Povězte mi, Endé,“ zeptal se proslulý astronaut, „má takové označení dveří nějaký zvláštní význam? Kdo za nimi je?“

„Převážně zajatci, s kterými experimentuje Šíkula Kreg,“ vysvětlil Endé. „Těm je zakázáno pít, aby se neporušovala čistota experimentu... No a samozřejmě alkoholici z řad zajatců. Nebudete tomu věřit, ale za dveřmi s modrým pikovým esem žije už desátý rok jeden rozumný strom. Našel si způsob, jak proniknout kořeny chromniklovou podlahu a ocelovým víkem sudu s čpavkem... Pravda, Šíkula Kreg mu nedopřával ani kapku vody...“

„To rád věřím,“ odušil admirál Macombert suše.

Dveře, u nichž stál Aramis, byly čtvercové, matově černé, uprostřed s velkým zeleným pikovým esem. Admirál Macombert zastavil vznášející se plošinu u protější stěny a zeptal se Endého:

„Hodí se tyhle?“

„Hodí,“ odpověděl Endé.

„Kdo je tam za dveřmi?“

Endé svažtil čelo, zamyslel se a pak se chobotem podrbl za uchem.

„Nevzpomínám si,“ přiznal se.

„Jak se otevírají?“

Endé rozhodil rukama a načepýřil kožovitá křídla.

„Klíče od všech dveří má u sebe Pihovatá Skolopendra.“

„Hm,“ pronesl proslulý astronaut. „Ostatně, dveře jsou stejně příliš úzké, plošina by jimi neprojela. Musíme probourat zeď.“ Přistoupil ke dveřím a zaklepal. „Hej!“ vykřikl velitelským hlasem.

„Kdo je tam?“ ozvalo se vystrašené zblekotání.

„Admirál Macombert, planeta Země.“

„Těší mě. Profesor Aj Chocho, planeta Moxa. Čím mohu sloužit, admirále Macomberte?“

„Buďte tak laskav a odejděte co nejdál od stěny, profesore. Budu ji bourat.“

„Hned to bude, admirále Macomberte,“ zblekotal hlas za dveřmi.

V nastalém tichu bylo slyšet vzdálené kovové povrzávání a řinčení.

„Tarantule!“ zamumlal Endé zděšeně.

„Ano, musíme si pospíšet,“ pronesl proslulý astronaut a zavelel: „Všichni odejdou k protější stěně, zalehnou tváří dolů a zakryjou si hlavy rukama!“

Když byl rozkaz splněn – poslední zalehl Athos, protože předtím hodil pro jistotu ještě dvě bombičky – vyskočil admirál Macombert na plošinu, položil si aktovku na spektrolytové pouzdro s Porthosem a opřel se zády o zeď.

Přesnými a klidnými pohyby seřídil spoušť paprskové pistole na automatickou střelbu, sevřel pažbičku oběma rukama a zvedl hlavu do úrovně očí.

Pistole zahřměla třemi ohlušivými dávkami, a když uragán plamene utichl, když ustalo krupobití žhavých úlomků, všichni zvedli hlavy a uviděli, že matově černé dveře se zeleným pikovým esem už neexistují a na jejich místě zeje nádherný obdélníkový otvor, který si šířkou nikterak nezadá ani s vraty do kantýny.

„Přesná prácička!“ vyhrkl Athos.

„Ano, nedopadlo to špatně,“ připustil proslulý astronaut skromně.

Stál na vznášející se plošině a znovu nabíjel pistoli. Obličej i ruce měl černé od sazí a popálenin, z vlasů se mu kouřilo, blůzu měl na prsou propálenou a z díry čouhal mírně připálený, roztřesený ocásek Jaturkenžensirchiva.

„To je toho,“ zabručela levá hlava Dvouhlavého Julia. „To já například jsem se na druhém měsíci Kassandry podepsal laserem na kolmý skále...“

„Ale mířil jsem já,“ namítla pravá hlava slabým hláskem.

„Jak to – ty?“ užasla levá hlava. „Ty jsi přece...“

„Dovzpomínat!“ zavelel admirál Macombert. „Endé, ukažte nám vchod do sklepů! Aramisi, postavte se laskavě zase k volantů. Athosi, pokud by vás to neobtěžovalo, zaujměte opět své místo v zadním voji. Pochodem vchod!“

Přešli chodbu a vstoupili do průlomu. A byl nejvyšší čas. Sotva Athos hodil bombičku směrem ke kantýně a směrem k přibližujícím se tarantulám přeskočil plápolající práh, zalila místo, kde ještě před chvilkou stáli, celá řeka plamenů.

A když Athos, chránící se před žárem, znovu nahlédl do chodby, zaznívaly zprava z hustého černého dýmu bolestivé výkřiky a kvílení popálených strážných, zatímco zleva se stále blíž šinulo cosi, co připomínalo mraveniště termitů – kuželovitá věž z železných pilin, olepená chlupatými hemžícími se těly. Průzorem vyhlížela obludná palice a kroutila šedými bělmy – strašlivé srpovité čelisti se stroupky zaschlého jedu se lačné svíraly a rozevíraly – zřejmě sama Pihovatá Skolopendra vedla své tarantule do boje proti neznámým vetřelcům, kteří opovážlivě vtrhli do nejsvětější svatyně Velikého Krakena.

5

„Ach, ach! Kdo by to byl řekl!“ vykřikl profesor Aj Chocho z planety Moxa, když strachy zpocené Endé vrazil do jeho ložnice a šťouchl chobotem do nenápadného tlačítka, načež celá část podlahy s řinčením zajela pod stěnu a odkryla hlubokou studnu.

Profesor Aj Chocho byl postarší kůň s nehrbelcovanou hřívou a zplstnatělým ohonem. Zešíroka vysvětlil admirálu Macombertovi, jak ho piráti před patnácti lety unesli ventilací jeho vlastní laboratoře málem před očima jeho spolupracovníků. Nemá potuchy, kam se dostal a proč je tady. Když ho sem dopravili, měl dlouhou a poměrně trýznivou rozmluvu s jakýmsi obrovským dvanáctiokým pavoukem, který od něho vyžadoval souhlas, že zpracuje naprosto nesmyslný úkol. Pokud si vzpomíná, jeho podstata tkvěla v teoretickém zdůvodnění řetězových jaderných reakcí v meziplanetárním měřítku. Když profesor odmítl, trochu mu namlátili a nechali ho na pokoji. Dokonce mu přinášejí papír a tužky, ovšem všechny záznamy a výpočty, které tu z dlouhé chvíle provádí, jsou mu pravidelně odebírány. Krmí tu mizerně, voda je zřejmě syntetická. Dvakrát už se pokusil o útěk, ale vždycky ho chytily a pokaždé ho bolestivě kousaly do zadku...

Tohleto o svém mučednickém zadku dopovídal profesor Aj Chocho už v ponurých hlubinách vinných sklepů Velikého Krakena. Vzhledem k současné situaci mu všichni naslouchali poměrně pozorně a se zjevným soucitem. Zatím je Endé belhající se na svých pařátech s třemi prsty chvatně vedl úzkým, slabě osvětleným průchodem mezi řadami obrovitých sudů a nádrží z šedého olova. Sklepy Velikého Krakena byly vydlabány přímo v přírodním čediči Planety padouchů; aspoň podlaha tady byla čedičová a pokrytá ohyzdními drsnými skvrnami po ostrých nápojích, které se tu za četná staletí rozbýrvaly. Po každých padesáti metrech se v nízkém klenutém stropu blyštěly obdélníkové desky – poklopy otvorů vedoucích do jednotlivých apartmá sedmého patra. Na poklopech byla namalována stejná různobarevná esa, jaká se vyjímala na dveřích v chodbě. U jedné z nádrží byl špatně utažený kohoutek a pozemšťané si museli dlouho ucpávat nosy a zadržovat dech, zato Dvouhlavý Jul, sedící na vznášející se plošině za pouzdrům s Porthosem, vztyčil obě hlavy, olízl se a řekl potichoučku:

„Ech, teď kdybych tak byl zdravější...“

Od chvíle, kdy Athos jako poslední seskočil do sklepa a kdy se podlaha v ložnici profesora Aj Cho-cha vrátila na své místo, uplynulo už přinejmenším půl hodiny, ale pronásledování pořád žádné. Pihovatá Skolopendra zřejmě vrazila do apartmá označeného zeleným pikovým esem, zjistila, že nepřítel záhadně zmizel, a vypravila se za Velikým Krakenem pro instrukce. Tak či onak, bylo jasné, že se jim podařilo získat čas. Profesor Aj Chocho dál cosi vykládal o jedné

podivuhodné vlastnosti elektronických pouzder, kterou objevil na špičce pera, ale admirál Macombert už ho neposlouchal a zatáhl Endého za kožovité křídlo:

„Je to ještě daleko?“

Skoro ve stejném okamžiku se Endé zastavil, vztyčil chobot a zachřel:

„Tady.“

Všichni pohlédli na strop. Kovová deska nad jejich hlavami byla ozdobena obrázkem pikového esa oranžové barvy.

„Tady,“ opakoval Endé a otfel si pot z čela. „Komnaty zázračného doktora Itaj-Itaje jsou tady.“

„Jdeme!“ zařval oběma hrdly Dvouhlavý Jul a seskočil z plošiny.

Admirál Macombert zvedl ruku.

„Klid,“ pravil. „Poslyšte, Endé, dokážete ten poklop otevřít?“

„Dokážu,“ zaskřehotal ponuře bývalý věrný přívrženec a vykonavatel nejchoulostivějších úkolů. „Mechanismus se uvádí do chodu stisknutím tlačítka, které je umístěno na stropě za pravým krajem otvoru.“

„No ovšem, vy přece máte křídla,“ dovtípl se proslulý astronaut. „V tom případě...“

„Promiňte,“ zblekotal najednou profesor Aj Chocho znepokojeně. „Nemohl bych se konečně dovědět, admirále Macomberte, o čem se to tu mluví? Teď právě jsem si uvědomil, že absolutně nechápu, co se děje. Rozbourali jste zeď mého apartmá, odvěkli jste mě do tohoto odporně páchnoucího sklepa a teď se chystáte vniknout ještě k někomu dalšímu a zřejmě bez jeho vědomí. Připusťte, že to vypadá nanejvýš podezřele, a já bych v žádném případě nechtěl být účasten jakýchkoli protizákonných...“

„Pusťte mě, já ho kousnu do zadku!“ zahulákala levá hlava Dvouhlavého Julia a profesor Aj Chocho zmlkl a bojácně uskočil stranou.

„Nechte toho, Dvouhlavý Jule!“ řekl admirál Macombert přísně. „Učte se slušnému chování. Víte, profesore,“ obrátil se zdvořile ke starému koni, „vysvětlování by trvalo moc dlouho a my velice pospícháme. Později se samozřejmě všechno dovíte, ale teď vás prosím, abyste se ve všem spolehl na mě a bezvýhradně mě poslouchal. Mohu vás mimochodem ujistit, že všechny naše činy vyplývají z nanejvýš ušlechtilých pohnutek. My jsme totiž obyvatelé Země, profesore.“

„V tom případě,“ pronesl profesor Aj Chocho, „jsem uspokojen a plně na vás spoléhám, admirále Macomberte.“

Proslulý astronaut se uklonil.

„Děkuji vám... A nyní pozor! Dvouhlavý Jule, vraťte se na plošinu. Vás vyzvednou. Drahý Aramisi, připravte se laskavě ke zdvižení, ale vidlici mějte po ruce. Athosi, budu vám velice zavázán, budete-li nám jako až dosud krýt záda. Endé, pokud by vás to neobtěžovalo, raďte se vznést a otevřít poklop. A nezapomínejte ani na okamžik, že vás mám na mušce.“

„Uf, už aby to co nejdřív skončilo,“ zaskřípěl Endé, roztáhl obrovská křídla a těžce se vznesl ke stropu. Admirál Macombert pozvedl hlaveň paprskové pistole a soustředěně sledoval každý jeho pohyb. Endé se s funěním a polohlasnými nadávkami soukal podél pravého okraje poklopu a ohmatával betonovou klenbu. Cosi suše cvaklo, kovový štít se odsunul stranou a uvolnil jasně osvětlený obdélník.

„Hotovo,“ zavrzal Endé.

„Děkuji vám,“ řekl admirál Macombert. „Ustupte stranou... Nuže, Aramisi, prosím...“

Motor se tiše rozhučel, vznášející se plošina se pomalu dala do pohybu, na okamžik zastínila zářivým bílým svitem otvor a zmizela z dohledu. Po chvíli se nad okrajem otvoru objevil Aramisův obličej.

„V pořádku,“ řekl tiše. „V téhle místnosti nikdo není.“

„Máme štěstí,“ prohlásil admirál Macombert. „A nyní bych se chtěl od vás, Endé, dozvědět toto. Má Veliký Kraken a jeho osobní stolník křídla nebo ne?“

„Nemají křídla,“ přiznal se Endé sklesle.

„V tom případě mně a Athosovi laskavě vysvětlíte, jak se tu tihle nositelé rozumu bez nich obejdou...“

Endé plačtivě zavřeštěl, že ani stolník a tím méně sám Veliký Kraken nemají nikdy zapotřebí, aby osobně sestupovali do vinných sklepů, no a kdyby přece jen někdy taková nutnost nastala, existuje pro takový případ ještě jeden vchod do vinných sklepů, speciálně pro bezkřídle bytosti...

Zatímco ničemný dědek lhal a vykrucoval se, zachycený nohama za okraj otvoru a visící hlavou dolů, admirál Macombert se významně díval na hodinky, Athos si pohrával s posledními dvěma bombičkami a kutálel si je z jedné dlaně na druhou a profesor Aj Chocho netrpělivě hrabal do čediče předními kopyty a hlučně odfrkával. Nakonec admirál Macombert přerušil Endého v půli slova.

„Váš čas vypršel,“ prohlásil tónem nepřipouštějícím námitky. „Žádám vás, abyste se spustil dolů.“

A Endé poslušně zmlkl. Pak se snesl, otočil se k proslulému astronautovi zády, pokrčil kolena a nahrbil se. Pak se na znamení admirála Macomberta profesor Aj Chocho s rozpačitým pochichtáváním a polekaným řičením vyškrábal Endému na záda a položil si přední nohy kolem jeho sloniho krku. Pak Endé s táhlým sténáním vynesl toto těžké břemeno otvorem nahoru, načež se postupně vrátil pro admirála Macomberta a Athose. V tu chvíli by Athos dal krk na to, že v okamžiku, kdy kovová deska s řinčením zajižděla zpod stěny zpátky na místo a zakrývala otvor, zaslechl kdesi v dálce pod klenutými stropy sklepa chraptivé výkřiky Pihovaté Skolopendry slídící v čele tarantulí mezi nádržemi a sudy.

Místnost, v níž se octli pozemšťané a jejich zajatci, byla úplně prázdná, stěny a strop měla nepředstavitelně bílé, nikde samozřejmě nebyla žádná okna, ale ani dveře. A nebylo tu nic, co by připomínalo ono „tlustý monstrum, velký jako kolo od vozu, možná ještě větší, na němž není nic, jen z něj vyčuhujou náky ocásky“. Aramis prošel se svou vidlicí celý obvod místnosti, vrátil se k plošině, usedl na okraj vedle Dvouhlavého Julia a mlčky se podíval na Endého. Zadívali se na něho i všichni ostatní. Bývalý věrný přívrženec a vykonavatel nejchoulostivějších úkolů tohle mlčení a pohledy nevydržel.

„Co na mě tak koukáte?“ zaječel, zacouval do kouta a napřáhl roztřesené ruce před sebe. „Já za nic nemůžu! Nic víc nevím. Nic, rozumíte? Nedívejte se tak na mě! Nejsem na to zvyklý! Mám jenom jedny nervy...“

„Zradil jsi nás, ty starej kulhavej chobote!“ zaryčela levá hlava Dvouhlavého Julia a pirát pomalu povstal. „Vlákal jsi nás do léčky, podlej zrádče! Ale mě teda nepřezíješ!“

„Přestaňte, Dvouhlavý Julie,“ zamračil se admirál Macombert a štítivě si obíral z kalhot propocené chomáčky srsti Endého. „Křikem nic nespravíte... Tak jak je to, Endé? Doufám, že jste se nezmýlil. Jsou to skutečně komnaty zázračného doktora Itaj-Itaje?“

Ano, byly to opravdu komnaty zázračného doktora. K žádnému omylu nemohlo dojít. Pikové eso oranžové barvy, otvor nad sudy s kyselinou kyanovodíkovou, v níž se louhují žlučové kameny gigantických ptáků z planety Loky – teď si nemůže vzpomenout na jejich jméno. Ovšem v této místnosti bylo vždycky prázdné, kdykoli sem Endé doprovázel a na hřbetě vynášel Velikého Krakena. Sám Endé zázračného doktora nikdy na vlastní oči neviděl. Dopravoval sem Velikého Krakena nebožtíky jemu drahé, a pak ho vždycky poslali zpátky do sklepa, aby čekal... Ano, jeho, Endého, zázračný doktor vzkřísil, ale kde to bylo a jak to bylo, o tom nemá ponětí. A neměl by ho nikdo, do koho by vpálili takovou hromadu trhacích střel... A vůbec, on, Endé, splnil všechno, co se od něho žádalo: zavedl pozemšťany do komnat zázračného doktora Itaj-Itaje, a dál ať si poradí sami. Jeho teď stejně čeká smrt, protože Veliký Kraken mu tohle provinění v žádném případě neodpustí. A není třeba, aby ho utěšovali, nebo aby mu něco slibovali. Jeho kariéra jednou provždy skončila a v nejlepším případě ho čeká těžký úděl vyhnance na některém ledovém asteroidu daleko od přátel a blízkých, zatímco až dosud byl zvyklý dostávat každé ráno do postele šálek horké léčivé vody z jižního pólu planety Zlomených srdcí a čerstvě pečenou housičku z mouky toho druhu obilí, který roste výhradně na jednom jediném ostrůvku uprostřed Východního oceánu planety Podzemních tchořů...

Takový znalec povah rozumných bytostí, jako je admirál kosmického loďstva a člen Vsesvětové rady Země, dobře věděl, že tentokrát Endé nelže. Skutečně už nic víc neví. Vydal se zcela na milost a nemilost lidí, kteří ho zajali, a jedině u nich může teď hledat ochranu před hněvem svého bývalého pána. Veliký Kraken se možná domyslel, jaký je cíl tohoto tajemného vpádu, a vydal už rozkaz, aby zázračného doktora přemístili do jiného apartmá. Nebo třeba sám zázračný doktor si nepřeje setkat se s opovážlivými vetřelci. Je taky možné, že zázračný doktor vůbec není živý nositel rozumu, ale důmyslný mechanismus, jehož tajemství zná, podle vyjádření Kudlaná Pandy, jen sám Veliký Kraken. Všechno je možné. A přitom jim se teď pod nohama hemží krvežíznivé tarantule Pihovaté Skolopendry, po chodbě za některou z těchto bílých stěn rachotí drápy po zuby ozbrojených oddílů strážných, a na povrchu planety jim nad hlavami jako rozbouřený úl duní nezměrná bojová síla profesionálních zabijáků a lupičů...

„No, co teď budeme dělat?“ obrátil se Aramis na admirála Macomberta.

Proslulý astronaut pokrčil rameny, přistoupil k jedné ze stěn a zaklepal na ni pažbičkou pistole.

„Vstupte!“ ozval se zvučný a docela příjemný hlas.

A stěna zmizela.

Pozemšťany už hned tak nějaký zázrak nepřekvapí. Však se sami stali výbornými znalci, cititeli a tvůrci zázraků. Ovšem to, co spatřili za zmizelou stěnou, ohromilo i je. V nitru nekonečně cizího a nekonečně nepřátelského světa zla očekávali cokoli jiného, jen ne tohle.

A co tedy spatřili? Velký kulatý stůl prostřený bílým ubrusem a kolem něho starodávné židle s měkkými sedátky.

Uprostřed stolu svítil velikánský baňatý samovar z čistého stříbra se stejně baňatým porcelánovým čajníkem na horním nástavci a baňal obličej páry. Kolem samovaru byly rozloženy křišťálové misky se zavařeninami, stříbrné podnosy s jemným pečivem a proutěné košíčky se suchary a koláčky. Při okraji stolu před každou židlí stály malebné porcelánové hrníčky na podšálcích a křišťálové talíře s malými stříbrnými lžičkami. Nad tímto podivuhodným stolem se vznášela vůně silného čerstvého čaje, vanilky a čerstvého pečiva, takže nyní byl na řadě Dvouhlavý Jul, aby si ucpával nosy a zdržoval dech.

Nevysoký, statný a ruměný muž s bohatou šedivou čupřinou, huňatým obočím a pečlivě přistřiženým knírkem pod růžovým mrkvovitým nosem pomalu postavil na stůl misku, osušil si rty ubrouskem, odstrčil židli a vstal.

„Buďte zdraví, krajané,“ pronesl zvučným sametovým hlasem. „Konečně jste přišli. Čekám vás už přes tisíc let.“

„To není možné,“ prohlásil rozhodně admirál Macombert a protřel si oči.

„Masová halucinace,“ vzdychl Aramis smutně.

„I tady je člověk ze Země!“ zachraptěla levá hlava Dvouhlavého Julia.

„Báječně to tu voní,“ zařičel profesor Aj Chocho nadšeně.

„To zas já jsem přesně tohle čekal,“ zapištěl Jaturkenžensirchiv a vysoukal se z podpaží proslulého astronauta.

Endé ve svém koutě zavrzel něco naprosto nesrozumitelného (něco jako „Panebože, smiluj se!“) a vtáhl hlavu pod svá kožovitá křídla. Jedině Athos neřekl nic a se zvláštním neklidem a očekáváním se vhlížel do velkých tmavých očí neznámého muže. Neuvěřitelně známé oči!

Neznámý se zasmál, rovné bílé zuby mu zasvítily.

„Dobrá, tak se ještě chvilku divte, času máme dost,“ řekl. „Ale seznámit bychom se mohli. Já vás znám, ale vy mě ne. Mně tady říkají... lépe řečeno, jsem tady znám jako zázračný doktor Itaj-Itaj... Admirále Macomberte, postavte aktovku na podlahu a tu zbraň strčte do kapsy. Zbraň už potřebovat nebudete a aktovku budete potřebovat nejdřív za čtvrt hodiny. Athosi, schovejte ty bombičky. Aramisi, můj předrahý příbuzný, odložte tu vidlici, Dvouhlavý Jul už není vaším nepřítelem a Endé už i tak sotva dýchá. No-o...“

Rychlým pružným krokem zamířil k vznášející se plošině. Dvouhlavý Jul vrávorající slabostí a vzrušením mu zastoupil cestu.

„Doktore,“ promluvila levá hlava, „doopravdy ti říkají zázračnej doktor Itaj-Itaj? Uzdrav mě, doktore! Zapřísahám tě při krvavě rudý Protubeře a mrtvolně siný Nekridě, nebudeš toho litovat!“

Doktor Itaj-Itaj ho ledabyly odstrčil.

„Tebe až pak. Nejdřív se musím podívat na svého ubohého praprapra ... (Teď si admirál Macombert podruhé protřel oči a potřásl hlavou)... praprapra... (Athos se vzpamatoval a začal počítat na prstech)... praprapra... (Aramis se zhluboka nadechl)... praprapradědečka.“

Sklonil se nad spektrolytové pouzdro. Admirál Macombert, Athos a Aramis, aniž se domlouvali, všichni naráz k němu povykočili. Doktor Itaj-Itaj se vzpřimil, sraštil husté obočí a přísně na ně pohlédl.

„Hlavně bych prosil nepřekážet,“ řekl ne hrubě, ale dost tvrdě. „A radil bych odejít kus dál, tady teď bude velká zima. Ne, ne!“ prudce zvedl dlaň. „Žádné otázky! Křísení mrtvých je už samo o sobě záležitost velice zodpovědná, natož křísení vlastního předka. Nerozptylujte mě. Až skončíme práci, sedneme si ke stolu a budete moct klást otázky.“

Pozemšťané odstoupili od plošiny jako ve snu. Místnost se samovarem na prostřeném stole znovu zmizela za neproniknutelnou bílou stěnou, v koutě teskně zavyl pod svými křídly Endé, profesor Aj Chocho znepokojeně zastříhal ušima a schoval se za širokánská záda Dvouhlavého Jula. Admirál Macombert chtěl něco říct – a jen si odkašlal. Co taky říkat? Athos vztáhl ruku, jako by chtěl pomáhat nebo něčemu zabránit – a ruka mu sklesla. Komu taky pomáhat, čemu bránit? Aramis s kamennou tváří zkřížil ruce na mohutných prsou a znehybněl v očekávání. Jako ve snu sledovali všichni toho dvojnásob zázračného doktora, jak chodí kolem plošiny, dívá se do mrtvého obličeje jejich přítele, brumlá polohlasně jakousi podivnou písničku a poklepává po spektrolytu citlivými prsty.

A najednou se spektrolytové víko se zazvoněním odlouplo a upadlo na podlahu. Nad otevřeným pouzdrům se vynořil pás šedivé mlhy, po místnosti se rozletěl ledový víchř, Dvouhlavý Jul se s děsivým záupněm svalil na záda a dlouhé hubené nohy mu vyletěly do výše. Šedivá mlha se rozlezla všude, rozvířila se, narážela do stěn, až nebylo vidět nic než běsnící šedivé cáry, které hvízдалy v uších, podráždily nohy, vrhaly do obličejů hrsti pichlavé jinovatky, a kosmický mráz pronikal do morku kostí a prodíral se až k srdci, k mozku, přímo do lidské duše.

Potom všechno skončilo. Kapalný argon se vypařil, mlha se rozptýlila, z oviněných stěn a ze závějí nafoukaných do koutů začaly stékat pramínky vody. Doktor Itaj-Itaj pomalu odstoupil od plošiny a otíral si rázem zemdlený obličej obrovským kapesníkem.

„V pořádku,“ řekl nahlas.

Admirál Macombert se zadíval na pouzdro a přimhouřil oči. Jaturkenžensirchiv pronikavě zapištěl a vsoukal se proslulému astronautovi do podpaží.

Porthos se pohnul.

„Žije,“ zašeptal Aramis chraptivě.

Athos ho vzal za ruku a oba pomalu, krok za krokem zamířili k pouzdrům.

Porthos otevřel oči a pozvedl hlavu.

A byla to nešťastná shoda okolností, že první, koho spatřil po svém návratu do života tři roky po krátkém boji na stém dvacátém kilometru, byl Dvouhlavý Jul, jak vylézá po čtyřech zpod plošiny, kam jím smýkla šedá víchřice. Veliké, vskutku čarodějné bylo umění zázračného doktora Itaj-Itaje, protože tři roky strávené na opačné straně oné osudové meze nezanechaly v Porthosově vědomí ani nejmenší stopu. Přišel k sobě stejně jako zemřel – uprostřed nelítostného boje o Zelenou dolinu, o rodnou planetu, a tak když se teď nad ním na pozadí bílého stropu – místo černého hvězdného nebe – objevila děsivá postava s dvěma hlavami, vyvolalo to v něm okamžitou přesnou reakci.

„Bijte je!“ vykřikl a vztáhl obě ruce po hubených dlouhých krcích Dvouhlavého Jula.

A tu spatřil Athose a Aramise. Jeho prsty povolily a Dvouhlavý Jul se jako pytel skácel na podlahu.

„Vy jste tady?“ zeptal se Porthos rozpačitě a posadil se ve svém pouzdrě. „Nechápu... Co? Kde? Jak?“

Athos a Aramis ho beze slova, polykající slzy, vzali v podpaží a pomohli mu sestoupit z plošiny. Spektrolytové pouzdro se převrátilo.

„Čestné slovo, kamarádi,“ pronesl Porthos v rozpacích, „já tomu ani trochu nerozumím.“

Rozhlédl se. Spatřil, že je ve zcela neznámé místnosti s oslnivě bílými stěnami a stropem. Z jednoho kouta na něho vyvaluje oči chlupatá obluda s bělavým ocasem místo nosu, zachumlaná do nějakých kožovitých blan. Z druhého kouta vytrřštěně zírá stará kobyla s nehřebelcovanou hřívou a zplstnatělým ohonem. V třetím koutě stojí a zamyšleně si ho prohlíží vysoký statný muž v polní uniformě astronauta, úzký kostnatý obličej má ušpiněný od sazí a z největší díry na jeho prsou vykukuje důvěrně známá tlamička jakéhosi zvířátka – snad kotěte, snad králíčka – s malými oušky a červenými očkami. A vedle něho se velice příjemný šedovlasý muž sklání nad dvouhlavou nestvůrou rozplácnutou na podlaže, která je od obou krků až k patám zahalena do černého. Právě oko právě hlavy je kryto černou páskou, zbývající tři oči má zavřené, oba jazyky vyplazené.

„Ne,“ řekl Porthos, „skutečně ničemu nerozumím. Ale na tom tolik nezáleží. Povězte mi jenom, kdo z vítězili!“

„My jsme z vítězili, kamaráde!“ odpověděl Aramis, něžně Porthose objal a Athos vzkříšeného přítele jen plácl dlaní mezi lopatky.

„A tohle je kdo?“ zeptal se Porthos tlumeným šeptem a udělal rukou zevšeobecnující gesto vztahující se jak na profesora Aj Chocha, tak na Endého, admirála Macomberta, zázračného doktora i na Dvouhlavého Jula.

Athos s Aramisem si vyměnili pohledy a oba se zadívali na doktora Itaj-Itaje. Ten se na ně vlídně usmál:

„Nemějte obavy, přátelé. Můj ctihodný předek je naprosto zdrav, můžete mu říct, co uznáte za vhodné.“

„Hlavně ať se na mě nesápe s těma svejma prackama,“ pronesla najednou levá hlava Dvouhlavého Jula neobyčejně svěžím a zvučným hlasem. „Když se to tak vezme, já mám taky své reflexy. Nechybělo moc a byl bych ho poslal zpátky do té skleněné truhly.“

„Jak se cítíte, vážený Jule?“ informoval se doktor Itaj-Itaj.

Po obou obličejích Dvouhlavého Jula se pomalu rozlil výraz nejvyššího údivu.

„Já myslím...“ zašeptala levá hlava a zmlkla.

Dvouhlavý Jul zvedl ruku k pravé hlavě a opatrně ji ohmatal.

„Zdráv,“ zašeptala pokorně pravá hlava.

„Zdráv!“ zařvala levá hlava, Dvouhlavý Jul strhl z pravé hlavy obvazy prosáklé zelenými skvrnami a vyskočil z lehu přímo na nohy jako akrobat. „Doktore! Doktůrku, ty můj zázraku!“

Shrábl rozesmátého doktora do náruče a třikrát ho políbil na obě tváře oběma hlavami. Pak se prudce otočil k admirálu Macombertovi.

„No, admirále,“ spustil.

„Ticho!“ pronesl proslulý astronaut výhruzně a zastrčil ruku do kapsy.

Dvouhlavý Jul se zarazil jako přimrazený.

„Ech, admirále,“ řekl a najednou jako by se mu nedostávalo dechu. „Ech, mládenci, vy nic nechápete. Já už jsem dávno váš, patřím k vám. Vy jste přece takoví junáci... Jsem ochoten za vás prolít všechnu svou zelenou krev, a vy mi pořád pícháte tím svým železem mezi žebra... Jaturkenžensirchive!“

„Zde, Dvouhlavý!“ zapištěl Jaturkenžensirchiv; teď už seděl admirálu Macombertovi na rameni a přidržoval se ho za temeno hlavy.

„Ty přece čteš v mejch myšlenkách jako v knize, starej zrádče! Tak jim řekni!“

„Nejsem žádný zrádce,“ pronesl důstojně bývalý kapesní špión. „Jednoduše jsem přešel na stranu silných a spravedlivých. Ale mohu dosvědčit, že zde přítomný Dvouhlavý Jul je naprosto zdravý a nepocítí uje již strach ze smrti, a že k vám, admirále Macomberte, chová přátelskou úctu... K vám, doktore Itaj-Itaji, jí cítí tolik, jako k samotnému pánubohu... K vám, Athosi, strach a vážnost... K vám, Aramisi, cítí vděčnost a je vám navždy zavázán...“

„Rozepněte si límec, vážený Jule,“ nařídil doktor Itaj-Itaj. Dvouhlavý Jul na něho polekaně pohlédl a odmítavě zavrtěl oběma hlavami. „Rozepněte to, povídám!“ opakoval doktor zvýšeným hlasem. „Spořádání lidé se za takové věci nestydí!“

Dvouhlavý Jul si neochotně stáhl na prsou zip a všichni spatřili na jeho bledě zelené kůži hluboké jizvy, jako by ho pokousala liška.

„Tyhle rány,“ prohlásil doktor Itaj-Itaj slavnostně, „jsou jediné, ještě kromě srdečních, které ani já neumím a ani nechci léčit. Dvouhlavý Jul je celý ohryzán svědomím. Můžete se zapnout, vážený Jule.“

Rozhostilo se mlčení. Dvouhlavý Jul sklonil obě hlavy, zapínal si zip a všechny čtyři jeho tváře zářily smaragdovým leskem.

„Strašně dojemné!“ zařičel profesor Aj Chocho. Z jeho hodných hloupých očí se vyřinuly a se zazvoněním dopadly na podlahu dvě slzy těžké jako rtuť.

Admirál Macombert přistoupil k Dvouhlavému Julovi a poplácal ho po rameni.

„Dejte pozor!“ Dvouhlavý Jul se odvrátil.

Přistoupil Aramis a poplácal ho po druhém rameni.

„Nechte toho,“ zamumlal Dvouhlavý Jul.

Přiblížili se k němu Athos a Porthos.

„No, promiň,“ řekl Porthos dobromyslně.

„Ale co,“ zamumlal Dvouhlavý Jul.

„Ale stejně,“ pronesl admirál Macombert, „chtěli bychom vám položit pár otázek, doktore.“

„No právě!“ přidal se Aramis. „V první řadě, proč nazýváte Porthose svým pra...“

„V první řadě,“ skočil mu do řeči proslulý astronaut, „proč se domníváte, že už zbraň nebudeme potřebovat.“

„To je velice jednoduché,“ řekl doktor Itaj-Itaj. „Ale práci máme za sebou, přátelé, takže si můžeme popovídat u stolu.“

Luskl prsty a stěna oddělující je od prostřeného stolu se samovarem zmizela.

Všichni rozpačitě zamířili ke stolu, ale admirál Macombert se najednou zastavil.

„Musím se omluvit,“ začal.

„Aha!“ uvědomil si doktor Itaj-Itaj. „No ovšem, docela jsem zapomněl. Zavolejte eskadru, admirále. Pokud se nemýlím, aktovku máte tamhle v tom koutě.“

Proslulý astronaut na něho udiveně pohlédl, rozhodil rukama a došel k aktovce. Vytáhl z ní čtyři válcovité předměty, šikovně nastojato je spojil a postavil na podlahu.

„Co to je?“ zeptal se Aramis zvědavě a prohlížel si blyštivý kovový sloupek vysoký asi jako člověk.

„Vépéerbé,“ odpověděl admirál Macombert. „Všepronikající rádiová bóje. Novinka. Když se stiskne tahle páčka, mění se její hmota a získává schopnost propouštět a pronikat obvyklou hmotou našeho vesmíru. Miniaturní, ale silný gravitační motor ji vynese do určené výše, kde začne pracovat miniaturní, ale silná vysílačka. Bip-bop-bip... Prosím, dívejte se pozorně.“

Admirál Macombert stiskl drobnou páčku po straně druhého válečku zdola. Ozvalo se tiché bzučení, blyštivý sloupek se odtrhl od podlahy, zamířil ke stropu a zmizel.

„A co dál?“ zeptal se Porthos zklamaně.

„Dál,“ odpověděl admirál Macombert a zacvakl zámeček prázdné aktovky, „dál vystoupí vépéerbé do výše jednoho megametru a dá signál k útoku.“

„Komu?“ zeptali se sborově pozenšťané i Dvouhlavý Jul.

„Spojené kosmické eskadře. Letěla v patách za Černou Piratellou, zůstala stát ve vzdálenosti tisíce megametru a čekala na dokončení operace Itaj-Itaj... Promiňte, doktore. Jakmile začne fungovat náš vépéerbé – bop-bip-bip, zahájí sto padesát nejsilnějších pozemských hvězdoletů, vyzbrojených nejmodernější bojovou technikou, útok na Planetu padouchů.“

„Och!“ vydralo se z úst levé hlavy Dvouhlavého Julia.

Doktor Itaj-Itaj se dal do smíchu.

„Tím se nenechte znepokojovat, vážený Jule,“ řekl na uklidněnou. „K žádné řezi nedojde. Vaši bývalí kolegové se vzdají bez jediného výstřelu, desetitisíce otroků dostanou svobodu a vy všichni se šťastně vrátíte na Zemi. Nevím jak vy, ale já už mám hlad. Ke stolu, prosím! Vy taky, Endé.“

Rozesadili se kolem stolu, každý dostal z rukou doktora Itaj-Itaje plný koflík skvělého čaje, každý si nabral na talířek zavařeninu podle vlastní chuti a nějakou dobu bylo slyšet jen to, jak cinkají lžičky, jak odfirkává profesor Aj Chocho, jak hlučně srká a odfukuje Dvouhlavý Jul a jak událostmi zklamaný Endé syká, kdykoli se spálí báječným horkým nápojem.

„Ještě šálek, admirále Macomberte?“ zeptal se doktor.

„Děkuji vám,“ odpověděl proslulý astronaut. „Ale kdybyste se obtěžoval vysvětlit nám...“

„Já například bych hrozně rád aspoň něco pochopil,“ přiznal se Porthos poctivě. „Eskadra, útok, Planeta padouchů... Samozřejmě, malinová zavařenina zasluhuje nejvyšší pochvalu, čokoládové trubičky rovněž, ale kdyby mi někdo vysvětlil...“

„Opravdu, doktore,“ řekl Aramis prosebně. „Vždyť tohle už je učiněné mučení...“

„Tak dobrá,“ souhlasil doktor Itaj-Itaj a opřel se o opěradlo židle. „Promluvíme si tedy. Čím bych měl začít? Ano! V první řadě uklidíme admirála Macomberta. Přece jen velí operaci nazvané mým jménem a zodpovídá za vás za všechny. Takže... Žádný boj vás už nečeká, admirále. Spojená eskadra se blíží, v této chvíli ničí předsunutá nepřátelská postavení, ale v podstatě už na ni zbude jen zamést smetl, které zůstalo po vašem skvělém přepadu. O osudu Planety padouchů bylo rozhodnuto už ve chvíli, kdy jste přiletěli. No uznejte, admirále! Vžijte se do situace Velikého Krakena, Šikuly Krega a ostatních vrcholně podnikavých nositelů rozumu. Po třech letech, které strávila neznámo kde, se vrací Černá Piratella. Zmocněnec Endé, vyslaný na její palubu, aby provedl prohlídku, tajemným způsobem mizí a s ním čtyři mohutní osobní strážci, na které je každá zbraň krátká. Oddíl neznámých cizinců pronikne do svatyně Velikého Krakena, do sedmého patra, s neslýchanou drzostí zničí kantýnu přeplněnou vyhlášenými hrdlořezy, a pak jako by se do země propadl. Veliký Kraken nemá potuchy, kdo jsou ti cizinci a kolik je jich, ale on, a zejména takový otrlý nositel rozumu jako Šikula Kreg, stejně jako jiní drobnější podnikatelé na Planetě padouchů, si velice dobře uvědomují, že souřadnice jejich doupěte jsou vyzrazeny a že je nemine odplata za jejich nesčetné zločiny proti bratrství rozumu ve vesmíru. Takže jaké rozhodnutí mohou v takové situaci přijmout?“

„Uprchnout,“ odpověděl admirál Macombert.

„Prásknout do bot!“ vykřikla nadšeně levá hlava Dvouhlavého Jula.

„Správně. A tak skutečně uprchli. Uprchli už před hodinou a vzali s sebou všechno nejvzácnější a všechny nejvzácnější, jako například Pihovatou Skolopendru, která příliš mnoho ví a za jistých okolností je nenahraditelná. Umím si představit, jak Veliký Kraken lituje, že s ním není jeho věrný Endé... Takže teď zůstali na planetě pouze nezávislí piráti, kteří nic netuší a navíc nemají naprosto žádné zkušenosti s normální bojovou činností, a pak ještě desetitisíce zajatců. Takže my tady, admirále Macomberte, si můžeme dovolit věnovat se zaslouženému odpočinku a všechny starosti pustit z hlavy.“

„A kam uprchli, to víte?“ zeptal se admirál Macombert.

Doktor Itaj-Itaj chvíli mlčel.

„Chápu vás,“ řekl nakonec. „Když jste se do této operace pouštěl, předpokládal jste, že se zmocníte nejvyšších špiček. Bohužel ještě nenadešla pravá chvíle. Zatím mohu jen něco málo naznačit. V blízkém vesmíru zůstalo už jen jedno místo, kde panuje zlo. Je to planetární soustava bezejmenné neutronové hvězdy, vlast Šikuly Krega. Mimochodem, svého času byl Šikula Kreg odtamtud vyhnán, protože byl příliš hodný.“

Aramis a Dvouhlavý Jul údivem vyjekli a Porthos se nakvašeně zeptal:

„Kdo je to ten Šikula Kreg?“

„Dovolte, abych vám nalil ještě šálek, můj drahý předku,“ řekl doktor Itaj-Itaj s úsměvem, „a vemte si ještě pár čokoládových trubiček, já se pokusím ukojit vaši pochopitelnou zvědavost.“

„A proč mi říkáte předku?“ zeptal se Porthos.

„Nepospíchejte,“ odpověděl doktor, podal mu šálek a začal vyprávět: „Na břehu oceánu, kdysi studeného a teď už navždy teplého, žili jednou tři nerozluční přátelé, mistr, sportovec a vědec...“

Vykládal události, o kterých byla řeč v první části tohoto pravdivého vyprávění, a hned od jeho prvních slov všichni znehybněli a ztichli, dokonce i Jaturkenžensirchiv, který se usadil za samovarem s miskou višňové zavařeniny v rukou. A nejen proto, že doktor byl skvělým vypravěčem. Vypadalo to, jako by z paměti vyprávěl dávno známou povídku, vyprávěl s citem, bedlivě si dával pozor na intonaci a pozorně se zaposlouchával do zvuku vlastního hlasu. Mnohé podrobnosti jeho vyprávění neznal ani admirál Macombert, který se s událostmi seznámil z důkladných besed s Athosem, Aramisem a Galjou, některé detaily zapomněli i Athos a Aramis, kteří se těch událostí přímo zúčastnili; a Porthos údivem vyvalil oči, když vyslechl naprosto věrohodné vyličení svých myšlenek a pocitů v posledních okamžicích před nárazem svého člunu do neznámého stroje cizinců, a Dvouhlavý Jul trpitelsky zahekal a zavrtěl se, když poslouchal své silácké řeči před zajatou Galjou; a Jaturkenžensirchiv jen mžoural a krčil se, když se mluvilo o jeho zradách.

„Dvouhlavého Jula poslali do vyhnanství na Černou Skálu, jeho osádku zavezli na Mars a Jaturkenžensirchiv zůstal u Galji,“ dokončil doktor Itaj-Itaj a vzal si z proutěného košíčku suchar. „To všechno se odehrálo před třemi lety.“

„A co potom?“ vydechl Porthos tichounce.

„Potom...“ Doktor si ukousl sucharu a zvedl oči ke stropu. „No... No jo, to je choulostivá otázka. Ostatně, teď už máme všechno za sebou, takže se dá mluvit na rovinu. Nuže, jak už víte, Dvouhlavý Jul kategoricky odmítl prozradit souřadnice Planety padouchů. Tehdy jeho svědomí ještě podřimovalo. Přestali na něho naléhat. Jedině Aramis

neztrácel naději. Pevně si vzal do hlavy, že hnízdo pirátů musí být zničeno. A zkusil to oklikou. Vypravil se na Mars a prožil celý rok ve společnosti ještěra Ka, mořské hvězdice Ki a opičáka Ku. Nepředpokládal samozřejmě, že by se souřadnice dověděl od nich, tihle živočichové přece nemají pojem ani o základní aritmetice. Ale trpělivě z nich vytahoval všechny podrobnosti o bujarém životě na Planetě padouchů. Byla to hra naslepo. Ale hrdivská hra. Vyplatila se. Jednou mu vyprávěli legendu o zázračném doktoru Itaj-Ita-jovi... Mám mluvit dál?“ zeptal se doktor a obrátil se na Aramise.

Ten pokrčil rameny a ušklíbl se:

„Proč ne? Už to máme za sebou.“

„Aramis pojal krutý a chytrý plán,“ pokračoval doktor. „Já ho chápu a plně mu to schvaluji. Bylo třeba vyříznout ten vřed na těle vesmíru a taky bylo třeba vrátit mrtvého přítele k životu. Aramis věděl, že kdyby Dvouhlavý Jul onemocněl nebo byl raněn, nepomohl by mu ani jeden lékař v celé sluneční soustavě. Vrátil se tedy na Zem, tajně připlul k Černé Skále a zanedlouho se dočkal vhodného okamžiku. Dvouhlavý Jul dostal prudkou ránu vidlicí...“

„Tak to tys mě praštil?“ zařval Dvouhlavý Jul vztekle z obou hrdel a zakoulel očima po Aramisovi.

„Mlč!“ okřikl ho Porthos drsně. „Za Galju bys zasloužil ještě mnohem větší ránu!“

„Za Galju, za Porthose a za spoustu jiných věcí,“ dodal admirál Macombert. „Ale teď je to za námi, Dvoughlavý Jule. A vzhledem k tomu, jak to všechno skončilo, na vašem místě bych Aramisovi ze srdce poděkoval...“

„Už jsem jednou konstatoval,“ zapištěl za samovarem Jaturkenžensirchiv, „že Dvouhlavý Jul cítí k Aramisovi vděčnost a je mu navždy zavázán.“

Dvouhlavý Jul se chvíli tvářil dotčeně, aby se neřeklo, a pak zvlídněl.

„No a co já?“ pronesla jeho levá hlava procítěně. „Já přece nic. Byl jsem idiot, to je jasné. Takový nic jiného nezasluhujou...“

„No právě,“ přisvědčil doktor Itaj-Itaj. „Jiné východisko nebylo. No a ostatní už znáte.“

„Ano!“ pronesl Porthos důrazně a dokonce bouchl pěsti do stolu. „Teď jsem všechno pochopil. Díky, přátelé. Díky, záračný doktore. Takže já jsem strávil tři roky na onom světě? Na nic se nepamatuju. Škoda že jsem nebyl při té bitvě na palubě Ostříže. Jak já bych ti nařezal, ty dvouhlavý rozumný bratře! Do smrti by sis mě pamatoval...“

„Já si tě budu pamatovat i tak,“ ozvala se levá hlava Dvouhlavého Jula. „Řeknu ti tohle, mušketyře. V blízkým vesmíru žijou všelijaký nositelé rozumu – špatný i dobrý, hodný i zlý. Jsou mezi nimi odvážný i zbabělý. Ale takoví rváči jako jste vy pozemšťani, takoví se jinde nenajdou. No prosím, co dělá kyslík, voda, chlorofyl a červená krev! Já bych to řekl takhle: na slona nesahej, když spí, na lva nesahej, když má hlad, a na pozemšťana nesahej nikdy!“

„Já bych to řekl taky tak,“ přidal se admirál Macombert. „Ale mám otázku, doktore. Vy nevíte přesně, kde je ta bezejmenná neutronová hvězda, o které jste mluvil?“

Zázračný doktor rozhodil rukama. Admirál Macombert se tedy mlčky zadíval na Endého. I ostatní na něho upřeli pohledy. Endé, který právě natahoval chobot po šestnáctém koláčku, znehybněl.

„Ne, ne,“ prohlásil doktor Itaj-Itaj chvatně, „velectěný Endé to neví. Ale vy to určitě zjistíte. Samozřejmě, ve vhodnou chvíli. To vám slibuji.“

„No,“ pronesl Aramis, „já už toho mám dost. Tohle mučení už trvá příliš dlouho. Vysypte všechno, doktore. A hned. A na rovinu. Bez dlouhých cavyků.“

„Ano, ano,“ rozkřičeli se všichni sborově. „Hned a na rovinu! A žádné cavyky. Začněte rovnou. Kdo vlastně jste? Odkud to všechno víte? Proč říkáte Porthosovi předek a Aramisovi příbuzný?“

Doktor Itaj-Itaj pozvedl ruku a všichni ztichli.

„Dobrá, vysvětlím vám všechno. Není to sice docela podle pravidel, ale co se dá dělat. Tak poslouchejte.“

A záračný doktor jim vyprávěl nejpodivuhodnější historii, jakou kdy slyšeli. Nezačala v minulosti, jak bývá u historií zvykem, nýbrž ve vzdálené budoucnosti, tři a půl století po vyličených událostech. V té době už lidstvo na Zemi dosáhlo přímo fantastických výšin vědy, techniky a kultury, a hranice tohoto vývoje byly stále ještě v nedohlednu. Mezi miliardami dalších vědců, mistrů a sportovců pracoval tehdy jistý skromný medik jménem Bolító. („Jak jste to řekl?“ trhl sebou profesor Aj Chocho. „Bolító,“ opakoval doktor Itaj-Itaj vlídně. „Nádhera!“ zakřičel profesor Aj Chocho nadšeně. „Velkolepé, zvukné jméno!“) Je třeba připomenout, že v té době byly už spojeným úsilím hygieniků a lékařů definitivně a natrvalo odstraněny z povrchu zelené Země všechny nemoci včetně stařený smrti, a úrazy a všelijaké zlomeniny, k nimž občas docházelo při provozování nějakého nebezpečného druhu sportu nebo při riskantních vědeckých experimentech, dovedl si každý pozemšťan raz dva vyléčit sám. Neměl tedy Bolító na své rodné planetě do čeho píchnout, a tak jako mnoho jeho kolegů trávil svůj život převážně cestováním po zapadlých koutech blízkého vesmíru a poskytoval lékařskou pomoc, nakolik bylo v jeho silách, v zaostalých a nepovedených světech. Jednou bojoval proti pruhovanému moru, který se rozmohl mezi medúzovitými obyvateli planety Živých draků, a když se vrátil, hned ho povolali do ústředního biografického archivu. Vedoucí archivu, celý bleďý a vzrušený, sotva se na půl úst pozdravili, vyzval doktora, aby zachoval naprostý klid, a přímo bez oklik mu sdělil ohromující novinku, že on, Bolító, vůbec na světě neexistuje. A nejen to, nikdy na světě neexistoval ani jeho otec, babička, praděd a tak dál až do dvanáctého kolena. Jak známo, pracovníci a přístroje biografických archivů se zabývají tím, že sestavují rodokmeny všech občanů zeměkoule. No a při sestavování rodokmenu doktora Bolíta se zjistilo, že jeho praprapraprapraprapraprapraprapra-děd padl hrdinskou smrtí při odrážení útoku kosmických pirátů před třemi sty padesáti čtyřmi roky, aniž se stačil oženit a aniž zanechal syna či dceru. Bezdětná zemřela i jeho nevěsta Galja, která vyyvolnému zachovala věrnost až do své smrti.

Byla to hrozná rána! Celý život svědomitě a úspěšně pracovat, získat si celou řadu přátel, mít milovanou ženu a milované děti – a najednou se dovědět, že člověk ve skutečnosti neexistuje, to hned tak někdo neunes. Bolíto byl však odvážný a vynalézavý muž. Nepropadl zoufalství, nýbrž požádal o pomoc. Celá planeta mu vyšla vstříc. Archiváři

mu vyhledali všechny knihy a dokumenty týkající se střetnutí pozemšťanů s Planetou padouchů; historikové mu poskytli podrobné konsultace ohledně všech okolností života a smrti slavného Porthose; archeologové vyhledali a vytáhli z podzemí spektrolytové pouzdro s kapalným argonem, v němž hrdina ležel. Neuplynul ani měsíc a Bolíto se o této dávné tragédii dověděl víc, než o ní věděli její přímí účastníci a svědkové. To všechno ovšem k napravení hrozné situace nestačilo. Rozhodující pomoc prokázali fyzikové...

„Ostatní už jste si jistě domysleli, přátelé,“ řekl doktor Itaj-Itaj. „Vím, že teoretické základy cestování v čase zná už i vaše věda. A sto padesát let před mým narozením byly vyzkoušeny experimentálně. Ovšem rozhodnutím Všesvětové rady byly další experimenty zakázány – pokud se nemýlím, tak proto, že se v zásadě nedaly kontrolovat výsledky působení budoucnosti na minulost. Příklad s Bolítem byl však mimořádný. Šlo o osud člověka, nejvyšší hodnoty ze všech hodnot vesmíru. Vedoucí činitelé, kteří na tomto případu pracovali, se pochopitelně snažili vzít na zřetel každý detail. Operace se plánovala v naprostém souladu s kronikami a pověstmi. Zejména proto nedopravili pak Bolíta do vaší epochy, nýbrž do pátého století po Kristu, a nenechali ho na Zemi, nýbrž umístili ho na severním pólu fluórové planety při okraji Malého Magellanova oblaku. Tam čekal pět století na odvážný přepad pozemšťanů v podzemních labyrintech Velikého Krakena. Protože přesně tak se to odehrálo v životě legendárního zázračného doktora Itaj-Itaje podle historických pramenů. Takže jak vidíte, působení budoucnosti na minulost se omezilo v podstatě jen na vzkříšení mého slavného předka. Až se vrátí na Zemi, ožení se s krásnou Galjou a řetěz se definitivně uzavře. Skončil jsem, děkuji za pozornost.“

Doktor Itaj-Itaj se uklonil.

Rozhostilo se dlouhé mlčení. Potom admirál Macombert pronesl naprosto upřímně:

„Vy jste opravdový hrdina, doktore.“

„Ano,“ odpověděl doktor Itaj-Itaj prostě. „Ale na naši Zemi jsme přece všichni takoví.“

„Vypytávat se vás na naši osobní budoucnost, to by samozřejmě bylo zbytečné,“ řekl Aramis zamyšleně. „Ale řekněte mi, co se stane, jestliže se Porthos s Galjou neožení?“

Doktor Itaj-Itaj se rozesmál.

„Neožení? Můj milý příbuzný, jen se na něho podívejte!“

Všichni pohlédli na Porthose. Ano, bylo to nadevší pochybnost – ten se určitě ožení, to je hned vidět. Zrudlý Porthos si rozpačitě odkašlal a řekl:

„Rozumím tomu tak, že Bolíto jste vy. Tak proč tedy Itaj-Itaj?“

„Protože tak mě nazývají v kronikách. Přitom jeden můj přítel, jazykovědec, mi vysvětlil, že itaj-itaj znamená ve staré japonštině přibližně totéž, co naše bolí to!“

„Akorát mi ještě nejde do hlavy,“ prohlásila najednou levá hlava Dvouhlavého Julia, „proč vás Kudlán Panda popsal jako nějaký kolo s očáskama.“

„Tak zrovna tohle je naprosto jasné. Panda měl velice omezenou slovní zásobu, chatrnou představivost, člověka nikdy neviděl... ani vás, že je to tak, ctihodný Jule?“

„Ano, odkrouhli ho asi tři sta let před mým narozením.“

Doktor Itaj-Itaj, alias Bolíto, povstal.

„Inu, přátelé,“ poznamenal, „spojená eskadra Země už obsadila planetu. Musíme jít. Čeká nás ještě spousta práce.“

6

Ukázalo se, že práce čekalo skutečně mnoho. Čtyřicet čtyři tisíce zajatců nejrůznějších ras vyžadovaly péči, hodnotnou stravu, lékařskou pomoc a návrat do vlasti. Tisíc osm set šedesát čtyři piráti, kteří se vzdali, čekali na nezaujaté vyšetřování, brzký rozsudek a spravedlivý trest. Obrovské hromady složených zbraní a munice bylo třeba okamžitě zničit a roztavit. Sto šestnáct počítačích strojů na bázi živých mozků bylo nutno demontovat a nositelům rozumu v nich uzavřeným vrátit jejich přirozenou podobu. Výsadbáři a osádky spojené kosmické eskadry projevovali v práci úžasný smysl pro organizaci a houževnatost, ale přesto se rukou i hlav nedostávalo, takže když naši pozemšťané a dokonce i profesor Aj Chocho vyšli z rezidence Velikého Krakena, ihned se zapojili do práce.

Na kosmodromu, zalitém krvavě rudou září Protubery a mrtvolně siným přísvitěm Nekridy přistoupil k admirálu Macombertovi velitel spojené eskadry a podal hlášení, že: přistání bojových hvězdoletů, shození výsadku a následné obsazení Planety padouchů proběhly bez jediného výstřelu; k pronásledování pirátských lodí, kterým se podařilo uprchnout, byl vyslán dvanáctý a šestnáctý roj čtvrtého pluku nadsvětelných přepadových stíhačů; podle pokynu Všesvětové rady předává velení admirálu Macombertovi a stává se jeho přímým podřízeným. Admirál Macombert vyslechl hlášení, poděkoval bývalému veliteli za úspěšnou činnost a začal vydávat rozkazy.

Uplynul týden a Planeta padouchů zůstala pustá a prázdná. Poslední skupiny osvobozených vězňů, včetně elementů ze strašlivých přístrojů Šikuly Krega vrácených normálnímu životu, se rozletěly k rodným planetám – buď na hvězdoletech, které za nimi poslali jejich krajané, nebo na hvězdoletech spojené eskadry, pokud jejich společnost neznala ještě galaktickou dopravu. Zajetí piráti byli souzeni, někteří byli za obzvlášť hrozné zločiny odsouzeni k podmíněnému trestu smrti oběšením, a všichni byli posláni do vyhnanství na neobydlené planety s drsnými přírodními podmínkami: prosekávat džungli, vysoušet bažiny, rozehrávat ledovce – zkrátka věnovat se společensky prospěšné práci a převychovávat se. Veškeré pirátské zbraně, všechny pirátské lodi (s výjimkou Černé Pirately), právě tak jako veškerá munice byly naházeny do kráterů činných sopek a zničeny; všechny nakradené poklady byly vráceny majitelům; všechny vinné sklepy byly vyhozeny do povětří. Roje přepadových stíhačů, vyslané pronásledovat Velikého Krakena a ostatní vrcholné podnikavé nositele rozumu, se však bohužel vrátily s nepořízenou. Darebáci stačili vklouznout do subprostoru a stopy se ztratily. Dál už nebylo na Planetě padouchů co dělat a spojená eskadra se připravila k návratu na Zemi.

Hodinu před startem požádal doktor Bolíto Athose, Porthose, Aramise a admirála Macomberta, aby se shromáždili v

kabině Černé Pirately.

„Nastala chvíle rozloučení, drazí předkové,“ pronesl a setřel z tváře slzu. „Těší mě, že jsem se s vámi seznámil. Teď už dobře chápu, proč je lidstvo mé doby tak moudré, velkomyslné a humánní. Za několik minut vás opustím, ale navždy mi zůstane teplo vašich rukou a štědrost vašich srdcí...“

„Nepodíváte se napřed na Zemi, doktore?“ navrhl Porthos rozpačitě. „Byl byste naším hostem, porozhlédli byste se...“ Doktor Bolíto zavrtěl hlavou.

„Ba ne, milý a drahý předku. Předně by moje návštěva Země zvýšila pravděpodobnost nežádoucího působení budoucnosti na minulost. Za druhé, každá sekunda mého pobytu ve vašem čase stojí mě současníky sedmnáct a půl miliónu kilowatt energie, naši fyzikové obětovali na tuto operaci hmotu celé jedné hvězdy. A za třetí, tam v mém čase se mým přátelům a blízkým nestačí po mně zastesknout, vrátím se k nim přece pouhou sekundu po svém odchodu, ale jak mně se po nich stýská za těch půldruha tisíce let! Už se nemohu dočkat, až je uvidím a obejmou. Zvlášť nejstaršího syna – mimochodem, je vám hodně podobný...“

Objal admirála Macomberta:

„Pamatujte, milý admirále, že jsem Dvouhlavého Julia vyléčil ze všech nemocí, tedy i z alkoholismu, ale to, co má pod černou páskou na pravé hlavě, to jsem mu tam nechal. Prokáže vám to ještě obrovskou službu, protože ctihodný Jul je teď tělem duší váš a můžete se na něho plně spolehnout.“

Objal Aramise:

„Vím, milý příbuzný, jak rád byste se podíval na svět, který vyhnal Šikulu Krega za to, že byl příliš dobrý. Mohu vás ujistit, že ten svět ještě uvidíte.“

Objal Porthose:

„Sbohem, drahý a milovaný předku. Vím, že s Galjou budete šťastni, já to musím vědět, a z upřímného srdce vám to štěstí přeji.“

Nakonec objal Athose:

„Neumím a ani nechci léčit srdeční rány, příteli. Co se dá dělat! Vím však, že jste přáteli byli a navždy jimi zůstanete, ať se děje cokoliv.“

Když se takto se všemi rozloučil, zastavil se doktor Bolíto alias zázračný doktor Itaj-Itaj uprostřed kabiny a zmizel.

„Hodný člověk,“ pronesli sborově Athos, Porthos a Aramis. A admirál Macombert zamyšleně přikývl.

Část třetí

VÝPRAVA DO PEKEL

1

Krásný a obyčejný byl na planetě Zemi a v jejím okolí 15. červenec roku 2222 našeho letopočtu, třístého pátého roku od počátku Velké revoluce.

Udýchaní meteorologové si setřeli z čela pot námahy, když se jim podařilo zastavit tajfun Mášenka v půli jeho ničivé cesty.

Na úrodné mělčině Helgolandského zálivu byla uvedena do provozu nová farma chutných lastur odrůdy Gloria mundi. Několik stupňů od jižního pólu vytěžili pracovníci vrtných zařízení z nitra Země stotisíc tunu tajemné měkkýšové pasty.

Ve skromném strážním domku na břehu řeky Bikin v hloubi Ussurijské rezervace oslavovali medicí, historikové a studenti jedenáctého člověka, který se ve zdraví dožil tří set let.

Rozkňouraly se a žalostně zaplakaly statisíce novorozenat, budoucích lékařů, učitelů a vychovatelů, mistrů, vědců a sportovců a – co všechno se na tom světě nevyskytne! – taky velkých spisovatelů, malířů a filozofů.

V parkovém městě na Marsu naplácala mladá maminka svému pětiletému nezbedovi přes zadeček, protože našeptal domácímu robotovi, aby honil kočky a tahal je za ocasy.

Do hlubokého kosmu odlétaly a zase se vracely na domácí základnu superdálkové hvězdolety; milenci přicházeli pozdě na schůzky, líbali se a hašteřili; básníci konstruovali verše a mistři skládali poémy z kovu a elektroniky; někdo neohroženě vstupoval do zkušebních komor, a jiný zase s maximální opatrností a nekonečnou trpělivostí přebaloval kojence, který se náhle rozplakal... Zkrátka lidstvo žilo toho 15. července naplno, jak už bylo dávno zvyklé.

A přece právě onoho krásného a obyčejného dne došlo ke zcela mimořádným událostem, které se staly příčinou akce známé později pod kódovým označením Výprava do pekel. To bylo tak.

Ve 3 hodiny 16 minut světového času dostal štáb generálního dozorcího Vsesvětové rady zprávu ze služby orbitálních kosmických stanic, že se právě v sektoru 8-C z neznámých příčin rozletěl na kusy jeden z fokusačních modulů suboptického teleskopu. Na místo podivné havárie byla vyslána raketa se skupinou inspektorů.

V 6 hodin 33 minut vychrlil zpravodaj generálního dozorcího znepokojivé sdělení správy arktického loďstva.

Dvoutupý atomový člun Dmitrij Laptěv, směřující z Dutch Harboru (Aleuty) do Nagurské (Země Františka Josefa), se v místech, kdy proplouval nad jižními výběžky Lomonosovova hřebene, dostal do obrovského vodního víru zcela mimořádné síly. Po několik minut člun zběsile manévroval, aby nebyl stržen kroužícím proudem, a pak se vír náhle uklidnil a vynesl na hladinu nevídané množství pěny promíšené jilem (při hloubce 960 metrů!). Arktologové zatím nejsou s to tento jev vysvětlit. Člunu bylo doporučeno, aby se z nebezpečného pásma co nejrychleji vzdálil. Na místo byly vyslány hydroplány se skupinou vědců.

V 11 hodin 25 minut ohlásila služba orbitálních kosmických stanic souhrn hlášení svých inspektorů. Podle jednotného názoru odborníků byl modul teleskopu rozmetán na kusy přibližně dvacetitunovou náloží trotylu, který se neznámo jak dostal do hermeticky uzavřené fokusační komory. Ohromující však bylo něco jiného. Mezi úlomky se našla obdélníková kovová destička velká jako list ze školního sešitu a na ní byl krasopisně vyryt nápis: „Pozdrav od Velikého Krakena, Šikuly Krega a Pihovaté Skolopendry!“

(Generální dozorčí už zažil ledacos, ale o někom takovém v životě neslyšel. Potřásl hlavou a požádal, aby mu ten podivný „pozdrav“ okamžitě doručili na štáb.)

Ve 12 hodin 47 minut volali znovu ze správy arktického loďstva. Tentokrát volal sám náčelník správy a tvářil se jako chlapec, kterému předvádějí kouzla s kartami. („To známe, to známe, jenom šikovné ruce, nic víc...“) Ukázalo se, že jeden z hydroplánů, křižujících oblast nebyvalého polárního vodního víru, objevil ve vlnách zakalených jílem porcelánový váleček se šroubovacím víčkem. Víčko odšroubovali. Z válečku vypadl list tuhého žlutého papíru, na němž bylo červenou tuší krasopisně napsáno: „Vypůjčili jsme si od vás na věčnou oplátku pár miliard tun slané vodičky s rybami, medúzami a ostatní havětí, – protože je to k ničemu, vyšplhli jsme ji na vaše Slunce. Neděkujeme, za odpuštění neprosíme. Veliký Kraken, Šikula Kreg, Pihovatá Skolopendra.“

Chó! Tentokrát generální dozorčí nepotřásl hlavou, ale zachmuřil se a požádal správu arktického loďstva, aby mu podivný dokument okamžitě doručila na štáb. Potom o událostech informoval předsedu komise pro mimořádné události. Ten ho vyslechl, vytvořil si názor a pronesl:

„Hned k vám letím se svým sociologem. Zrovna tady stáčíme med, ale co se dá dělat, odložíme to. Vy zatím k sobě svolujte všechny ostatní členy mé komise.“

Ve 13 hodin 56 minut, právě ve chvíli, kdy předseda komise a jeho sociolog vstoupili do pracovny generálního dozorčího, dopadl na stůl před dozorčího balíček z plastické hmoty, transportovaný nulovou poštou. Dozorčí se omluvil, rozbil balíček a místností zavanul jemný, ale velice nepříjemný zápach. Předseda komise vtáhl nosem a prohlásil:

„Petrolej.“

Generální dozorčí rovněž vtáhl nosem a namítl: „Mazut!“

Sociolog také vtáhl nosem, ale neprohlásil nic.

V balíčku byly dvě bílé obálky ohmatané špinavými prsty. Na jedné bylo napsáno: Č. 1. Zpráva pro Vsesvětovou radu. Na druhé stálo: Č. 2. Příloha.

Ze zprávy podepsané jistým Alexandrem Kušněrem, starším chirurgem plovoucí veterinární nemocnice Moby Dick, vyplývalo toto. Dnes 15. července v 9 hodin 15 minut světového času zachytil Moby Dick signál SOS z ostrova Černá Skála. Starší chirurg věděl, že na severním pobřeží tohoto ostrova je už po několik staletí lože poměrně početného rodu ušatých tuleňů, jemuž nyní stojí v čele Filka Třetí, vnuk známého intelektuála Filky Prvního. Signál SOS mohl vyslat právě jedině tento Filka Třetí, jelikož podle zcela spolehlivých informací staršího chirurga Kušněra se na Černé Skále nevyskytují žádní jiní dostatečně rozumní obyvatelé.

Moby Dick zamířil k Černé Skále a vyslal kupředu na vrtulníku skupinu první pomoci, v jejímž čele stál on, starší chirurg A. Kušněr. Pohled, který se skupině naskytl, byl strašný. Celé severní pobřeží Černé Skály a kilometr široký pruh vody u břehu pokrývala hustá černá hmota, kterou podle její konzistence, duhových odlesků a zejména odporného zápachu nebylo obtížné identifikovat jako těžký mazut. Nešťastní tuleni v počtu asi padesáti kusů, omráčení a přiotrávení, se v té husté břečce jen s námahou pohybovali, někteří už nejevili známky života. Filku Třetího našli mrtvého v jeskyni u nouzové vysílačky. Přestarlý tuleň měl mazutem zalepené oči a nozdry, mazut mu vnikl i do tlamy, ale přesto se ještě před smrtí, hnán zoufalým pudem zachování rodu, dovlekl z posledních sil k pedálu, jímž se uvádí v činnost signál SOS...

(Dále se ve zprávě dost podrobně popisovala opatření, která podnikla skupina první pomoci, než připlul Moby Dick a než dorazil sanitární oddíl povoláný z nejbližšího přístavu.)

V průběhu záchranných prací si jeden z lékařů povšiml, že na skalisku vyčnívajícím z hustého mazutu leží jakýsi blyštivý předmět. Při bližším ohledání se zjistilo, že je to láhev ze zeleného skla, pravděpodobně od šampaňského, ucpaná zátkou a hnědým pečetním voskem. Nejprve jí nikdo nevěnoval pozornost („Na balvanu stojí láhev, no a co?“), ale pak se on, starší chirurg A. Kušněr, náhodou přiblížil a všiml si, že láhev neobsahuje tekutinu, ale list papíru stočený do trubičky. Kdosi pro láhev vylezl, ale ve spěchu ji upustil a rozbil. Naštěstí se papír podařilo zachytit dřív, než spadl do mazutu. Když se starší chirurg seznámil s obsahem napsaného textu, ihned si uvědomil, že děsivá událost na Černé Skále není důsledkem osudové náhody ani trestuhodné nedbalosti, jak se domníval zpočátku, nýbrž něčího zločinného úmyslu, takže patří do kompetence jurisdikce Vsesvětové rady. Listina se předává Vsesvětové radě v obálce nadepsané „Č. 2. Příloha“.

Teď už byli všichni členové komise pro mimořádné události shromážděni v pracovně a generální dozorčí vložil Přílohu do projektoru. Na monitoru se začaly objevovat nerovné řádky kostrbatých, křivolakých, tiskacích písmen.

Přítomní si přečetli toto.

ULTIMÁTUM

Pozemšťani!

Doufám, že už jste se přesvědčili o našich možnostech, takže je načase, abyste se dověděli, co od vás chceme.

Nechceme nic víc, než abyste nám vydali v úplnosti, živé a zdravé, schopné okamžitého použití podle jejich určení, tyto osobnosti:

za první a především zázračného doktora Itaj-Itaje, kterého jste nám nezákonně uloupili a využíváte ho ke svým ziskovým cílům;

za druhé a taky především mého bývalého věrného přívržence Endého, kterého jste stejně nezákonně zajali a trýzníte ve svých mučárních;

za třetí a právě tak především nezávislého piráta Dvohlavého Jula, kterýžto, ač v našich službách, věrolomně nás zradil a nyní se u vás skrývá ze strachu před spravedlivou odplatou.

POZNÁMKA! Pokud jste, vzhledem ke krutosti, která je vám vlastní, zmíněného Endého a Dvouhlavého Julia už utýrali k smrti, jsme ochotni spokojit se vydáním samotného zázračného doktora Itaj-Itaje, ovšem s tím, že hlavy zmíněných Endého a Dvouhlavého Julia vám budou předloženy jako důkaz.

Předání se uskuteční 20. července tohoto roku přesně ve 13.00 podle vašeho světového času na ostrově Černá Skála, na místě, kde jste našli toto Ultimátum. Ve stanovenou dobu ponecháte zmíněné osobnosti (nebo důkazy) a doktora Itaj-Itaje živého a zdravého na určeném místě, sami pak odejdete a opustíte prostor v okruhu třiceti mil, přičemž středem se rozumí vrcholek ostrova.

Pakliže toto naše Ultimátum odmítnete, přičtete si důsledky sami, pozemšťani. Časy se samozřejmě změnily, takže nemůžeme prozatím nechat vybuchnout vaši nenáviděnou planetu se vším jejím kyslíkem, vodou, chlorofylem a červenou krví, stejně jako už bohužel nemůžeme uhasit vaše prašivé Slunce, ale chceme vám připomenout, že kdysi i komár donutil Iva, aby prosil o slitování. Jestliže nesplníte přesně všechny body tohoto Ultimáta, začneme vám od 20. července ve 14 hodin 30 minut jaksepatří škodit. Budeme vám škodit tak, jak jste si ani sami v celé své historii neškodili. Budeme vám škodit, dokud nedosáhneme svého. Budeme vám škodit třeba sto vašich let (jsou ovšem možné určité kratší přestávky) na kterémkoli místě vaší planety i v prostoru kolem ní, budeme škodit tam a tak, kde a jak to budeme považovat pro sebe za zábavnější a pro vás za nepříjemnější. Takže radši souhlase hned.

Jménem Triumvirátu Veliký Kraken

2

Generální dozorcí se díval na členy komise a ti se zas dívali na své ruce. Všichni do jednoho položili ruce na okraj stolu. Spolu s předsedou jich bylo sedm: čtyři muži (pedagog, sociolog, hygienik a astronaut) a tři ženy (kybernetička, psychologka a lékařka). Nejstaršímu bylo přes osmdesát, nejmladšímu nebylo ani třicet. Generální dozorcí si vzpomněl, jak je kdosi ze sněmovny stařešinů žertem označil za nejnervnější lidi na světě. Myslel tím spíš jejich mimořádnou citlivost na jakékoli společenské nebezpečí. Mimochodem, tihle všichni patřili mezi těch málo jedinců z nejnovější doby, mezi těch pouhých několik desetitisíců lidí, kteří aspoň jednou v životě prožili smrtelné nebezpečí. Teď tedy sedí u kulatého stolu v pracovně generálního dozorcího v patnáctém patře Paláce rady, na stole před nimi leží stříbrná destička z rozbitého suboptického modulu, list pergamenu z polárního víru a list papíru z ostrova Černá Skála, z něhož stále ještě vanul pach mazutu.

„Tohle všechno zavání nebezpečným šílenstvím,“ pronesl předseda zamyšleně.

„Je to cítit,“ přisvědčil astronaut.

„A jak!“ přidala se lékařka.

„Spiknutí robotů,“ nadhodil sociolog melancholicky. „To jsme se dočkali!“

„Správně!“ ožila kybernetička. „A kvůli utajení si místo sériových čísel dali zastrašující přezdívky! Ale že to zní – Pihovatá Skolopendra. Já osobně bych si takovou přezdívku dala líbit...“

„V tvém věku, Aliso, není slušné říkat si o poklony,“ poznamenala lékařka uštěpačně. „A vůbec, roboti – to je nesmysl... Co s tím mají společného vaši roboti? Jsou to jednoduše legrácky našich schizofreniků, nic jiného!“

„Vy máte schizofreniky, Magdo?“ optal se předseda se zájmem.

„MY máme schizofreniky,“ odpověděla lékařka důrazně. „My i vy, Petře. Není to samozřejmě jev typický, ale tu a tam se ještě vyskytnou... A co vaši zaostálí žáci...“

„NAŠI zaostálí žáci,“ řekl předseda důrazně. „Naši i vaši...“

„Hnusná verbež,“ vyhrkl najednou sociolog. „Píšou to tak, jako by na planetě každý utrinos musel vědět, kdo to je – Veliký Kraken, Skolopendra, Endé...“

„Ale začíná to být skutečně zajímavé,“ ožila psychologka. „Čert vzal Skolopendru, ale například zázračného doktora bychom měli znát... Jak oni ho jmenujou? Itaj-vítaj?“

„Itaj-Itaj,“ opravil ji předseda. „Ve staré japonštině to znamená něco jako – to bolí.“

„Zázračný doktor Bolíto!“ rozbřesklo se astronautovi.

„Vždyť to povidám – schizofrenikové!“ podotkla lékařka uštěpačně.

„Šikula Kreg,“ pokračoval astronaut zamyšleně. „Znám jednoho Krega. John Kreg, bydlí v Sestorecku. Skvělý chlapík, kuchař... skutečně šikula... Ale ne, to není on. Veliký Kraken, hm... Pokud vím, existuje jistý Veliký Kalmar. Žije v Bougainvillské proláklíně, žere syntetické maso a nikoho neobtěžuje... ani s velrybami se nepere...“

„Kost'ó,“ pronesl předseda vyčítavě a astronaut zmlkl, jen kradmo zamrkal na psychologku, která se tiše hihňala.

„Ve všech těch nesmyslech, které jste tu naplácali,“ řekl sociolog, „je jedna zdravá myšlenka...“

„Dvě,“ řekl hygienik.

„Tři!“ prohlásila lékařka.

„Tak řekněte tu druhou a třetí,“ vyzval je sociolog, „já potom vysvětlím tu první.“

„Druhá myšlenka je naprosto jasná, až banální,“ řekl hygienik. „Ať jsou ti prevítí kdokoli, lidé to nejsou a ani se za lidi nevydávají, zcela postrádají smysl pro společenskou zodpovědnost, a tudíž jsou mimořádně nebezpeční.“

„Třetí myšlenka spočívá v tom,“ přidala se psychologka, „že jsou neznámo proč přesvědčeni, že je velmi dobře známe. A první myšlenka...“

„První myšlenka se téměř shoduje s třetí,“ řekl sociolog. „Totiž: někde, někdy a nějak už se s nimi pozemšťané setkali a ušetřili jim pořádný výprask.“

„Činž jsme měli začít,“ zamumlal hygienik, vstal a zamířil k pultu Velké informační centrály.

„No ovšem, za zeptání nic nedáme,“ pronesl předseda, ale v jeho hlase zazněla pochybnost.

„Tak co vlastně máme k dispozici?“ řekla lékařka a roztržitě sledovala, jak pěstěné prsty hygienika nehlučně přejíždějí po klávesách na pultu centrály. „Co máme, kromě neurčitěho pocitu velkého nebezpečí hrozícího lidstvu? Pokusíme se

o první shrnutí. Kdo začne?“

„Já to zkusím,“ řekl sociolog. „Někde poblíž se skrývá zatím anonymní banda ničemů, bezzásadových a amorálních lupičů, nelidí. Tato banda ohrožuje Zemi a okolní prostor. Naše vzdálené základny a kolonie zatím nepřepadají, patrně proto, že k tomu nemají dostatečné technické možnosti. Ani jinak nejsou schopni zasazovat těžké údery, jsou schopni jen škodit. Dále. Někde, někdy a nějak už jsme se s nimi střetli, zasadili jim citelnou ránu a přitom jsme se zmocnili jejich tří, jak se vyjadřují, osobností. Kdo to je, ten zázračný doktor, bývalý přívrženec a ten dvojhlavý...“

„Dvouhlavý,“ opravil ho předseda. „Dvouhlavý, Alexandře, ne dvojhlavý...“ Najednou se odmlčel a popadl se za nos. Všichni na něho se zájmem upřeli pohledy. Předseda svažil obličej a rozmrzele zavrtěl hlavou. „Ech, něco se mi mihlo v paměti, ale zase to uteklo... No nic, později si možná vzpomenu... Promiň, Alexandře. Můžeš pokračovat...“

„Pokračuji. Tyto osobnosti jsou na Zemi, v našich rukou, ale my je bůhvíproč neznáme. A to je dost podivné, protože přinejmenším jedna z těch osobností je zřejmě nesmírně cenná, když kvůli ní podnikli bandité celou tu operaci i s rizikem, že zase dostanou pořádný výprask...“

„Hodný doktor Bolíto,“ zamumlal hygienik, aniž se otočil.

„Ano, hodný doktor Bolíto. Vy jste samozřejmě všichni pochopili, že ve skutečnosti potřebují ti padouši živého a zdravého jenom jeho. U ostatních souhlasí, že je dostanou po součástkách...“

„A jsou přesvědčeni,“ připojila se lékařka, „že my pozemšťané toho Itaj-Itaje moc dobře známe a plně ho využíváme pro své, jak se vyjadřují, zistné cíle...“

Všichni přikýkli na souhlas a odmlčeli se.

„Skončil jste, Alexandře?“ zeptala se lékařka. „Děkuji. Kdo dál?“

„Tak třeba já,“ přihlásil se astronaut. „Podívejme se na celou věc z hlediska techniky.“

„Aha, techniky!“ ožila kybernetička. „Doufám, že to přece jenom nejsou roboti.“

„Samozřejmě, nejsou to roboti,“ řekla lékařka. „Petr se už jednou jednoznačně vyjádřil o nebezpečném šílenství. A já s ním naprosto souhlasím.“

„No právě,“ řekl astronaut. „S tím není možné nesouhlasit... na první pohled.“

„Na první?“ podivil se sociolog. „A na druhý?“

„Přistupme k problému z jiné stránky,“ pronesl astronaut. „Kosmický modul byl zničen náloží trotylu. Tulení lože bylo zaneřáděno mazutem.“

„Mimochodem,“ vmísila se lékařka. „Co je to mazut?“

„A hned při jednom,“ připojila se kybernetická, „co je to trotyl?“

„Trotyl je chemická výbušnina trinitrotoluen,“ vysvětlil astronaut. „Pokud si vzpomínám, hojně se jí používalo před čtvrt tisíciletím. Dnes se občas používá při důlních pracích.“

„Před čtvrt tisíciletím,“ opakovala kybernetická zamyšleně. „A mazut?“

Hygienik, aniž se otočil od pultu, řekl: „To bylo takové tekuté palivo. Taky myslím před třemi sty lety... A víte, přátelé, že jsem předloni řešil drobný konflikt v xenobotanické zahradě u Bombaje. Tamější mladí přírodovědci se domáhali, aby jim správa přidělila cisternu právě tohohle mazutu...“

„Na co?“ užasl předseda.

„Jako hnojivo pro ganymedské tulipány – to jsou takové květiny na velkých Jupiterových satelitech.“

Všichni se znovu odmlčeli a potom předseda pravil:

„Odběhli jsme od tématu. Pokračuj, Kost’o.“

„Takže – starodávná výbušnina a dávno zapomenuté palivo. Zaneřáděné okolí Země, zaneřáděné hlubiny oceánů, neřádstvo na odlehlém ostrůvku – hanebné, kruté a nesmyslné... Ale jak to bylo spácháno? Nebezpečné šílenství... Snad. Ale já v tom spatřuji přesný psychologický úmysl: zastrašit a zmást nás nepochopitelnou kombinací bojových prostředků, skutečně předpotopních s nejnovějšími, které ještě neznáme...“

„Co máš na mysli?“ zeptal se sociolog a zamračil se.

„No co... Mimochodem, ti darebáci lžou, že prý naši vodu z Arktidy vylili na Slunce. Přemístění hmoty o dvou miliardách tun přes subprostor by vyvolalo v neutrinovém poli takovou bouři, že by ji zaznamenali i u Tau Velryby... A jakého okamžitého výkonu by k tomu bylo zapotřebí! Triliony gigawattů, miliardy nanokalorií... Ti vyvrhelové nemohou mít k dispozici takovou kapacitu, jinak by se neobtěžovali drobnými schválnostmi a pro začátek by sestřelili Měsíc nebo dejme tomu Merkur...“

„Takže o té arktické vodě je to všechno jenom lež?“ zeptal se sociolog. „Nikam se neztratila, jenom ji nějakým způsobem zvířili?“

„Promiňte,“ vmísil se generální dozorcí ostýchavě, ale pevně. „Mám tu hlášení ze Správy orbitálních kosmických stanic. Podle informace jednoho z geodetických sputníků došlo v šest hodin tři minuty světového času nad jižním výběžkem Lomonosovova hřebene k poklesu hladiny oceánu o tři a půl milimetru. O tři minuty později se úroveň hladiny obnovila... A ještě něco: v tomto prostoru přesně ve stejnou dobu zmizel beze stopy podmořský ultrazvukový maják. Ještě jednou prosím o prominutí.“

Odmlčel se. Všichni na něho soustředěně zírali a dozorcí se z rozpaků rozkašlal.

„Díky, chlapče,“ řekl předseda. „To je zajímavé.“

„Tamta-ramta-dam!“ zanotovala kybernetická bezstarostně. „Kam se mohla podít taková spousta vody? A navíc během tří minut? Dvě miliardy tun vody, aspoň podle mne, není obláček dýmu...“

„Do sousedního prostoru?“ nadhodil předseda.

Astronaut zavrtěl hlavou.

„Vyloučeno. K tomu by taky bylo zapotřebí nesmírných kapacit energie. Ba ne, tohle je něco jiného, docela nového, mnohem důmyslnějšího... A to je právě nejpozoruhodnější – to spojení supertechnologie se zastaralými výbuchy

trotylu a mazutovými lumpárnami. Rozhodující slovo řeknou samozřejmě odborníci, ale jako pracovní hypotézu navrhuji vycházet z toho, že bedničky s trotylem byly vsunuty do hermetické komory na oběžné dráze Země stejným způsobem, jakým byla odebrána voda z Ledového oceánu a jakým byla vylita spousta mazutu na pobřeží Černé Skály.“ „A jakým tedy způsobem, jak si to představuješ?“ optal se sociolog.

„Mám sice určitou představu, ale...“

„Tak povídej, my to pochopíme,“ naléhala lékařka.

Astronaut už trochu zaváhal, ale pak prohlásil odhodlaně:

„Ne, nic nebudu povídat. Nemám pro to vhodnou terminologii ani systém pojmů. A pak – třeba se mýlím. Proč vám motat hlavy?“

„Správně,“ přisvědčil předseda. „Ať to vysvětlí odborníci. Kost'o, až tady skončíme, spoj se tam... no, však víš s kým, na sekretariátě akademie...“

„Mám ho!“ vykřikl hygienik vítězoslavně a obrátil se s otáčecím křeslem k přátelům. „Mám ho, kamarádi! Jednoho jsem našel, prevít!“

3

Čtenáři, který se seznámil s prvními dvěma částmi naší pravdivé pohádky, může připadat divné, že dobře zná jména, s nimiž se setkal v předchozím vyprávění, vůbec nic nefíkala tak informovaným pozemšťanům, jako jsou členové komise při Vsesvětové radě. A ještě podivnější se mu může zdát, že i Velké informační centrále planety dalo značnou práci, než tato jména ve své nezměrné paměti našla. A přitom je to docela prosté.

Za prvé, od doby rozdrčení pirátsko-průmyslového komplexu na Planetě padouchů uplynulo asi tak dvacet let.

Osvobozenécké tažení spojené kosmické eskadry bylo samozřejmě natrvalo vepsáno do análů nejslavnějších hrdinských činů lidstva, ale pouze v úzce specializovaných pramenech se připomínala odvážná akce trojice prvních, kteří v čele s admirálem Macombertem na planetu pronikli, přičemž i ty úzce specializované prameny uváděly jen letmo, bez konkrétních jmen, že se pohlavářům pirátů podařilo uprchnout neznámo kam. Ostatně jak jinak tomu mohlo být tehdy, v době plné velikých a podivuhodných zázraků? Stačí vzpomenout na kolosální operaci k záchraně biologického života v soustavě Gamy Jižní koruny! A co vybudování Stínových měst v exosféře Slunce? A proniknutí do říše sousedních prostorů? Mohly mít milióny a miliardy veselých, energických a cílevědomých nadšenců náladu na nějaké Veliké Krakeny či Pihovaté Skolopendry?

Za druhé, i kdyby autor choval ke svým hrdinům sebevětší sympatie, musí podle pravdy přiznat, že povahou ani tvůrčími schopnostmi mezi svými současníky nikterak nevynikali, byli to otevřeně řečeno průměrní lidé a veškeré jejich pocity, myšlenky a činy za jakkoli kritických situací byly naprosto typické pro drtivou většinu ostatních. A bylo by pošetilé domnívat se, že ve světě, kde péče o rodnou planetu a hrdost na svou civilizaci se staly společenskými instinkty, by někoho nějak mimořádně a natrvalo ohromila jejich neohroženost a houževnatost, s níž odrazili vpád kosmických lupičů vybavených odporným kontraaktorem. Jak taky jinak?

Za třetí, ze zcela pochopitelných důvodů a na návrh obezřetného admirála Macomberta souhlasili naši hrdinové, že se nikdy a nikde nebudou zmiňovat o zázračném doktoru Itaj-Itajovi, vzdáleném potomkovi Porthose a Galji. (Říkáme-li „ze zcela pochopitelných důvodů“, máme tím na mysli důvody zcela pochopitelné pouze těm našim čtenářům, kteří si dovedou představit, co jsou takzvané paradoxy cestování časem. Těm není třeba nic vysvětlovat. A ostatní necht' nám věří, že to jsou důvody skutečně závažné.)

Skutečnost, že se Porthos z výpravy na Planetu padouchů vrátil živ a zdrav, přijali jeho nesčetní přátelé a příbuzní s nadšením, ale bez zvláštního údivu, a právě s tím admirál Macombert počítal. Ano, tak už to tehdy chodilo, že smrt přítele byla přijímána se zdrženlivým smutkem, a když někdy došlo ke vzkříšení z mrtvých, sice všichni jásali a radovali se, ale na nic se neptali – v naší pozoruhodné době jsou přece možné všelijaké zázraky! A tak i jméno doktora Itaj-Itaje zůstalo utajeno.

A konečně za čtvrté. Jména Dvouhlavého Jula, bývalého nezávislého piráta, a Endého, bývalého věrného přívržence a vykonavatele nejchoulostivějších úkolů odporného Velikého Krakena. V této souvislosti je třeba připomenout, že na počátku 23. století sídlilo na Zemi a v jejích rozlehlých koloniích už asi milión mimozemšťanů z nejrůznějších konců blízkého vesmíru a dokonce i z neznámých končin za jeho okraji – diplomati, vědci, pozorovatelé, stážisté, studenti, emigranti, turisté, potulní malíři, herci, básníci, duchovní různých náboženských kultů, filozofové a vůbec individua nejrůznějšího druhu, včetně válečných zajatců, všichni ti, které nebylo možné dopravit zpátky domů, protože odmítali sdělit, odkud pocházejí, nebo to sami nevěděli. Osudy některých z nich jsou docela zajímavé, dokonce poučné.

Vezměme si například bývalou osádku Černé Pirately. Jak si čtenář vzpomíná, její členové se usídlili u nás na Marsu. Nuže, bývalý radista Ka, bílý, modře puntikovaný ještěr, se uchýlil v poušti do ekologické prolákliny zaplněné tamními línými písečnými krokodýly, aby jim hlásal pokrokové ideje práce a dobra. Bývalý dělostřelec Ki, obrovská mořská hvězdice s obdivuhodnou schopností mimikry, se dvakrát bez jakékoli příčiny rozmnožil prostým dělením, založil kolchoz a ve vši skromnosti pěstuje dekorativní kaktusy, které vyměňuje za brojlery. A bývalý ubytovatel Ku, opičák se zvláštním ledovým metabolismem, se usadil na Deimosu jako průvodce a zároveň exponát, provádí exkurze ze škol a jiných planet a ve volném čase si nacípává lícní torby denaturovanými diamanty, které se na této planetce občas najdou.

Ale to všechno jen tak mimochodem. Chtěli jsme tím ukázat, jak složitý to byl úkol – najít dva válečné zajatce z jiných planet, kteří se ztratili jako dvě nicotné třísky v bouřlivém oceánu lidské civilizace na počátku 23. století. Zvlášť když si připomeneme, že jeden z nich nespáchal nic jiného, než že před čtvrt stoletím způsobil určité potíže docela průměrné mladé dívce, a druhý, rovněž před čtvrt stoletím, byl přívržencem kosmického lupiče místního významu.

Nicméně se oba podařilo najít. Pravda, ne hned. A to prostřednictvím informačních kanálů, které se dají označit jako neobvyklé, ne-li prazvláštní.

Skutečnost, že paměť Velké informační centrály žádná jména neobsahovala, hygienika nevyvedla z míry. Byl trpělivý a houževnatý a navíc už měl s nejrůznějším vyhledáváním značné zkušenosti. Vypnul paměť a seřídil centrálu na svobodné pátrání po všech speciálních archívech planety. Naslouchal rozhovoru přátel za svými zády, ale přitom upřeně hleděl na prázdný monitor. Tu a tam se do rozhovoru zapojil.

„Ať to vysvětlí odborníci,“ řekl předseda. „Kost'o, až tady skončíme...“

Právě v tuto chvíli se na monitoru rozsvítila písmena: ENDÉ.

„... spoj se tam,“ pokračoval předseda, „no, však víš s kým, na sekretariátě Akademie...“

„Mám ho!“ vykřikl hygienik vítězoslavně a obrátil se s otáčecím křeslem k přátelům. „Mám ho, kamarádi! Jednoho jsem našel, prevítal!“

A znovu se otočil k monitoru. Všichni vyskočili ze svých míst a shlukli se mu za zády.

„Endé...“, přečetl předseda, jako by nevěřil vlastním očím. „Skutečně je to Endé... Joseph je chlapík, přece ho našel!“

Hned se pozná profesionál!“

„Dál, dál,“ vyhrkla lékařka netrpělivě.

Hygienik stiskl prstem nenápadné červené tlačítko. Slovo ENDÉ zmizelo a na jeho místě se objevilo slovo INTRIKÁN.

Hygienik vycenil zuby a znovu stiskl červené tlačítko. Slovo INTRIKÁN zhaslo a uvolnilo místo slovu LOTR.

„Hm,“ pronesl předseda. „To všechno je nejspíš pravda, ale chtělo by to trochu víc podrobností...“

Kybernetička sykla. Hygienik si něco energicky zamumlal a vši silou stiskl tlačítko potřetí. Z útrob přístroje se vydralo cosi jako hluboký povzdech, LOTR zmizel a po monitoru se zprava doleva rozběhlý číslice a písmena.

ARCHÍV RADY VÝCHODOSIBÍRSKÉ ZÓNY. ODDĚLENÍ DOPISŮ PRACUJÍCÍCH. ROK 2215/298. ČJ 113, DOŠLO 16.

5. ODESÍLATEL: MLADŠÍ DOZORCE SAJILYCKÉ KOČÍČÍ REZERVACE, DOČASNÝ PŘÍSLUŠNÍK LIDSTVA ENDÉ.

OBSAH: STÍŽNOST NA HLAVNÍHO DOZORCE REZERVACE DIXONA CARRA PRO KRÁDEŽ PRO KRÁDEŽ PRO

KRÁDEŽ KOČÍČÍ POTRAVY ZA ÚČELEM KRMENÍ VLASTNÍ KOČKY SIAMSKÉHO PLEMENE. ROZSUDEK

TŘÍČLENNÉ KONFLIKTNÍ RADY: VZHLEDEM K TRIVIÁLNOSTI PONECHAT BEZ POVŠIMNUTÍ.

Pauza. Členové komise si vyměňují pohledy. Kybernetická si dlaní přikrývá ústa.

ROK 2216/299. ČJ 006, DOŠLO 13.1. OBSAH: STÍŽNOST NA STARŠÍ DOZORKYNI REZERVACE VALENTINU SIZOVVOU, ŽE POŠTVÁVÁ TŘÍBAREVNÉ KOČKY NA KOČKY ČERNÉ, ABY TAK NEPŘIPUSTILA ČERNÉ KOCOURY K JEJÍ VLASTNÍ TŘÍBAREVNÉ KOČCE. ROZSUDEK TŘÍČLENNÉ KONFLIKTNÍ RADY: VZHLEDEM K HLOUPOSTI PONECHAT BEZ POVŠIMNUTÍ.

Pauza. Kybernetická se zajíká. Předseda říká hygienikovi vyčítavě:

„No ne, Josephe, čekal jsem od tebe ledacos...“

„Můžu snad za to já?“ odsekává hygienik. Vypadá zdrceně. Ostatní ovšem taky.

„Ještě není konec,“ šeptá psycholožka.

ČJ 037, DOŠLO 23. 3. OBSAH: STÍŽNOST NA MLADŠÍHO DOZORCE REZERVACE IVANA VYLKU ZA URÁŽLIVOU ČINNOST, KTERÁ SE PROJEVOVALA BOLESTIVÝM TAHÁNÍM ZA CHOBOT, CITELNÝM ŠKUBÁNÍM ZA SRST NA ZÁTYLKU A KOPÁNÍM DO MASITÝCH ČÁSTÍ TĚLA PROVÁZENÝM NEPODLOŽENÝM VEŘEJNÝM OSOČOVÁNÍM Z INTRIKÁNSTVÍ A UDAVAČSTVÍ. ROZSUDEK TŘÍČLENNÉ KONFLIKTNÍ RADY: MLADŠÍMU PRACOVNÍKOVÍ IVANU VYLKOVÍ VYSLOVIT PŘÍSNÉ VAROVÁNÍ ZA NEUKÁZNĚNOST RUKOU, NOHOU A JAZYKA; MLADŠÍMU SPOLUPRACOVNÍKOVÍ ENDÉMU VYSLOVIT PŘÍSNÉ VAROVÁNÍ ZA NEDOSTATEK MORÁLNĚ ETICKÝCH VLASTNOSTÍ.

Pauza. Potom se na monitoru objevuje nápis:

MATERIÁLY O ENDÉM KONEC KONEC.

Tak se podařilo zachytit konec nitky. Hygienik se okamžitě spojil s kybernetickým kádrovákem Sajilycké rezervace, od něho vedla nitka do Všesvětové společnosti pro ochranu koček, dál a dál, a po pouhé čtvrt hodině vypadla z přístroje na pult natištěná informace, z níž vyplývalo, že

- do září roku 2203/286 zaujímal zmíněný Endé významné postavení mezi pohlaváry zločinného pirátsko-průmyslového komplexu usídleného na takzvané Planetě padouchů v soustavě dvojhvězdy v pravém dolním rohu Malého Magellanova oblaku;

- 21. září 2203/286 byl v průběhu osvobozenického tažení spojené kosmické eskadry na Planetu padouchů zmíněný Endé zajat přepadovou skupinou admirála Macomberta a dopraven na Zemi;

- s ohledem na pomoc, kterou zmíněný Endé, byť proti své vůli, prokázal přepadové skupině admirála Macomberta při její činnosti v týlu nepřítelů, a rovněž na skutečnost, že při vyšetřování dobrovolně podal cenné informace o zločinech spáchaných pirátsko-průmyslovým komplexem Planety padouchů, a vzhledem k jeho upřímnému pokání před Meziplanetárním tribunálem, nabídli zmíněnému Endému repatriaci, nicméně on nejenže striktně odmítl oznámit souřadnice své rodné planety, ale požádal o azyl na Zemi, což odůvodnil tím, že doma by ho určitě čekala šibenice;

11. května roku 2205/288 projednala právnícká komise Všesvětové rady žádost zmíněného Endého, aby mu byl udělen

statut dočasněho příslušníka lidstva, a rozhodla se této žádosti vyhovět podle ducha a litery zákona na osobní odpovědnost tří ručitelů, v tomto případě admirála Macomberta, sportovce Porthose a mistra Athose; - v červnu roku 2206/289 doporučil admirál Macombert, který si za tu dobu povšiml Endého lásky k domácím zvířatům, aby Endého využila Všesvětová společnost milovníků koček...

Ostatní už je jasné. K informaci byla přiložena holografická podobizna „zmíněného Endého“: mužská přišera s křídly jako netopýr, s dlouhým bílým chobotem a malými vypoulenými očkami pod nízkým čelem připomínala současné slona vztyčeného na zadní a tučňáka v chundelaté šedivé kožešině.

„To je ale hrůza!“ vykřikla kybernetická ohromeně.

„Tak za tenhle chobot ho tahali,“ podotkla psycholožka.

„No dobrá,“ poznamenal sociolog. „Teď musíme rozvážit, kam nás všechno tohle dovede...“

„Do Sajilycké kočičí rezervace,“ vyhrkla lékařka okamžitě.

„Do archívů Meziplanetárního tribunálu,“ řekl hygienik.

„Především nás to vede k admirálu Macombertovi!“ prohlásil astronaut a pozvedl prst.

„Už to mám!“ vykřikl najednou předseda.

Všichni po něm otočili hlavy.

„Co se týče toho... toho dvojhavého... dvouhlavého,“ vysvětlil. „Mám pravnuka. Takový čiperný klučina, jmenuje se Anton. Je mu třináct. A mimochodem má strašně rád fotbal. Hraje za dorostence, je v reprezentaci naší zóny, no a samozřejmě mu neujde nic, co se v tomhle sportu ve světě šustne. Znáte to, jako kluci jsme...“

„Známe, známe, neodbočuj,“ řekl sociolog netrpělivě.

„Vzpomněl jsem si na něco,“ pronesl předseda pomalu. „Je to asi tak dva měsíce... ne, bylo to před třemi měsíci, v dubnu... Náš Toška mi vykládal, že Všesvětová asociace milovníků fotbalu řešila strašně zajímavý případ. Bohužel jsem ho poslouchal na půl ucha, podstatu jsem nepochopil, ale šlo o jednoho brankáře, kvůli kterému vznikla celá ta mela – mají-li ho počítat za jednoho hráče nebo za dva.“

„No a co? Nenatahuj to...“

„Šlo o... Teď jsem si vzpomněl přesně. Je to tak. O dvojí hraní hlavou Dvouhlavého Jula!“

Rozhostilo se mlčení. Sociolog popadl papír s ultimátem a přejížděl očima po řádcích. Astronaut prohlásil s přesvědčením: „To není možné!“

„Jak jsem koupil, tak prodávám,“ ozval se předseda skoro provinile. „Dvojí hraní hlavou Dvouhlavého Jula. Sám svým slovům nevěřím, ale co si mám počít?“

„Je-li tak známý, proč o něm nic neví centrála?“ zeptala se lékařka.

„Je to amatér,“ podotkl sociolog. „Takových jsou přece na planetě stovky miliónů, dvouhlavých, bezhlavých, všelijakých...“

„Pěkná společnost, jen co je pravda,“ prohodila kybernetická jízlivě. „Fanda na kočky a fotbalista-amatér!“

„A doktor Bolito – to je nějaký... ten... sběratel prastarých tramvajových jízdenek,“ připojila se lékařka.

„Poslyšte!“ vybuchl hygienik a bouchl dlaní do pultu. „Budeme mluvit vážně. Kost'a má pravdu. Musíme se obrátit na admirála Macomberta.“

4

Mistr Athos a admirál Macombert, osvěžení i unavení po pěti kilometrech plavání, seděli rozvaleni v hlubokých křeslech na terase, popíjeli svažené víno a pomalu rozmlouvali. Oba měli na sobě volné froté župany a pantofle naboso, tvářili se spokojeně a nebylo nejmenšího důvodu pochybovat o tom, že žijí v dokonalém souladu každý sám se sebou i navzájem, a také oba s celým vesmírem, v němž je tak zajímavé pracovat, bojovat, odpočívat a vůbec žít.

Měkce zářilo půlnoční slunce, povlovně černé vlny kdysi studeného, ale teď už navždy teplého oceánu s vlídným šuměním narážely na povlovný oblázkový břeh kousek od nich, na dosah ruky, ospale cvrlikali ptáci ve stříbřitých korunách severských jabloní obklopujících ze tří stran starodávnou vilu, od osady zaznívaly tiché mladé hlasy, tlumená hudba a dívčí chichotání, a pak ještě se čas od času ozývalo z rozlehlých prostor oceánu dunivé funění a odfrkávání, jako by tiše hřmělo – to už třetí noc a den táhla z Norského moře k bohatým pastvinám Čukotky nekonečná hejna grónských velryb.

„Beseda s přítelem mládí nevrátí.“ To řekl kdysi, i když v docela jiné souvislosti, jeden skvělý a smutný ruský spisovatel. Téměř dvacet let se Athos s Macombertem neviděli a nyní se při tichém rozhovoru navzájem prohlíželi a zkoumali, co se změnilo a co zůstalo stejné od oněch dávno odvátých dob, kdy se zbrani v ruce, odhodlaní vrhnout se v nejbližším okamžiku do boje na život a na smrt, kráčeli bok po boku ponurými katakombami Planety padouchů. Od té doby prožil každý z nich spoustu nových událostí a příhod, ale tohle „bok po boku“ jim z paměti nezmizí.

Athos přivítal starého spolubojovníka s upřímnou a nezištnou radostí a cítil se teď volně a lehce. Ovšem admirál Macombert za ním přišel v jisté záležitosti, takže mu bylo trochu trapně. Athos jeho rozpaky vycítil a byly mu zčásti k smíchu, zčásti ho to mrzelo.

Na počátku triadvacátého století pořád ještě platilo za neslušné přijít k příteli po dvacetiletém odloučení a přímo od prahu vybafnout: „Kamaráde, věc vypadá tak a tak, svěřili mi jeden obtížný úkol a budeš mi muset pomoci.“ Proto ani admirál Macombert nepospíchal.

Vyprávěl, jak a kde prožil tyto roky, vysvětlil málo známé podrobnosti událostí v Průzračné proměnné, obsazení Kuberonské základny, detaily diskuse o problému dálkového podnikání, se smyslem pro humor vylíčil svou úlohu ve fantastickém Bílkovinném incidentu, žertem si posteskl na převahu žen ve své rodině („Šest dcer, ctihodný Athosi, umíte si to představit?“), pak požádal o propisovačku a papír a dovedně, přesvědčivě nakreslil přítele, představitele rozumné nehumanoidní civilizace, která se vyvinula na vzdálené planetě Hchkr.

Athos naslouchal pozorně, s upřímnou dychtivostí, a přerušoval vyprávění netrpělivými otázkami... Žádný div.

Obludné proudy informací, zaplavující svět člověka, už dávno navykly posluchače na sdělení krátká, kratinká, sotva postřehnutelná, a třebaže si byl kdekdo vědom, že za každou takovou zprávičkou se skrývá nesmírný propletenec osudů a idejí, opravdový zájem vzbuzovaly jen věci skutečně obrovské, vesmírné, ovlivňující celou historii, žádné drobnosti... A navíc každý posluchač měl svou vlastní práci, která mu připadala důležitá a pro společnost nezbytná, jinak by nemělo smysl se jí zabývat... A proto se ústní vyprávění očitých svědků a účastníků ve třiatřicátém století přijímalo stejně, jako se patrně za dávných dob v čeledníku venkovského statkáře přijímaly báchorky invalidů z turecké války...

Potom o sobě vyprávěl Athos a nyní zas admirál Macombert dychtivě poslouchal, kladl netrpělivé otázky a v duchu se plácal do stehů... Rozluštění genetické paměti minerálů; holografická rekonstrukce krajin, které v celém svém objemu „kopírují“ meteorit ve chvíli jeho vzniku; prognostika rozložení hmot a energií v pětirozměrném časoprostoru našeho kosmu... To byla milióntina všech technických prací, kterými se zabývalo lidstvo poháněné zvědavostí. Jak by mohl o těchto pracích vědět řadový voják, astronaut?

Potom chvíli mlčeli.

„Takže vy jste se neoženil, ctihodný Athosi?“ zeptal se admirál Macombert.

„Ne,“ odpověděl Athos stroze.

„A co naši přátelé? Co Galja? Co Porthos?“

Admirál Macombert se dověděl, že Galja s Porthosem žijí nyní v Barmě, v Šweiňjaunu, protože Galja se tam věnuje jakési místní botanice a Porthosovi je jedno, kde sportuje. Vede v tamním internátě kurs seskoků bez padáku a zároveň nepovinný seminář procházení zdmi na meitchanském učilišti prvopronikatelů. Mají spolu tři syny, jsou to skvělí chlapi, všichni mistři. Athos je s nimi spokojen. Nejstarší teď dělá na Bandungském projektu, na jakési obrovské novince v polním kulinářství. Prostřední šel pod vodu, pokládá magmovod v jižním Atlantiku. A nejmladší Váňa, Athosův oblíbenec...

„Ten slíbil, že se stane významným intraoptikem, absolvoval praxi v mých dílnách, ale jednoho dne odešel s potulnými herci...“

„Jste tím roztrpčen, ctihodný Athosi?“

„Ale kdež, milý Macomberte! Já taky svého času...“

„Já taky, ctihodný Athosi...“

„Byla to nádherná doba...“

„Ano, pozoruhodná... Tenkrát jsem se zamiloval.“

„Já jsem miloval neustále...“

Tady musíme na chvíli odbočit. Všudypřítomná statistika oné doby říká, že každý desátý z vědců, každý osmý z mistrů a každý pátý ze sportovců se za svého mládí najednou utrl a vydal se na cestu. Kam? Kam ho oči vedly a nohy nesly. Po širé planetě. Po městech a vískách. Po pevninách a oceánech. Kterýsi z tehdejších sociopsychologů označil tento jev velice nezdvořile jako „úník před prvobytnou energií“. Nesmysl! Byl to sám život, jedna z forem existence rozumných bilkovinných konglomerátů, kterým se říká člověk.

Toulání se provozovalo zpravidla ve skupinách po šesti až osmi lidech. K práci se vraceli po několika měsících, často už jako rodinné páry, a po nějakých deseti letech znovu... Ale v podstatě šlo o něco jiného.

Při těchto putováních se zřejmě mohly uplatňovat herecké schopnosti, které má každá lidská osobnost už od narození. Zpívali, recitovali verše, hráli celá představení. Komu? No, komukoli. Prvnímu, koho potkali, pokud je chtěl vidět a poslouchat. Často se obešli bez diváků a posluchačů. Ale ze všeho nejraději ohromovali představivost dětí a mládeže. A uměli to!

Měli samozřejmě strašně daleko k profesionálním hercům, k těm komediantům tělem i duší, schopným pravdivě žít v kterémkoli uměleckém obraze, schopným zatahnout posluchače okamžitě do iluzorního světa, který oni vytvářejí, schopným donutit diváka, aby za několik málo minut prožil celé epochy... Ale jinak to byli dobří herci. Byli vnitřně tolik blízcí svým náhodně shromážděným mladým posluchačům, tak dobře rozuměli jejich tužbám a způsobu myšlení, že se nikdy nezmýlili a měli na ně dobrý vliv. Plným právem uznala v polovině dvaadvacátého století Vsesvětová pedagogická rada zvláštním výnosem nepochybnou kvalitu těchto amatérských souborů a navždy schválila jejich činnost.

„Založil soubor,“ pokračoval Athos s tichým úsměvem. „Dal mu název Brémští muzikanti. Tak se jmenovala jedna veselá hudební hříčka v dávném dvacátém století, kterou stvořili tehdejší vládcové nad dětskými dušemi Livanov, Entin a Gladkov... Váňa tu hru někde vyhrabal a trochu ji zmodernizoval... Obrovský úspěch, zejména ve východní Evropě. Ostatně, v Japonsku taky. Hrají ji pod širým nebem... no, vlastně to tak má být. Sbíhají se k nim tisíce dětí ze všech okolních domovů a internátů, umíte si to představit? Hudba je to originální, stará, a to vyvolává zvláštní atmosféru... a většina veršů rovněž. Je to archaické, ne všechno je srozumitelné, ale i to má svůj půvab, věřte mi...“

Admirál Macombert mimovolně povytáhl obočí. Ano, už je to tak, drsný Athos, ten málomluvný Athos se změnil. Vida, jak se rozpovídal – zaníceně, procítěně... Černá nebesa vesmíru! Dokonce mu svítí oči! Admirál Macombert řekl opatrně:

„Ano, to jistě musí působit.“

„Chápete, milý Macomberte, každý z nás podle možnosti slouží dětem. Ale Váňa... Tvrdím, že je to rozený intraoptik, ale kdybyste ho viděl, když vystupuje před dětmi!“

Ne, tenhle nejmladší syn Galji a Porthose, kterého Macombert nezná, je určitě Athosovým miláčkem. Admirál upadl do rozpaků, projevy takové náklonnosti se mu nikdy nezamlouvaly. Pokusil se obrátit list:

„Mimochodem, ctihodný Athosi, koho máte na mysli, když mluvíte o dětech?“

Athos pokrčil rameny.

„To snad je všeobecně známo... Lidské bytosti ve věku do patnácti let.“

„Cha! Při operaci na Kuberonu stříleli tihle patnáctiletí z paprskových karabin a umírali vedle nás...“

„No a co? Přesto to byly děti, naše dívenky a chlapci, a bylo to jejich neštěstí a naše vina, že tam museli střílet a umírat...“

Bylo možné rozvíjet toto téma dál, veteráni všech dob si rádi poklábosí o podobných věcech, ale admirál Macombert se vzdal.

„Kolik je Vášnovi let?“ zeptal se.

Athos na něho překvapeně pohlédl.

„No ne, milý Macomberte! Vášnovi je osmnáct, už je to docela dospělý chlapec!“

Admirál Macombert upil ze sklenice vychladlé víno a tiše řekl:

„Vy máte nějakou starost, Athosi.“

Athos upřel pohled do černých prostor oceánu.

„Vášniv soubor hrával obvykle Brémské muzikanty. Tu a tam něco ve hře Vášna pozměnil. Místo Osla vystupuje Kůň, místo Psa Orangutan a místo Kocoura Pes, banda lupičů se skládá z Ničemné Skolopendry a Zlých Tarantulí... Koně mimochodem hraje veselý mladý hřebec O Hoho, skvělý basista, prasynovec profesora Aj Chocho („Vzpomínáte si na profesora Aj Chocha, Macomberte?“), je na Zemi jako stážista v Ústavu národů hlubokého kosmu... A Princeznu hraje Tzana, mladá dívka z planety Oa-by, kde je smaragdová obloha, modré měsíce a hory jsou pokryté oranžovým sněhem. A ta Tzana je krasavice s velikými zelenými kukadly, pokožkou jiskřivě bílou, popelavé vlasy má lehké jako prachové peří a husté jako sobolí kožešina, ale samozřejmě přesto není o nic hezčí než kterákoli krásná mladá pozemšťanka... Má jakýsi neuvěřitelný hlas, odborníci jí prorokují kariéru veliké zpěvačky, ale ona zničehonic utekla z konzervatoře do Vášnova souboru...“

Admirál Macombert si už domyslel, oč jde, ale Athos přesto dodal:

„Tohle není první případ lásky mezi dětmi rozumných ras, které se vyvíjely na vzdálenost stovek parseků od sebe. Ty předchozí případy skončily pro zamilované katastrofou. Soudobá věda to nedokáže vysvětlit. Ted' chápete, milý Macomberte, co mi dělá starost, a když dovolíte, už o tom nebudeme mluvit.“

5

„A co pořád dělá ctihodný Aramis?“ zeptal se admirál Macombert.

„Copak Aramis, ten má pořád spoustu práce,“ odpověděl Athos. „V Addis Abebě se dala dohromady celá horda několika tisíc metakosmologů a ti plánují, jak využít naši ubohou sluneční soustavu jako nějakou čočku či krystal či co, aby se dala provést hluboká sonda do Světových Objemů...“

„Světových Objemů? Co zas je tohle?“

„Těžko bych vám to vysvětlil, milý Macomberte. Je to jejich žargon. Nemá to nic společného se světem ani s objemy, jak je chápeme my. Vím jen, že už jim sluneční soustava nestačí, takže mají v úmyslu použít pro svůj plán navíc i soustavy Alfý Centauri, Barnardovy hvězdy s vlastním pohybem a ještě něčeho, už si ani nevzpomenou čeho...“

„Inu,“ protáhl admirál Macombert, „velký duch potřebuje i velký prostor...“

„Hlavně to neříkejte Aramisovi,“ radil Athos. „On se totiž považuje za řadového vědce a já, upřímně řečeno, s tím skoro souhlasím, on sám má své bohy akademika Gay-Kossaca, profesora Wankengartena, velmistra Bombu z nějaké kulové hvězdokupy...“

„O těch jsem nikdy neslyšel.“

„Já taky ne. Mimochodem profesor Wankengarten se nedávno proslavil skandálem, který vyprovokoval na půdě Všesvětové rady kvůli některým profesím...“

„No dobrá, čert je vzal všechny,“ řekl admirál Macombert, ale v duchu si pomyslel, že v případě potřeby by bylo možné najít Aramise bez potíží na Zemi. „No a o naší obludě, o našem strašákoví Dvouhlavém Julovi nevíte nic?“

A hned si k této otázce pogratal, protože Athos se vesele rozesmál.

„Vím, milý Macomberte, bodejť bych nevěděl! Musím vám prozradit, že celé ty roky Dvouhlavý Jul žil a dodnes žije u mne, tady pod podlahou!“

Admirál Macombert jen spráskl ruce.

Ano, Dvouhlavý Jul už sedmáctý rok bydlel pod základy Athosovy vily v komfortní díře o třech pokojích s jódovou koupelnou a s vytápěním z podzemních pramenů. Na odůvodnění, proč si vybral obydlí z hlediska pozemšťana tak podivné, uváděl snad tisíc důvodů, z nichž byly závažné v podstatě jen dva. Především v nepravidelných intervalech upadal na celé týdny i měsíce do dlouhého spánku a tehdy potřeboval naprostý klid. Za druhé, starý pirát si stále ještě potrpěl na přežíraní a nestřídme požívání koktajlů z rtuti a kyzů, v důsledku čehož mívával v útrokách jisté potíže, takže musel odřihávat oblaka hustého siričitého plynu, což by pozemšťanům žijícím v jeho blízkosti způsobovalo, jak jistě uznáte, zcela pochopitelně nepříjemnosti.

Jinak se mu dařilo báječně, v sousední osadě úspěšně vedl střelecký kroužek a dokonce dva roky navštěvoval univerzitu, ačkoli odevzdávání ročníkových prací, natož pak zkouškám, se zásadně vyhýbal. Poslední dobou nadobro propadl fotbalu a dnes je považován za jednoho z nejlepších brankářů místního družstva. Nejvíc ho baví Mikalovicův fotbal.

„Či fotbal?“ trhl sebou admirál Macombert.

„Ne čí, ale jaký. To je sportovní novinka. Jistý Mikalovic, trenér legendárního klubu Černomorec, vystoupil s teorií fotbalu volných pravidel. V takovém fotbalu směji například brankáři popadnout branku na ramena a běhat po celém hřišti, navíc do hry se mohou zapojovat i diváci... ale mám pocit, že góly, které vstřelí diváci, se nepočítají...“

„Hm, pořád nějaké novinky, člověk to ani nezaregistruje...“

„Mimochodem, ještě k té lásce mezi dětmi odlišných kosmických ras. Dvouhlavý Jul se zamiloval. A právě z toho

důvodu, jak tvrdí on, se mu vůbec nechce zpátky na rodnou planetu. Těžko posoudit, je-li to pravda nebo ne, ale jedno zůstává faktem: jeho pravá hlava, ta jednooká, se zamilovala do starší vychovatelky ze sousední mateřské školky, a levá šíleně miluje jednu mimozemšťanku, které udělilo občanství místní společenstvo ledních medvědů. Mezi amorology vyvolal tento případ radostné pozdvižení, dokonce vznikla disertace, která na příkladu Dvouhlavého Julia s konečnou platností dokazovala, že čistá láska vzniká jedině v mozku a rozhodně ne v srdci, jenomže naneštěstí pro autora disertace se docela náhodou zjistilo, že Dvouhlavý Jul nemá jedno srdce, ale dokonce tři...“

„Kde je teď?“ zeptal se admirál Macombert.

„Myslím, že na tréninku,“ odpověděl Athos. „Chcete se s ním vidět?“

„Ano, bylo by zajímavé vidět zase jednou starého padoucha. A co ten maličký... no, jak on se... ten chundelatý...“

„Jaturkenžensirchiv? Ten zemřel. Sešlostí věkem. Předloni. Bydlel u Galji a Porthose, ti ho rozmazlovali, takže ztloustl, začal vystupovat důstojně a pak najednou zničehonic začal línat, místo bílé srsti měl rezatou, prořídlou, celý se sevrkl, jen ty oči mu zůstaly... Požádal, aby zavolali Dvouhlavého Julia a do posledního vydechnutí se ho držel za prst.

Nakonec ho poprosil, aby mu zazpíval posměšný popěvek:

Jaturkenžensirchive,
dudlaj, dudlaj, dudlaj,
tvý místo je ve chlívě,
dudlaj, dudlaj, dudlaj!

Doposlouchal, usmál se a umřel. Dvouhlavý Jul brečel jako želva, tloukl hlavami do zdi, násilím ho museli napojit octem, aby ho z toho dostali...“

Athos se odmlčel a admirál Macombert s údivem spatřil, jak se tento drsný, uzavřený muž odvrátil a otřel si oči rukávem županu.

Bledé slunce už dávno prošlo nejnižším bodem své dráhy a začalo opět pozvolna stoupat k východu, oceán zmodral, vlny se zmínily a ztišily, i ptáci umlkli a na terasu zavanul lehký předjitřní vánek. Nehlučný robot znovu nalil do poháří horké víno.

Admirál Macombert si uvědomil, že neuplynulo ani celých osm hodin od chvíle, kdy upíjel ledovou malinovku v jedné z přijímacích hal Paláce rady, že se ještě plně nevzpamatoval z rozhovoru, který ho tak znenadání vrátil k událostem z doby před mnoha lety. Ve své obnošené, ale jako vždy pečlivě vyčištěné a vyžehlené uniformě kosmického loďstva, černé se stříbrným lemováním, seděl vzpřímeně v křesle, chvílemi upíjel z orosené sklenice a čekal. Ani nejvnímavější pozorovatel by na jeho úzkém kostnatém, do šedohnědá opáleném obličejí nezjistil stopy údivu.

Pak se konečně otevřely dveře a do haly vstoupil poněkud udýchaný předseda. Usedl do křesla proti admirálovi Macombertovi, pokynem ruky nařídil robotovi, aby mu přinesl něco studeného, a spustil.

„Admirále Macomberte! Zvláštní porada komise pro mimořádné události skončila. Jménem komise vám vyjadřuji hluboké uznání za informace, které jste sdělil. Mnoho věcí osvětlily a podstatně doplnily zprávu, kterou jsme obdrželi z archívů meziplanetárního tribunálu a kosmického loďstva.

Dále. Považuji za svou povinnost obeznámit vás s tím, že na půdě komise došlo k diskusi. Nevíme, odkud je veden útok. Nevíme ani, jakým způsobem je veden. A konečně nevíme přesně, jakou zbraň má nepřítel k dispozici. Proto bylo vysloveno krajní znepokojení. Polili mazutem lože tuleňů na Černé Skále – proč by nemohli příště zamořit yperitem dětské pláže v Anapu? Trotylem způsobili výbuch kosmického modulu na oběžné dráze kolem Země – proč by příště neshodili jadernou pumu na základnu Ciolkovskij na Měsíci? A tak dále. Byl dokonce vysloven návrh vydat nepřátelům Dvouhlavého Julia a Endého a vysvětlit jim, že doktor Itaj-Itaj se narodí teprve za tři sta let. Tento návrh byl samozřejmě zamítnut jako kapitulantský, neslučitelný se ctí pozemšťana. Země přece nemůže tancovat podle píšťalky vyděračů, navíc jsou všechny důvody pochybovat, že by nepřítel uvěřil pravdě o doktorovi. Sledujete chod mých myšlenek, admirále?“

„Ano, soudruhu předsedo,“ odpověděl admirál Macombert po vojensku. „Sleduji ho pozorně.“

„Dále. Komise soustředila pozornost na tyto okolnosti. Z vypovědi Endého před meziplanetárním tribunálem vyplynulo, že ten ničemný pavouk, ten Šíkula Kreg, disponuje takzvaným zaměřovačem intelektu, přístrojem, který umožňuje objevovat nositele rozumu v daném úseku prostoru. Svého času využívali piráti tohoto přístroje k vyhledávání a chytání rozumných bytostí, jejichž mozku později používali... no, však si to pamatujete sám. Nuže, je příznačné, že všechny tři údery z poslední doby zasadili bandité tam, kde se buď vůbec nemohl žádný člověk vyskytovat, nebo kde v okamžiku zasazení úderu nebyl.“

Admirál Macombert si dovolil pousmání.

„Slona se nedotýkej, když spí, lva se nedotýkej, když má hlad, a pozemšťana se nedotýkej nikdy,“ zamumlal.

„No právě!“ přidal se předseda. „Oni se nás bojí, admirále! Kdyby tak zoufale nepotřebovali zázračného doktora, nikdy by se neodvážili lézt k nám. Ale oni ho zřejmě potřebují strašně moc a to je právě ten případ, kdy se říká: ať to stojí, co to stojí. V tomto bodě je komise jednomyslná. Skutečně, představte si, že se jim společně se dvěma miliardami tun arktické vody dostane do rukou nějaká linková ponorka, jeden z těch podmořských autobusů, které přepravují směny dělníků z pevniny na Podpólovou základnu a zpět... dvě stovky mladíků a dívek, kteří se ničeho nezaleknou a pro které jsou autoritou jedině rodiče a Vsesvětová rada... a Veliký Kraken na ně: Ruce vzhůru, děťátka! – a ta děťátka mají na palubě, ve strojovně, plné kanystry antiprotonového paliva!“

Leckdo možná ne, ale admirál Macombert si dokázal snadno představit „děťátka“ v takové situaci. N-no, pěkný obrázek!

„Připust' me,“ pokračoval předseda, „že bandité mají také k dispozici antihmotu. Prosím, vypukne jaderný konflikt, jehož

výsledek se nedá přesně odhadnout... ale ať bude jakýkoli, Veliký Kraken zázračného doktora nikdy v životě neuvidí. Ba ne, něco takového banditi nepodniknou. A samozřejmě, než se odhodlali k té lumpárně v Arktidě, desetkrát pročesali svým zaměřovačem tmnní vody, dokud se nepřesvědčili, že se nezmocní ničeho kromě ryb a medúz... Dále. Komise projednala dostupné informace a zformulovala svoje závěry takto...“

Nyní předseda vytáhl z náprsní kapsy list papíru, nasadil si na nos staříčké brýle a začal číst:

„Za prvé. Jde o hrubé vydírání ze strany mimozemského nepřitele, dobře vybaveného technicky, beznadějně zaostalého psychicky a zcela nezátíženého morálně a eticky.

Za druhé. Naši slabinou je, že neznáme místo pobytu nepřítele ani způsob, jakým vede bojové akce.

Za třetí. Slabinou nepřítele je skutečnost, že nutně potřebuje zázračného doktora, což bylo jedinou příčinou celého dobrodružného podniku.

Za čtvrté. Není nutné vyhlašovat poplach na celé planetě. K likvidaci incidentu stačí určit jednoho člověka s patřičnými bojovými zkušenostmi a udělit mu jménem Vsesvětové rady zmocnění přibírat si ke splnění tohoto úkolu libovolné dobrovolníky a libovolné zdroje informací, mechanická zařízení a energetická čidla, která bude hodlat použít...“

Předseda zastrčil lístek a sundal si brýle.

„Jistě už jste si domyslel, admirále Macomberte,“ řekl přísně, „že komise pro mimořádné události zvolila za svého zmocněnce v této věci právě vás!“

*

Admirál Macombert sebou trhl.

„Promiňte, ctihodný Athosi,“ řekl provinile, „říkal jste něco?“

Athos na něho hleděl upřeně.

„Milý Macomberte,“ pronesl tiše, „předpokládáme, že neoficiální část našeho rozhovoru skončila. Navrhuji, abychom přešli k pracovní části. Čím vám mohu být prospěšný?“

Z oceánu sem dolehl tlumený hřmot. Admirál Macombert přimhouřil oči a zahleděl se do temné modře pod rovnou čarou obzoru. Tam se do ranního vzduchu pomalu vznášely sloupky sněhobílé páry – velryby stále ještě táhly, jejich hejno nebralo konce.

„Ctihodný Athosi,“ pronesl admirál Macombert, „obracím se na vás jako zmocněnec komise pro mimořádné události. Prosím, abyste mě vyslechl s maximální pozorností...“

6

Planoucí slunce už dávno opustilo nadhlavník a pozvolna se sklánělo k obzoru.

Vyčerpaní pracovním rozhovorem a poněkud zdeptaní nenadálou zodpovědností leželi teď Athos a admirál Macombert ve stínu zahrady přímo na trávě a spali. Athosovi se zdálo o Tzaně, dívce z Oaby, která však neznámo proč měla Galjin obličej, admirálu Macombertovi se zase zdálo, jak se v křečovitých záchvatech svíjí Veliký Kraken, kterého nikdy na vlastní oči neviděl.

Dvouhlavý Jul seděl vedle otvoru do své díry, z níž vanul příjemný chládek, spravoval péro velkého bílého slunečníku a roztržitě klábosil s domácím robotem. Měl kategoricky nařizeno, že se nesmí nikam vzdalovat, a hořel zvědavostí. Automatická vysílačka už odevzdala pro záznamové zařízení osobních automatických sekretářů Porthose a Aramise krátké vyličení událostí, vypracovaný plán činnosti a pozvání, aby se k Athosovi dostavili do sedmnácti hodin místního času.

Do Sajilycké kočiči rezervace byl pro mladšího dozorce, dočasného příslušníka lidstva Endého vyslán aerokar s příkazem zmocněnce komise pro mimořádné události.

A stalo se, že právě v té době vtrhl do domu svých rodičů ve Šweiňjaunu (pokud to čtenář neví, připomínáme, že to je téměř v centru Barmského společenství) Váňa se svou Princeznou Tzanou.

Je třeba konstatovat, že náhlé vtrhávání byl Váňův oblíbený způsob, jak se objevovat na určeném místě. Kolikrát někam vtrhne a celý prostor v okruhu tří kilometrů burácí radostnými hlasy dětí, hroutí se přísný pedagogický rozvrh hodin, vychovatelé se smějí a láteří. Vtrhne jinam a pokřik na uvítanou roztřepe celý internát, rozléhá se poplácávání po zádech, hroutí se denní řád a děvčata utíkají mrknout se do zrcadla. Vtrhne zase jinam a hned nadšeně troubí sloni, nervózně přeshlapují krátkozrací nosorožci, pro kostky cukru se natahují dlouhé krky žiraf s gazelíma očima, hroutí se zavedený řád pro návštěvníky království divočiny a atleti aspiranti s černou kůží se sbíhají, aby si vesele popovídali s dobrým člověkem.

Ovšem nikdy si Váňa nedovoloval vtrhnout řekněme do tovární dílny za provozu, do laboratoře během pokusu nebo do konferenčního sálu, když tam probíhá porada, či do sanatoria během poledního odpočinku – jednak by mohl dostat pár pohlavků a jednak to byl vychovaný mladík. Velice dobře si uvědomoval, kam a kdy může vtrhnout, a kam musí vstoupit důstojně, když si předem vyžádal svolení, a kam vniknout potajmu a schoulit se do koutku, aby ho nevyhnali. Ovšem domů, k tátovi a mámě, to snad ani nešlo jinak než vtrhnout.

Ke svému velkému roztrpčení doma nikoho nezastihl. Robot ohlásil, že máma Galja frnkla do Mandalaje kvůli svým botanickým záležitostem a táta Porthos už druhý den předvádí umění nočních seskoků bez padáku ve vzdálené Bogotě. Bylo to o to mrzutější, že se Váňa rozhodl právě dnes představit rodičům Tzanu nejen jako partnerku ve výtečné poetické hudební hře Brémští muzikanti. Ale co se dá dělat? Váňa už byl rozhodnut zavolat nějaký létající koberec a vrátit se ke svému souboru, který v oněch dnech rozptyloval dítku a důchodce v Innsbrucku, když jeho pohled zcela náhodně zabloudil na pult automatického sekretáře na otcově pracovním stole. Tam se sotva slyšitelným pištěním mrkalo červené světélko: „Velmi naléhavé! Velmi důležité! Velmi nutné!“

„Sedni si na chvilku, Princezno,“ prohodil k Tzaně a stiskl prstem tlačítko přehrávání.

S kamennou tvář vyslechl líčení událostí, které už známe. Potom si poslechl plán činnosti.

„Milý Porthosi! Jistě už jsi pochopil, v čem spočívá náš úmysl. 20. července ve 13.00 hodin světového času chce nepřítel najít a převzít na severním břehu Černé Skály skupinu předávaných osob. Tak se naskytá příležitost navázat s nepřítelem kontakt, aniž bychom čekali na výsledky vědecké, technické a vojenské expertizy. Jsme odhodláni připravit Velikému Krakenovi a jeho bandě malické překvapení. Místo zázračného doktora Itaj-Itaje, lumpa Endého a vypaseného Dvouhlavého Julia půjde někdo z nás. Nemá smysl zdůrazňovat, že to je smrtelné riziko. Ale máme snad ustupovat? Necítím jsem se oprávněn neinformovat tě o této věci, nikdy bys mi to neodpustil. Složení průzkumné přepadové skupiny projednáme v mé vile dnes v 17.00 mého času. Čekám tebe i Galju. Admirál Macombert se nechá poroučet. Tvůj Athos. P. S. A kdybychom přece jen přišli o hlavy, po nás přece nastoupí další.“

Váša doposlouchal, zapískal si kousek melodie z Brémských muzikantů a pohlédl na Tzanu. Byla v tu chvíli moc pěkná, když seděla stočená do klubíčka v hlubokém Porthosově křesle, opálená, čist'ounká, v krátké sukýnce a volné vestičce bez rukávů. Na jeho pohled odpověděla bezstarostným pohledem obrovských zelených očí.

„Jestli zahyneš, zemřu,“ pronesla.

Váša pokrčil ramenem.

„Nějak to dopadne. Otec kvůli těm darebákům už jednou umřel. On přece nemůže jít... A tak: pourquoi pas?“

„No ovšem!“ přisvědčila s úsměvem na něžných růžových rtech. „Pourquoi pas? Řekla jsem jen tolik, že zahyneš-li, umřu. To je toho, tady jde o větší věci... Toho si nevěšmej.“

Váša se obrátil a ťukl prstem na tlačítko. Záznam se smazal. Váša chvíli váhal, rozhlížel se a pak mávl rukou.

„Konec. Rozloučili jsme se. Půjdem, Princezno.“

Lehce jako moucha ze stěny vzlétla z křesla a postavila se vedle něho.

„Vášo!“ zašeptala. „Ty můj Trubadúre! Tohle je přece u vás na Zemi jediný druh vlastnictví, vid?“

A za hodinu už byli na břehu Ledového oceánu.

Athos, Aramis a admirál Macombert seděli u stolu na terase, tam na zábradlí trůnil Dvouhlavý Jul, celý, od obou krků až po paty ve žlutém trikotu. Zuřivě koulel svýma tréma očima, chraptivě hulákal z obou hrdel a dštil do čerstvého slaneého vzduchu sirné výpary:

„Tak tomuhle říkám nedůvěra! Sabotáž nadšení! No samozřejmě, vy jste všichni všelijaký ti admirálové a mušketýři, mistři a vědci a chemici a fyzici, mudrci a dobrodinci, kdežto já jsem jenom amatérskéj fotbalista, navíc opovrhovanéj brankář, navíc dvouhlavej, podezřelý individuum, nešťastnej vyhnanec, vyvrženec společnosti, pozemskéj zajatec! Nemám duši, nemám svědomí, nemám pistole, takže mě můžete urážet, jak se vám zachce! Ale že mi v prsou všechno hoří, že už dvacet vašich let si chci s Velikým Krakenem vyřídít účty – to vy při svý omezený moudrosti nemůžete připustit! Jenže jak oni vás tam zblejsknou a nebudu tam já, hrdej, připravenej, dvouhlavej, hned vás odprásknou. Nechystám žádnéj podfuk, já přece chápu, že mi nevěříte, vy kašlete na to, co tenkrát říkal velikej doktor Itaj-Itaj, mávli jste rukou a zapomněli, ale dyť já tu nechávám dvě rukojmí, rukojmí, který mají větší cenu než vy všichni dohromady, chápete? Polyxenu Mitrofanovnu z mateřský školky číslo sto třicet jedna a mou medvědici s bílým kožíškem, překrásnou Aleouolu, převzácnou bytost, jen písního sádla má nějakých patnáct kilo, a prvotřídní kvality! Já vím, ponižuju se, ztrácím obě tváře, ale prosím vás na kolenou: vemte mě s sebou! To je přece zásadní věc! Já si můžu dojít i na Všesvětovou radu, to mě ještě neznáte! Všichni si myslíte – fotbalista, navíc brankář, ale já můžu, já toho ještě moc a moc můžu...“

Vykřikoval, pořvával, odřihával, šťouchal kostnatým prstem do společníků i jen tak do prázdna někam mimo terasu a Athos, Aramis a admirál Macombert mu vážně naslouchali a přikyvovali.

„Když to tak vemem, tak nejsem o nic bláznivější než vy, v zájmu věci jsem byl vždycky ochotnej položit život...“

A tu se v zahradě rozezněla píseň, drsný mužský a zvonivý dívčí hlas zanotovaly:

Pro nás větší radost není,
než se toulat světem,
nosit smích a potěšení
dospělým i dětem...

Dvouhlavý Jul sklapl obě tlamy v půli slova, všichni se otočili směrem do zahrady, odkud už zpod jabloní vycházeli ruku v ruce Váša a Tzana z planety Oaby.

„Ahoj, strýčku Athosi!“ vykřikl Váša a vystoupil na verandu. „Ahoj, strýčku Aramisi! Jak žiješ, starý Jule? A tohle je admirál Macombert, jestli se nemýlím. Dobrý den, těší mě...“

„Ty?“ otázal se Athos udiveně a povytáhl obočí. „Kde je otec?“

„Jdu místo neho!“ odpověděl Váša s podivnou intonací.

Athos, Aramis a admirál Macombert se po sobě překvapeně podívali, Dvouhlavý Jul vycenil všechny čtyři řady štíčních zubů a tleskl do kostnatých dlaní.

„Dobrý den, strýčku Athosi,“ zazvonila Tzana stříbrným hláskem a vysekla před mistrem pukrle.

Athos zachmuřeně pokývl.

„Dobrý den, strýčku Aramisi!“

„Dobrý den, kočičko!“ odpověděl Aramis roztržitě.

„Dobrý den, admirále Macomberte!“

Admirál vstal, vážný a soustředěný, a mírně kývl hlavou.

„Jsem rád, že vás poznávám, miss,“ pronesl obřadně.

„Zdravím tě, obludo,“ řekla Tzana a otočila se k Dvouhlavému Julovi.

Ten se rozzářil. Seskočil se zábradlí a rozpráhl náruč. Objal Tzanu kolem úzkých ramen a políbil ji na čelo – nejprve

pravou hlavou, potom levou. Nakonec řekl:

„Bud' věčně zdráva, hvězdičko. Copak že jsi tak huběnoučká? Jsi přece docela zdravá – a takovej huběnouř? Vyrobil jsem ti panenku, hned ti ji dám, mám ji dole v díře... No, tak jak? Jsi spokojená s životem? Vaňka ti neubližuje? Kdyby něco, řekni a já mu... tento... facku... veřejné pokárání... Ano?“

A Dvouhlavý Jul, bývalý strašný pirát a mnohonásobný vrah, se otočil k Vánovi a ze žertu ho píchl železným prstem do boku.

„Dej si na mě pozor, ať od Tzanoičky nic neslyším, rozumíš?“ zavrkal.

Kdopak ví, jak by tato dojemná scéna skončila, kdyby se mezi stromy neobjevila hřmotná sloní či tučňáčí postava a nezazněl hrubý skřípavý bas:

„To mě volali sem? Jsem tady dobře?“

Dvouhlavý Jul se tam zahleděl a vyvalil oči:

„Jéje!“ zahlekal. „Starej chobot! Tlust'och okřídlená! Ty jsi tu taky? Sto let o sobě nedal vědět a najednou je tu! Tak je zas celá stará kompanie pohromadě! Po tolika letech...“

„Mlčte chvíli, Jule,“ řekl admirál Macombert přísně. On první se vzpamatoval z psychologické strnulosti vyvolané příchodem Váni a jeho přítelkyně. „Mlčte už a nechte nás pracovat.“ Obrátil se ke slo-notučňákově. „Ano, Endé, byl jste povolán sem. Jste tu dobře. Vystupte na terasu.“

Endé začal bázně stoupat nahoru, konečky kožovitých křídel se mu couraly po schodech. Tvářil se, jako by v nejbližším okamžiku očekával pohlavek.

„Prohlašuji oficiálně,“ pronesl a neomylně se zastavil před admirálem Macombertem a zadíval se prasečíma očkami nad jeho hlavu. „Prohlašuji dobrovolně a oficiálně, že moje stížnost na ředitele rezervace, že podněcuje svěření mu kočky ke zhýralému způsobu života, je neoprávněná. Přiznávám svou chybu. Oficiálně. Došlo k tomu výhradně z horlivosti a snaživosti. A taky nedopatřením. Jsem připraven přijmout zaslouženou důtku.“

„To je ale mrcha!“ prohlásil Dvouhlavý Jul nadšeně.

Vána vzal Tzanu za ruku a odvedl ji do rohu terasy. Usadil dívku do proutěného křesla, postavil se za ni a upřel znuděný pohled na širé prostory oceánu.

„Endé,“ řekl admirál Macombert přísně, „nás nezajímají vaše drobné podlosti v Sajilycké rezervaci. I když vás musím, veden humánními zásadami, vlastními každému příslušníku lidstva, upozornit, že jednou opravdu dostanete co proto. Trpělivost příslušníků lidstva je nesmírná, ale není nekonečná.“

„Utrhnu ti chobot, ty bečko smradlavá,“ prohlásil Dvouhlavý Jul triumfálně.

„Mlčte už, Jule,“ řekl admirál Macombert rozzlobeně. „Tak podívejte, Endé, vaše pitomé pletichy tady nikoho nezajímají, kvůli tomu jsem vás nepovolal.“

„Odevzdávám se plně do vašich rukou, admirále Macomberte,“ zaskřípal Endé pokorně. „Spolehám pouze na vaši spravedlnost.“

Ten starý dobytek nedal najevo žádné překvapení, když spatřil lidi, které tak dobře znal. Pochopil, že tady ho bít a tahat za chobot nejspíš nebudou, a trochu se uklidnil. Ale hned zjistil, že to bylo předčasné.

„Dostanete příležitost,“ řekl admirál Macombert, „prokázat lidstvu, které vám poskytlo přístřeší, velkou službu.“

„S největší radostí,“ vyhrkl Endé okamžitě.

„Připravujeme výpravu do doupěte Velikého Krakena a navrhujeme vám, abyste se jí zúčastnil.“

Na širokém našedlém obličejí Endého naskočily pupínky hrůzy. Endé začal pomalu couvat, až narazil kožovitými křídly do zábradlí. Pak pozvedl bledou tlapu se čtyřmi prsty a zamával jí před obličejem.

„Ani! Za! Nic!“ zaskřehotal.

„Výborně,“ řekl admirál Macombert s úlevou. „Jste spokojen, Athosi? Aha. A vy, Aramisi? Já taky. Splnili jsme svou morálně etickou povinnost. Konstatuji, že zde přítomný dočasný příslušník lidstva Endé kategoricky odmítl zúčastnit se akcí proti Velkému Krakenovi.“

„V! Žádném! Případě!“ zasípal Endé, jako by měl vydechnout naposledy.

„To jsme pochopili,“ pronesl admirál Macombert chladně. „Jule, prokažte nám tu laskavost a doprovodte Endého k sobě do díry. Zítra ráno ho odešleme zpátky do jeho kočičince, aby už po něm nebylo na téhle planetě ani památky!“

Endé se napůl v mdlobách ukláněl, mumlal slova vděčnosti a spouštěl se po schůdcích terasy. Dvouhlavý Jul vykročil za ním, pochichával se a pobízel ho bezbolestnými kopanci.

„Dělej! Pohyb!“ utrušovala jeho levá hlava. „Lezeš jako veš, ty chobote kulhavá...“

A když zmizeli za rohem vily, vykročil na prostředek terasy Vána.

„Jestli tomu dobře rozumím,“ pronesl jasným hlasem, „probíhá tady válečná rada. Odedávna bylo zvykem, aby na válečné radě jako první vystoupil nejmladší. Tak tedy... Nemluvím o admirálovi Ma-combertovi, s nímž se vidím prvně, ale všichni ostatní, kteří jsou tu přítomní, mě dávno znají a mají mě rádi. Každý samozřejmě jinak. Vy, strýčku Athosi. Vy, strýčku Aramisi. Ty, Princezno. I ten Dvouhlavý Julka, který zrovna odešel, ten mě choval, když jsem nosil plínky...“

„Myslím, že tě mám tady rád,“ zamumlal admirál Macombert.

Vána po něm střílel veselým pohledem.

„Díky, strýčku admirále. Takže. Vím všechno, přečetl jsem vaši depeši pro tátu. Umím střílet z osmi druhů zbraní, vzepřu levou rukou padesát kilo, vydržím pod vodou bez kyslíkového přístroje čtvrt hodiny. Prosím jen o jedno. Tátovi a mámě neříkejte nic, dokud tahle akce neskončí. Navrhují toto složení průzkumné přepadové skupiny: admirál Macombert jako velitel, Dvouhlavý Jul a já. Nic lepšího nevymyslíte.“

A bylo to.

Admirál Macombert bezděky přikývl.

Athos přimhouřil oči.

Aramis se nevesele ušklíbl.

Tito lidé nikdy nepodléhali strachu o sebe. A nikdy nepochybovali o odvaze bližních. Ale...

„A co Galja?“ zamumlal Athos. „A co Porthos?“

„Porthosovi bylo přesně osmnáct, když se se svým člunem vrhl na kontraaktor,“ poznamenal Aramis tvrdě.

„Schvaluji,“ pronesl admirál Macombert, zmocněnec komise pro mimořádné události.

A všichni včetně Váni povstali. Nikdo se neodvážil pohlédnout na Tzanu, která seděla v proutěném křesle v rohu. Bezstarostně se usmívala. Ale její obrovské zelené oči, ty se ani trochu neusmívaly!

*

Kolem půlnoci opustil Aramis Athose a admirála Macomberta a s funěním vyšel na terasu. Je to jasné jako facka, mumlal si unaveně a podrážděně. Elementární deformace časoprostoru ve vrásách despu-zivních vrstev s aplikací paralelních prostorů. O tom mohou pochybovat jedině vojáci a technici... Zamračeně si přikládal konečky prstů ke spánkům, kde se ozývala tupá pulsující bolest z nepřetržitého rachotu dálnopisů, chrlicích nekonečné stuhly papíru s úsudky největších kapacit z akademie věd a rovněž nabídky pomoci rukou i mečem od bývalých spolubojovníků admirála Macomberta.

Měkce zářilo nad obzorem půlnoční slunce, šramotivě olizovaly oblázkový břeh černé vlny, ospale cvrlikali ptáci ve větvích severních jabloň... ale grónské velryby už odpluly na východ a chladný vítr nedonášel z oceánu ani jediný zvuk.

Váňa hned po skončení válečné rady někam odletěl. Odmítl seznamovat se s vědeckotechnickými pokyny z akademie věd. „Já mám svoje vlastní zdroje informací,“ prohlásil tajemně. „Uvidíme, či jsou spolehlivější...“ Políbil Tzanu a zmizel.

Dívka stála u zábradlí terasy a dívala se na oceán. Když vstoupil Aramis a svalil se do křesla u stolu plného místních pokrmů a nápojů, neobrátila se, ale po chvíli, aniž otočila hlavu, prohodila: „Strýčku Aramisi, vy přece máte děti.“

Aramis, který si právě připravoval obložený chléb s kraby, mořskou kapustou a majonézou, soustředěně znehybněl.

„Hm,“ zamumlal potom. „Jak bych ti to řekl... Něco na ten způsob rozhodně mám. Doma se hemží nějakými utřinosovými utřinosky. Mají mě rádi a já je taky...“

Ani teď se Tzana neotočila, jen pronesla:

„To já možná nikdy mít děti nebudu.“ Aramise nenapadlo nic, co by mohl odpovědět. Ostatně, ani se o to nesnažil.

Kdyby té noci někdo poodešel nějakých deset kroků od terasy směrem k jihu, ocitl by se nad otevřeným vchodem do díry Dvouhlavého Julia a zaslechl by vzrušené hlasy.

Dvouhlavému Julovi nebylo pro starého nepřítele líto lučavky královské a Endé byl namol opilý.

„Jsem ubohý!“ vzlykal a natřásl křídly. „Nemám domov! Tam všichni popadli zbraně do chobotů, ale já utekl! Utekl jsem jako ten nejposlednější lump! Všechny jsem zradil! Chápeš mě, Jule? S radostí se nechám oběsit! Za chobot!“

Odpovídal mu dunivý baryton pravé hlavy Dvouhlavého Julia:

„Chrápej, dobytku. Lehni si a chrápej. Najednou má bojovnou náladu, touží po šibenici! Kdo vůbec o tebe stojí, ty slonotučňáku nedodělaný? Tebe tak zrovna někdo bude věšet, aby se od tebe nasmradil... Koukej chrápat, povídám, nebo dostaneš pár facek!“

7

Krásný a obyčejný byl na planetě Zemi a v jejím okolí 20. červenec 2222 našeho letopočtu, třístého pátého roku od počátku Velké revoluce.

Krásný a obyčejný byl tento den pro veškeré lidstvo – s výjimkou několika stovek občanů účastných operace nazvané Hlubkový protiútok.

V poledne světového času vystoupili tři z nich z hydroplánu na severním břehu ostrova Černá Skála. Pilot, který celou cestu mlčel, stiskl na rozloučenou tři ruce, až to zakřupalo, a než se rozletěl zpátky, zařval najednou na Velký neboli Tichý oceán:

„Jestli se vám něco stane, tak ať si ta chamraď запиše za uši, že rozmetáme to ďábelské hnízdo, přerýjeme všechny prostory a všechny časy, ale jejich doupě najdeme a pak je rozmandlujeme tak, že ani pro vrány nezbude co oždíbovat!“

Na ta slova se admirál Macombert rychle rozhlédl kolem a zabručel:

„Nono, nenaparujte se, nechte toho. Rozmetat a rozmandlovat – to už jsme mohli dávno.“

Váňa nasadil milý úsměv.

Zato Dvouhlavý Jul pocítil vnitřní rozechvění. Dobře věděl, že pilotova pohružka není jen prázdné vychloubání.

Bývalý pirát měl sice nevalnou fantazii, nicméně i ta stačila, aby si představil, jak by se mu vedlo na místě Velikého Krakena, až pozemšťané... Dvouhlavý Jul se znovu otřásl a snažil se myslet na něco příjemného. Přitom si mechanicky upravil černou pásku přes pravé oko na pravé hlavě.

Hydroplán odletěl a oni zůstali sami.

Ovšem co to znamená – sami? Především proletěl nad ostrovem náhodný vrtulník s výsostnými znaky námořní veterinární služby a nedopatřením rozsypal nad skalami a nad pobřežními vodami půl druhého tisíce bezbarvých kapiček velkých jako špendlíkové hlavičky, půldruhého tisíce neutrinových vysílaček, které okamžitě zahájily neúnavné vysílání reportáží z ostrova a jeho nejbližšího okolí na půl druhého tisíce obrazovek štábu v patnáctém poschodí Paláce rady.

Bylo třeba vidět, jak to proběhne.

Řečeno obecně – byla vypracována přijatelná hypotéza, která nejúplněji odpovídala známým faktům. Soudobá věda už se shodla na představě, že metakosmos je souhrn všech myslitelných i nemyslitelných časoprostorových soustav.

Známé byly prostory paralelní i kolmé, prostory s přímým, opačným i ortogonálním tokem času, pravděpodobnostní

protory s více i méně než třemi rozměry, prostory uzavřené do sebe i prostory rozevřené do reálné nekonečnosti a další krkolomné kvazi-, pseudo- a esekosmy, vyjádřitelné pouze matematicky, a nedej bůh, aby se obyčejnému člověku, nějakému malíři nebo herci, o nich začalo po příliš vydatném obědě zdát! A když už se stane, že se obyčejnému malíři nebo herci o něčem takovém přece jen zdá, určitě vyskočí z houpací sítě nebo z pohodlného křesla, bude funět, odplivovat si, zděšeně koulet vyvalenýma očima... a rozběhne se ihned, ani se nepřičísne, za svou milovanou ženou či nevěstou a roztřeseným hlasem bude vyžadovat, aby se mu okamžitě zapřísahala, že nikdy, nikdy, nikdy... ale co nemá „nikdy“, to nevysloví, protože to sám nebude vědět...

A řečeno konkrétně – byla vypracována hypotéza takzvané „matrjošky prostorů“. Vypracovali ji už dávno, pak se na ni pro její absolutní nepraktičnost zapomnělo. Její podstata spočívala v uznání možnosti existence systému časoprostorových kontinuí, vložených do sebe jako jednotlivé figurky oné pradávnej ruské hračky. Metrika těchto kosmů je přísně zkorelována známým postulátem hlásajícím, že součin vlnové délky a rychlosti toku času je vždy konstantní veličina. Jednoduše řečeno, pokud v některém kosmu, „vloženém“ do kosmu našeho, je vlnová délka záření určitého atomu milionkrát kratší než u nás, pak tam čas ubíhá milionkrát rychleji. Elementární výpočty dokázaly, že kosmy větší a menší vlnové délky než má kosmos náš jsou méně stabilní a teoreticky není vyloučena možnost vytvářet v nich „díry“ nebo „jámy“ k proniknutí do kteréhokoli bodu našeho prostoru při vynaložení nicotného množství energie. Podle Aramisova názoru podepřeného výroky největších odborníků Země i ostatních spřátelených světů, podařilo se takovému mazanému prevítovi jako Šikula Kreg vytvořit zařízení k přepadávání našeho kosmu zevnitř. Takže nepřítel neutekl z Planety padouchů do soustavy bezejmenné neutronové hvězdy... Ne, z těch hypotéz o vesmírech jiných časových rytmech by se člověk zbláznil... Samozřejmě, utekli do soustavy skutečně bezejmenné a skutečně neutronové hvězdy, jenomže ne v našem kosmu, nýbrž v jednom z těch, který máme doslova pod nohama. Tam je přece taky vesmír rozlehlý na miliardy světelných let, se svými galaxiemi a vším svým rozumem, jen je o něco méně stabilní než náš... Tam se nepřítel samozřejmě scvrkl, možná až na desetinu, čili i čas mu plyne desetkrát rychleji. Staroba – choroba, no a tak bylo rychle zapotřebí záračného doktora Itaj-Itaje... Jenže tohle už je úvaha poněkud pozemského rázu, zatímco hypotéza nevylučovala, že přitažlivé hmoty v sousedících „matrjoškách“ jsou navzájem nějak připoutány. Znamená to tedy, že uvnitř naší Země, na přechodu z jednoho rytmu do druhého... je taky planeta? Tato hypotéza byla potvrzena z naprosto neočekávané strany. Jak už víme, Váša hned po skončení válečné rady zamířil k jakémusi svému zdroji informací. Věděl totiž o tom, že už šesté století spokojeně žije na světě jistý Pupa, známý širokým kulturním masám spíš jako literární postava jménem Pupkatý Pacjuk. Jeho původ byl zahalen rouškou tajemství. Nikdo nevěděl, je-li to člověk nebo pozůstatek oněch bizarních kultur, které na naší planetě vzkvétaly už dlouho předtím, než si první pitekanthrop chlupatou tlapou nasadil na klacek proděravělý kámen, a pak z důvodů, dnes už vedlejších, zmizely ze zemského povrchu.

Co divukrásné Podněpří pamatuje, bydlel Pupa stále na stejném místě – nejdřív v jeskyni, potom v zemljance a od osmáctého století už v bílé chalupě na pravém břehu Vorksy deset verst na sever od slavné Poltavy; v hrozných dobách vpádů a občanských nepokojů odcházal společně s partyzány do lesa; zabýval se mastičkářstvím v nejširším smyslu toho slova, vytrvale si získával pověst znalce, kumpána a div ne přímo zaklínače takzvané nečisté síly, ale všechn volný čas věnoval požitkářskému konzumování rybí polévky s knedlíčky z telecího masa, taštiček se smetanou, někdy i vodky.

V době, kterou popisujeme, stála jeho čistě nabílená chalupa se záhumenkovým melounovým polem těsně obklopena celokovovými stodolami a děti z okolí, které se skvěle vyznaly v neutrinovém modelářství, mimoprostorových motorech a podmořských sportech, mu ustavičně lezly na melouny a dýně, ale on se tvářil, jako by to nepozoroval, jen odfrkával do šedivých povislých knírů a vždycky to dovedl zařít tak, že tam pořád nějaké melouny a dýně byly. Čas od času, kromě nezřízené chuti k jídlu, lásky k dětem a vloh k mastičkářství, projevoval Pupa i schopnosti jiného druhu. V našem století neslychaného rozkvětu pozitivních věd a technologického pokroku, v našem povýtce racionalistickém století přece jen tu a tam někomu svítne nejasná, mlhavá naděje na intuitivní poznání, na nejkratší cestu v hledání pravdy. A tak se stávalo, dokonce několikrát za rok, že práh Pacjukovy chalupy překračovali slavní vědátory a mistři z Moskvy, ze vzdáleného Ho Či-minu a z ještě vzdálenějšího Makarova na Titanu, přicházeli, s ostýchavým chvatem vykládali svou dlouho piplanou myšlenku, posvátný nápad či nejniternější ideu, a očekávali jedinou odpověď: vyjde to nebo ne? Je to zvláštní a zatím nevysvětlitelné, ale Pupa se nikdy nemýlil. Obvykle se pohladí po obrovitém pupku a krátce zabručí: „Vyjde, běž!“ A určitě to pokaždé vyšlo. Samozřejmě po velké práci, po spoustě námahy, ale vždycky to vyšlo, ať už to bereme jakkoli. Ovšem jakmile Pupa prohlásil: „Hloupost, nech toho!“ – bylo vyřízeno. I kdyby se člověk rozkrájel, ničeho nedosáhne. Dokonce mezi důstojnými akademiky kolovalo úsloví „zašel k Pupovi“ – to když některý z kolegů posedlý jasnozřivou ideou vůči ní najednou ochladl a věnoval se něčemu docela jinému.

A právě k tomuto Pupovi, k Pupkatému Pacjukovi, zamířil Váša po válečné radě.

A všechno probíhalo podle stejného scénáře jako scéna s kovářem Vakulou, kterou tak kouzelně vylíčil před staletími veliký Gogol.

S dávkou nesmělosti otevřel Váša dveře a hned spatřil Pupu, jak sedí na podlaze se zkříženýma nohama před staříčkým magnetofonem, na jehož víku stála miska s knedlíčkovou polévkou. Byla jakoby naschvál ve výši jeho úst. Pupa sklonil mírně hlavu a srkal báječnou polévku a čas od času se zuby zahryzl do knedlíčku. A zřejmě byl touto činností zcela zaneprázdněn, protože se zdálo, že Vášův příchod nepostřehl.

„Jdu za vaší milostí, soudruhu Pacjuku,“ řekl Váša, ukláněl se a nasadil nejdobromyslnější ze svých úsměvů.

Pupa zvedl hlavu a zase se sehnul k polévce.

„Objevili se u nás banditi,“ řekl Váša, „ale kde jsou a jak se k nim dostat, to nevíme...“

Pupa vzhledl a opět se věnoval knedlíčkům. Váša si odkašlal.

„Je všeobecně známo, soudruhu Pacjuku,“ pronesl a znovu se uklonil, „že znáte mnoho věcí, které nikdo nezná. Bandity musíme dopadnout co nejdřív, dokud nenapáchají další černé skutky... Povězte, co teď?“

„Když potřebuješ bandity, tak si za nimi jdi,“ odpověděl Pupa a dál pořádal knedlíčky.

„Právě proto jsem zašel za vámi,“ odpověděl Váňa a vysekl další poklonu. „Kromě vás, aspoň myslím, k nim nikdo na světě nezná cestu...“

Pupa ani slovo a dojídal zbývající knedlíčky.

„Prokažte mi tu laskavost, soudruhu Pupo, neodmítněte mě!“ naléhal Váňa. „Kdybyste potřeboval nějakou knižní novinku, lísteček na premiéru nebo na vernisáž, lahvinku marťanské rosolky, kousek živého ledu z Tibetu nebo cokoli jiného... jak je mezi dobrými lidmi zvykem... nebudeme skrblit. Jen mi povězte, jak asi tak bychom se dostali do jejich hnízda.“

„Kdo má bandity pod nohama, nemusí chodit daleko,“ prohlásil Pupa lhostejně, aniž se pohnul.

Váňa přimhouřil oči, jak usilovně přemýšlel, a pak se znovu upřeně zadíval na Pupu. No, tak ještě slůvko, ještě jedno slůvko, žadonil bez hlesu jeho výraz a ústa pootevřená napětím se chystala spolknout toto vytoužené slůvko jako knedlíček. Ale Pupa mlčel.

A tu si Váňa všiml, že už před Pupou nejsou knedlíčky ani magnetofon, místo nich stály na podlaze dvě stříbrné misky – jedna byla plná taštiček s višňovou marmeládou, v druhé byla kyselá smetana. Váňovy myšlenky i pohledy se znovu bezděčně upnuly na toto jídlo. To jsem zvědav, řekl si v duchu, jak bude Pupa ty taštičky jíst. Shýbat se tak nízko mu bude nepohodlné, vadí mu břicho, a stejně by to nemělo smysl – taštičky se přece musí napřed omočit ve smetaně... Jen si to stačil Váňa uvědomit, Pupa rozevřel ústa, zadíval se na taštičky a rozevřel ústa ještě víc. A tu jedna taštička vyskočila z misky, plácla sebou do smetany, obrátila se v ní na druhou stranu, potom nadskočila a vklouzla Pupovi přesně do úst pod šedivé kníry.

Telekineze! To je ale mistr! pomyslel si Váňa a tu si všiml, že i jemu do pootevřených úst leze jedna taštička omočená ve smetaně, taková krásná, šťavnatá, s voňavým škraloupkem višňové šťávy. Váňa tu taštičku snědl, olízl se, pak snědl ještě jednu, a ještě asi deset dalších, a potom si Pupa otřel ústa ubrouskem a řekl:

„Běž, Váňko. Řekl jsem ti všechno. Bandity hledat nemusíš, přijdou sami. Hlavně se potom nepolekej. Běž!“

Váňa se naposledy uklonil a kvapně vyběhl z chalupy.

Na to všechno si vzpomněl nyní tady, na Černé Skále, když stál těsně u vody s rukama hluboko v kapsách strakaté výsadkářské kombinézy, a taky si připomněl Tzaniny oči plné beznaděje a zoufalství, když se loučili v Athosově vile, a ještě mu hlavou bleskla myšlenka na otce a na matku a na mnoho dalších věcí najednou – až je to divné, kolik vzpomínek už může mít osmnáctiletý chlapec!

8

Na tři kroky od Váni seděl na úlomku skály admirál Macombert v právě takové strakaté kombinéze, hvízdal si mezi zuby a bezděčně myslel na to, že tady pořád ještě páchne mazut, pak si vzpomněl, jak se před hodinou setkal na základně hydroplánů s člověkem mužného vzhledu, který k němu přistoupil, ostýchavě pozdravil a řekl:

„Admirál Macombert, jestli se nemýlím.“

„Jsem vám k službám.“

„Vy se na mě samozřejmě nepamatujete... Já jsem Stařík Saša, Alexandr Kušněr, starší chirurg na Mobi Dicku...“

„Aha!“ řekl admirál Macombert. „To vy jste poslal zprávu, co se stalo nešťastným tuleňům...“

„Ano, ano, já, ale o to teď nejde... My dva jsme se jednou, před dvaceti lety, setkali tady opodál, u strýčka Vitemy...“

„Ano, ovšem, ovšem... Strýček Vitema, Osamělá konvalinka... Skvělý chlapík, skvělá krůta na hřebíčku se šťávou... Jak se mu daří?“

„Nevím, někam odjel...“ Stařík Saša, jinak Alexandr Kušněr, párkrát přešlápl a pak pronesl: „Povězte mi, admirále, nepamatujete se na... na Galju? Takovou dívku, byla toho večera s námi u strýčka Vitemy... Pak už jste se s ní nesetkal?“

Admirál Macombert na něho upřel pronikavý pohled.

„Setkal,“ odpověděl. „Dokonce několikrát.“

„No a co dělá? Jak žije?“

„Podle mého docela dobře. Pracuje. Je vdaná. A tamhle stojí její syn, patří taky do mé skupiny.“

Stařík Saša upadl do rozpaků. Ostýchavě se usmál. Jako by si najednou uvědomil, s jakými malichernostmi obtěžuje člověka, který právě teď odchází možná do smrtelně nebezpečné akce. A tak ostýchavě zamumlal:

„Takže... ehm... vy jdete... tam... ehm...“

„Takže jdeme,“ odpověděl admirál Macombert vážně.

„A zřejmě je zatraceně nenávidíte,“ nadhodil najednou Stařík Saša.

Admirál Macombert se na něho zadíval překvapeně.

„Drahý příteli,“ pravil a vzal Stanka Sašu za knoflík, „pamatujte si jednu důležitou věc. A pamatujte si to napořád. Nenávist – je uleželý strach. Ale já jsem se nikdy nikoho nebál. Pobuřují mě, to ano. Ale nenávidět? Ani nápad!“

Poplácal Staříka Sašu po rameni – a nyní si na něho vzpomněl s mlhavým pocitem sympatií.

No a Dvouhlavý Jul ležel opodál rozvalen na kaměni, mohutnou dlaní si podepíral levou hlavu. Měl na sobě svůj černý válečný oděv a černé rukavice, vyrobené neznámými umělci neznámých světů, jen pouzdra zavěšená na opasku měl prázdná. Štáb prohlásil, že z neobyčejně závažných důvodů morálně-etického rázu půjde skupina do akce beze zbraní.

Tohle Dvouhlavý Jul nechtěl a nemohl pochopit, ale předně se ho nikdo na nic neptal, a za druhé, jako zkušený bojovník velmi dobře chápal něco docela jiného. Bylo by sice báječné vtrhnout do doupěte Velikého Krakena na nějakém důmyslném stroji, spojujícím funkce hlubokovodního tanku s chrlíčem pozitronů a vybaveným navíc ještě energetickou ochranou, jenže před takovým návštěvníkem by ten lump Kreg v žádném případě neotevřel svou bránu –

„díru“, „jámu“ nebo co to tam má... A na nějakou osobní zbraň nebylo ani pomyšlení. Jul dobře znal pochopy Velikého Krakena. Tihle bandité, připitomělí a hysteričtí darebáci, jakmile spatří pistoli nebo docela obyčejný lovecký nůž, nenechají nikoho ani ústa otevřít a hned začnou střílet ze samopalů a házet bomby...

Když teď naslouchala šplouchám pobřežních vln, uvažovala jeho pravá hlava, jak je dobře, jak je ohromně dobře, že ho před dvaceti lety vyléčil zázračný doktor Itaj-Iiaj ze všech nemocí, včetně alkoholismu, ale ponechal mu to, co má pod černou páskou místo pravého oka. A levá hlava prostoduše žasla nad nevyzpytatelnými vrtochy osudu: už zase ho vítá zanesl na tento ošklivý ostrov, kde jako zajatec strávil téměř tři roky, zvykal si na Zemi a pozemšťany, učil se být hodný a snášenlivý ve společnosti zdejších tuleňů... a tamti jejich děti a vnuky nemilosrdně, jen tak pro nic za nic utopili v mazutu... a přitom to byl tak krásný nárudek...

Dvouhlavý Jul se podíval na Váňu a najednou se ho zmocnil stesk a zuřivost. Tak teda Vaňku jim rozhodně nedám, aby ho mučili, pomyslel si zlobně. Ať už to dopadne jak chce, ale nejdřív padne stovka tamtěch, potom já jako stej první, než se vůbec k Vaňkovi dostanou...

Váňa stál na pobřeží a polohlasně notoval:

Čestný

a krásný úkol na sebe jsme vzali,

vzali, ech, vzali,

věrně

a poctivě vždy sloužit svému králi!

Veličenstvo spolehnout se může...

Udeřila hodina H.

Z modrého nebe se na severní břeh Černé Skály snesl rozlehlý rudý stín, neviditelný a neslyšitelný víchř uchvátil naše tři hrdiny a mrštil jimi do prázdna společně s chuchvalci slané oceánské pěny, hromadou vyschlých mořských řas a množstvím balvanů páchnoucích ještě mazutem.

Ano, udeřila třináctá hodina.

V patnáctém poschodí Paláce rady pohaslo rázem všech patnáct set obrazovek neutrinových televizních přijímačů.

Na pultech jemně zazvonily signály z gravitačních zaměřovačů a v trojrozměrném schématu okolí Černé Skály se objevila červená kulička – průmět pětirozměrného jícnu „jámy“ či chcete-li „díry“, která se otevřela do našeho prostoru. Obrazovky se znovu rozsvítily, ale tři postavičky na kamenitém břehu ostrova už nestály. Jako by se po nich země slehla. Zato se nad obzor vynořila a prudce se proti divákům rozletěla šedivá hmota matně se lesknoucí ve slunečních paprscích.

„Grečko vyrazil!“ zašeptal kdosi.

Ano, byl to meziprostorový kosmochod Grečko, stometrová žehlička zježená gravitačními průbojníky, na zádi s kulatým pouzdem bioparalyzátoru. Na trojrozměrném schématu se objevil jako zlatá hvězdička, která zamířila k červené kuličce a v mžiku se s ní spojila, ale na obrazovkách už v téhle sekundě se slabým zábleskem zmizel z pozadí modrého nebe – unikl z našeho prostoru do tunelu, který se vytvořil mezi prostory a ještě se nestačil uzavřít.

„Jedenadvacet sekund,“ ohlásil nevzrušeně robot operátor.

To znamená, že se Grečko vmákl do průchodu jedenadvacet sekund po uzavření „díry“.

Znovu zhasly a zase se rozsvítily neutrinové obrazovky, ale teď už se na ně nikdo nedíval. Všichni upřeli pohledy na monitor časového indikátoru. Nesmírně záleželo na tom, co se na něm objeví.

Rozsvítily se číslice: 0,0002.

Sálem zazněl dlouhý povzdech. Kdosi šeptem zaklel. Athos vši silou zatáhl prsty do Aramisovy ruky.

„Ojoj, to je mizerné!“ pronesl předseda komise pro mimořádné události.

Dvě desetitisíciny sekundy! Pouze na tak krátký okamžik se otevřela „díra“ do našeho prostoru. Ale abychom pochopili, proč tato okolnost vzbudila v sále Paláce rady zklamání a rozpaky, musíme se chvilku věnovat počtům.

Už jsme se zmínili, že podle teorie „matrjošky prostorů“ musí být tempo času v jiných prostorech buď vyšší nebo nižší než v našem. Určité příznaky, o nichž se zde není třeba šířit, nutily k domněnce, že v nynějším doupěti Velikého Krakena ubíhá čas rychleji než u nás. Ale o kolik rychleji? Desetkrát? Stokrát? To nikdo nevěděl, ale hranice, kterou připouštěli i nejopatrnější odborníci, byla stokrát, maximálně třístokrát.

Ale co se zjistilo ve skutečnosti?

„Díra“ se otevřela na dvě desetitisíciny sekundy.

I kdybychom předpokládali, že technika Šikuly Krega pracuje stejně operativně jako nejdokonalejší meziprostorové přístroje pozemšťanů, stejně potřeboval nepřítel přinejmenším deset sekund svého času na to, aby otevřel „díru“, vtáhl k sobě v oblaku mazutového prachu admirála Macomberta, Váňu a Dvouhlavého Julia a znovu „díru“ uzavřel. Ale pro nás těchto deset sekund trvalo pouhé dvě desetitisíciny sekundy! Téměř všichni organizátoři operace Hloubkový protiútok dokázali z paměti řešit integrální počet, takže tato aritmetika pro ně byla hračkou.

Čas v nepřítelově prostoru tedy ubíhal několik desítek tisíckrát rychleji než v našem!

To bylo děsivé! Byla to strašná donebevolající, přímo fantastická lumpárna od teorie pravděpodobnosti, od teorie „matrjošky prostorů“ a vůbec od všech teorií, protože z toho nezvratně vyplývalo:

za oněch dvacet sekund, které potřeboval mohutný kosmochod Grečko, aby dosáhl jícnu „jámy“, plus za ony sekundy, které potřeboval k tomu, aby po spirále gravitačních vírů pronikl do prostoru, kde byl nepřítel, neuplynula tam hodina či půl druhé, jak se předpokládalo, ale mnoho dní, možná i měsíců, a celou tu skutečně nekonečnou dobu se tam naši hrdinové bili... nebo, řekněme si to upřímně, byli tam bití a nikdo jim nepřišel na pomoc.

Zbývala ještě mizivá naděje, že lumpové budou rozumní, že se budou bát odplaty a podle dávného banditského zvyku

si budou chtít zachránit vlastní kůži na úkor kůže svých pomahačů... a marná sláva, nezranitelný Grečko už tam je... Ale bylo třeba podívat se pravdě do očí. Země podstoupila riziko a první kolo prohrála. Nepřítel vedl 1:0.

9

Ve skutečnosti vedl nepřítel 2:0. Plán operace Hloubkový protiútok byl jednoduchý jako facka. Trojice odvážlivců byla úmyslně nastrčena jako návnada. Až nepřítel návnadu spolkne, určitě zanechá v pětirozměrném gravitačním poli stopu. Tato stopa se bude ve formě laminárních oscilací udržovat v meziprostorových vrstvách dlouhou dobu, ale pro gravitační průbojníky kosmochodu Grečko bude podobným dráždivkem jako valeriánské kapky pro kočičí čenich. Podle plánu operace měl Grečko vniknout do prostoru nepřítele zhruba hodinu až hodinu a půl po zajetí tříčlenné skupiny a pak už by to všecko vypadalo jinak – včetně okamžitého uvržení všeho organického i neorganického života v doupěti Velikého Krakena do bezbolestného, ale hlubokého spánku na tak dlouho, jak to bude třeba. Ona zmíněná hodina či půl druhé připadaly organizátorům i vykonavatelům operace jako nejnebezpečnější, dokonce smrtelně nebezpečný úsek. Až bandité zjistí, že mezi zajatými není po zázračném doktoru Itaj-Itajovi ani památky, mohou se rozzuřit a jednoduše je pobít na místě. Inu, na tohle byli pozenšťané připraveni. Hlavním cílem operace přece bylo objevit nepřítele a jednou provždy ho totálně zneškodnit. Podle názoru admirála Macomberta, Váni a Dvoulavého Julia to rozhodně za to stálo, ostatní nic lepšího navrhnout nemohli.

Ostatně, podle mínění pozenšťanů existovala značná naděje, že si nepřítel radši rozmyslí hned na začátku dělat nějaká velká gesta. Spoléhalo se na zdravý rozum lumpů, na jejich strach z odplaty, na jejich připravenost v kterémkoli okamžiku si zachránit kůži na úkor svých společníků. Admirál Macombert počítal s tím, že tak či onak vstoupí s pohlaváry nepřítele v jednání, přesvědčí je, že nemá smysl spoléhat na zázračného doktora, nýbrž výhradně na dobrou vůli Země a na její medicínu, mimochodem taky ne zrovna špatnou, pročez by bylo nejlepší neztrácet drahocenný čas, hezky zvednout končetiny a vzdát se na milost a nemilost nejhumánnější rase v celém blízkém vesmíru, což by bylo o to rozumnější, že hned v patách za ním, admirálem Macomberem a jeho přáteli, se blíží někdo, kdo už moc řečí nenadělá... I při takovém vývoji událostí mohly pochopitelně nastat různé komplikace, včetně ublížení na těle, ale to už je, jak se říká, riziko podnikání, ovšem naši hrdinové byli pevně přesvědčeni, že naději vydržet hodinu či půl druhé rozhodně mají.

Ale!

Především, jak už víme, mohutný kosmochod Grečko se v žádném případě nemohl objevit v prostoru nepřítele za hodinu ani za půl druhé, takže průzkumná a přepadová skupina admirála Macomberta se musela obejít bez pomoci mnohem delší dobu.

Za druhé, bandité sice nepozabíjeli naše hrdiny na místě, ale nedali jim ani nejmenší příležitost zahájit jednání. Dobrodružství skupiny v doupěti Velikého Krakena tu budeme popisovat převážně podle vyprávění a ze stanoviska Váni, Porthosova syna, introoptika a potulného herce. Má to několik důvodů. Některé vyplynou v průběhu vyprávění, ale tím hlavním je skutečnost, že právě z Vánova líčení, bohatého na detaily a citové prožitky, jsme si vytvořili nejzřetelnější, nejbarvitější a nejpresnější představu o všech událostech.

Především se ukázalo, že ani dobře zocelený lidský organismus není vůbec připraven na to, aby ho protahovali jednotlivými vrstvami „matrjošky prostorů“. Příšerné pocity, které přitom Váňa měl, se nedají slovy vyličit. Nicméně v libovolném prostoru a v libovolném čase má všechno na světě svůj konec. Váňa ucítil, že už není rozemílán v obrovitěm masovém stroju, strašné pocity zmizely a zanechaly po sobě jen pomalu dohasínající jiskřičky pod semknutými víčky, slábnoucí hučení v uších, měděnou pachutí na jazyku a svrbění po celém těle. Do nosu se mu dral hnilobný puch močálových výparů.

„Hotovo,“ zaskřípěl odporový hlas. „Tak tady je máme, milánky! No, děťátka moje, chopte se jich! Tohle do modrého křížového, tamtoho do černého kárového, a toho dvoulavého ke mně do speciálky, toho si vezmu na starost sama!“ Váňa ani nestačil rozlepit víčka a už ho popadly smradlavé chlupaté pracky a někam ho vlekly. Zkusil se postavit na odpor, ale hned mu na hlavu dopadla měkká, ale těžká rána a Váňa v mžiku schlípl. Kdepak, k žádnému vyjednávání nedošlo. Jakmile dorazili, byli rozmístěni do různých komor a přistoupilo se k výslechům.

Váňa se ocitl v krychlové místnosti o rozměrech 3×3×3 metry se stěnami z rezivých železných plátů a bílým stropem, na jehož prostředku se vyjímá obrázek černého kárového esa. Dvě obrovité tarantule, jejichž bělavá kůže byla porostlá řídkými štětinami, s obratností svědčící o bohaté praxi spoutaly Váňu okamžitě na nohou i na rukou pavučinou tlustou jako malíček, postavily se před něho, výhružně se pohupovaly na rozkročených chlupatých nohou a vztekly na něho upíraly pohled kalných knoflíkových očí – každá jich měla šest.

Ovšem tohle byli jen pomocníci, hlavní tam byl obrovitý kudlán nábožný, celý zplesnivělý stářím a notně trpící nějakými parazity či nějakou kožní nemocí. Jeho placatou chitinovou tlamou mezi vypoulenými očima zdobila zhojená jizva, zoubkované klepetovité ruce svatouškovsky zkřížené na hubených prsou měl umatlané chuchvalci špíny. Zkrátka vypadal odpudivě, ještě hůř než tarantule.

Chvilí si Váňu prohlížel, kroutil palicí zleva doprava a zase zprava doleva, a nakonec zaskřehotal:

„Jsi to ty. Poznal jsem tě.“

„Vy – a mě?“ podivil se Váňa.

„Ano. Nezapírej. To ty jsi mě před dvaceti lety praštil sochorem mezi oči. Na Planetě padouchů.“

„Co vás to napadá,“ řekl Váňa. „Nikdy jsem na Planetě padouchů nebyl.“

„Podívej se na mě,“ zaskřípěl kudlán.

„Už se dívám.“

„Já jsem kudlán Sinda. Zděs se.“

„Prosím, když vám to dělá dobře. Děsím se.“

„Dobře děláš, to ti chválím. U mě se nelže. U mě se mluví pravda.“

„Však já mluvím pravdu. Nejsem to já!“

„Správně. Nejsi to ty. Protože – ty jsi doktor Itaj-Itaj.“

Váša vyvalil oči.

„Kdo?“

„Ty. Ty jsi doktor Itaj-Itaj. Nezapírej.“

„Mýlíte se,“ pronesl Váša důrazně. „Doktor Itaj-Itaj se zatím ještě ne...“

„Ty nejsi doktor Itaj-Itaj?“

„Ale kdepak, vždyť vám to říkám... On totiž...“

„Kde je doktor Itaj-Itaj?“

„Poslyšte, občane Sindo, přece vám to říkám: doktor Itaj-Itaj se ještě nenarodil! Narodí se teprve za tři staletí. Nechte mě to vysvětlit...“

„Nepotřebuju žádné vysvětlování. Který z vás je doktor Itaj-Itaj?“

„Sakra krucinál,“ rozzlobil se Váša, „už mám dost těch nesmyslů. Jste schopni mě vyslechnout nebo ne?“

„Unavil jsi mě. V jednom kuse lžeš. U mě se mluví pravda. Musím tě dát na mučení.“

A tak Vášu začali mučit. Bylo to nesmírně bolestivé a kruté, a naprosto nesmyslné. Ano, Endé se plným právem zhroutil, když mu nabídli účast na výpravě. Mučení prováděli řezníci inkvizitorsko-bonzovsko-gestapáckého ražení, ochotní zvířecky umučit třeba stovku nositelů rozumu jen proto, že v agónii možná aspoň jedna z obětí podá žádanou informaci. Žádné vysvětlování je nezajímalo.

„Jsi doktor Itaj-Itaj?“

„Ne.“

„Lžeš. Mluv pravdu. Kde je doktor Itaj-Itaj?“

„Ještě se nenarodil, vždyť vám to povídám.“

„Lžeš. Který z vás je doktor Itaj-Itaj?“

„Mezi námi není.“

„Lžeš! Utáhněte mu šrouby na nohou. Jsi doktor Itaj-Itaj?“

Bolelo to. Strašně to bolelo. Praskaly kosti, odporně páchlo spálené maso. Čas se zastavoval. Na jak dlouho? Kde je Grečko? Kde jsou naši? Srdce zběsile tlouklo, zběsile se otřásala játra, slezina pulsovala ostošest, jak rozháněla krev, hormony, protilátky k popáleninám, řezným ránám a rozdrceným svalům. V kalné narudlé mlze zastírající vědomí Váša uvažoval: musím vydržet, a já vydržím, ale co admirál, je už přece jenom starší, mohl by umřít, neumírej, admirále, a ty, Jule, starý piráte, drž se...

„Jsi doktor Itaj-Itaj?“

„Drž hubu, tlachale, hmyze odporná!“

„Mluv pravdu. Kde je doktor Itaj-Itaj?“

„Starou belu dostaneš a ne doktora Itaj-Itaje.“

„Přidejte plamene! Který z vás je doktor Itaj-Itaj?“

„Měli tě víc praštit přes tlamu, kudlane, ty svatoušku prašivá!“

Čas od času přicházel do železné krychle ještě někdo další, cvakal srpovitými čelistmi a odporně skřípal:

„Jen mu pořádně nařežte! Naložte mu, co se do něho vejde! Ať to hezky cítí! Co to má znamenat, Sindo, on se tady u tebe ani nezpotoil! Ach, ty můj drahý... Hlavně pozor, Sindo, ať ti neumře...“

Čas se zastavil a rozběhl se pozpátku. A je tu Tzana, Princezna: „Poslouchej, Trubadúre, když je ta scéna s líbáním, nemusíš to hrát tak doopravdicky, dívají se malé děti...“ Otec: „Padat se taky musí umět, Ivane, uvolni se, nesmiš sebou žuchnout, ale plácnout...“ A strýček Athos... A strýček Aramis... Máma: „Ivanku, vem hřeben a rozčeš mámě vlasy, uť se, broučku, jednou budeš rozčesávat vlasy své nevěště...“

Tak uplynula věčnost naplněná bolestí, ve skutečnosti to byly tři dny a tři noci, a mučení skončilo. Nízko nad jeho obličej se sklonila obludná tlama a koulela namodralými bělmy – na konečcích strašlivých srpovitých čelistí se chvěly kalné kapičky jedu. Pihovatá stonoha, řečená Skolopendra, zaskřehotala:

„Ech, ty zajatečku, ty můj rukojmí... Docela ráda bych tě políbila na bílou tvářičku, krasavečku... Ale to nic, zatím ještě žij.“ A zavelela tarantulim: „Do vězení s ním, do cely k tamtěm!“

Uchopily Vášu v podpaží a vlekly ho. Nohy se mu táhly po zemi, hlava se mu kymácela, ale Váša nahlas vyzpěvoval:

Prý jsme jenom třasořitky

a je velký div,

že nás ještě země nosí...

Ne, to se mu jenom zdálo, že vyzpěvuje nahlas, ve skutečnosti šeptal, sotva hýbal napučenými rty. Zatáhli ho do místnosti, kde se zvuky dunivě rozléhaly, zařinčelo železo, tarantule ho rozhoupaly a vhodily dovnitř. Váša dopadl do starostlivě nastavených rukou.

„Vášo!“ sípavě zvolala pravá hlava Dvohlavého Jula.

„Váněčko!“ zachraptěla levá hlava a vzlykla. „No ne, admirále! Podívejte se, on je celý šedivý! Ti lotři!“

„Ticho, Jule,“ zamumlal admirál Macombert. „Opatrně, položte ho semhle... A buďte zticha!“

Dvohlavý Jul vzlykal a křel jako smyslů zbavený. Váša se šťastně usmál a upadl do bezedného zapomnění.

Přišel k sobě po dvaceti čtyřech hodinách. Za tu dobu si jeho mladý organismus poradil s poraněními, které mu katani způsobili plamenem a železem, a admirál Macombert mu za pomoci Dvohlavého Jula napravil všechny vykloubeniny. Na tomto místě je třeba připomenout, že v době, o níž vyprávíme, byl už každý pozemšťan málem od kolébky trénován

v tom, aby se dokázal sám vyléčit, takže když se Váša probíral z hlubokého spánku, byl zase naprosto zdravý, čilý a připravený na nové zážitky. Jenom to, že už do konce života zůstal úplně šedivý, a pak ještě zčernalý obličej s napjatou pokožkou připomínaly všechno, co Váša vytrpěl.

První, co po probuzení ucítil, byl krutý hlad a neméně krutá žízeň. Honem stiskl ruku admirálu Macombertovi i Dvoulavému Julovi a naprosto srozumitelně zacvakal zuby. Admirál mu okamžitě přistrčil velkou misku z plastické hmoty, vrchovatě naplněnou našedlou drtí, a zprohýbané kovové vědro. Při bližším prozkoumání Váša zjistil, že drť je směsí drobně sekaných sušených ryb a nudlí ze sušených medúz, ve vědru pak byla kalná vlažná voda. Váša pozvedl tázavý pohled. Admirál Macombert se ušklíbl a vysvětlil:

„Jídlo a pití pochází z bohatých zásob Velikého Krakena. Předpokládám, že fauna je z arktické vody, a voda sama je taky arktická, mírně zbavená soli.“

Váša přikývl a dal se do jídla. Drť připomínala chuť i konzistenci obnošenou gumovou podrážku, ale Váša měl skvělé zuby, a neslané pokrmy vhodně doplňovala arktická slaná voda. Váša kousal a žvýkal s takovou usilovností a chroupáním, že Dvoulavému Julovi zazvonilo za ušima a admirál Macombert mu začal domlouvat: „Pomalu, Vášuško, ne tak hltavě!“

Když byla miska a vědro prázdné, zašťoural se Váša nehtem malíčku mezi zuby a zamyšleně pronesl:

„Docela to ušlo. Akorát cibule bylo málo...“

Teprve potom se rozhlédl. Byli v úzké a těsné kleci s nízkým kamenným stropem, stěnami ze železných prutů a zamřížovanými dveřmi, zamčenými zvenčí na těžký visací zámek. Pod stropem visela na holé šňůře žárovka, zaprášená, ale silná, z níž se linulo nejen hodně světla, ale také citelné teplo. Za železnými pruty stěn byly zprava i zleva rozmístěny právě takové klece a řada přesně stejných klecí byla vidět i na protější straně chodby táhnoucí se za zamřížovanými dveřmi. A v každé z těch klecí, vpravo, vlevo, i přes chodbu, zahlédl Váša narudlá štětinatá těla velká asi jako beran, chlupatá, ostře lomené tlapy, a množství velikých, jakoby koňských očí. A tahle těla se mírně pohybovala, vydávala sykot a šramot a nesrozumitelně si mezi sebou povídala skřípavými hlasy...

Admirál Macombert uchopil Vášu pevně za loket.

„Jen klid, mladíku,“ řekl. „To jsou mygalové. Taky zajatci, ale těm je ještě hůř než nám.“

Váša si zhluboka povzdychl a pohlédl na své přátele.

„Admirále Macomberte, Jule, starý piráte,“ obrátil se na ně. „Moc rád bych věděl, co se stalo, v jaké jsme situaci a co bychom měli podniknout.“

10

Dvoulavého Julia potkalo mimořádné štěstí.

Pihovatá Skolopendra, baba hašteřivá, škodolibá a pomstychtivá, se rozhodla, že si ho vezme do prádla sama, a tak ho zavlékla k ní do „speciálky“, do mučírny vybavené nejmodernější technikou. Byla v ní i cirkulárka na hrubé čtvrcení, i odstředivé čerpadlo na pupování různých tekutin do vnitřností, i kovová obruč nastavitelného průměru opatřená mikrometrickým utahovacím šroubem, i ultrazvukový vibrátor na co nejbolestivější sloupávání pokožky, i laserové zařízení na... fuj, už jen z toho výčtu se dělá člověku zle. Zkrátka a dobře, technické pomůcky měla Pihovatá Skolopendra bohaté, mohla si vybírat.

Ovšem účinný výběr prostředků předpokládal aspoň minimální představu o tom, která místa na těle mučeného jsou na bolest nejcitlivější. Jenže o organismu Dvoulavého Julia nevěděla stará čarodějnice vůbec nic. Nejvíce ji přivádělo do rozpaků, že má dvě hlavy. Zeptala se tedy přímo. Jul celkem logicky odpověděl, že nikdy nebyl a nebude sám sobě nepřítelem. „Pitomče,“ řekla Skolopendra, „a co když ti známknu něco, co bych neměla, a ty mi tu v momentě zhebneš?“ Jul trval na svém. A tu Skolopendra zavolala četú tarantulí a nařídila jim, aby u Julia našly bolestivá místa násilím. Strhla se rvačka. Nebylo to poprvé, co se Dvoulavý Jul pral s tarantulemi – svého času se nejednou střetl s jejich hřídkami v přístavních krémách ozářených krvavě rudou září Protubery a mrtvolně siným přisvitem Nekridy. Nyní odhryzl třem tarantulím dohromady sedm noh, ale nakonec ho přece přemohly a svázaly.

Pihovatá Skolopendra byla zlostí bez sebe. Při rvačce ji kdosi citelně kopl do podbřišku, takže ztratila veškerou chuť pobavit se s Dvoulavým Julem podle všech pravidel vědy. „Na pilu s ním!“ zaječela, a tarantule povalily Julia na stůl cirkulárky. Už byl připraven použít svého posledního prostředku... ehm, ehm... říci poslední sbohem svému nádhernému životu, ale tu se v cele rozehlédl sytý bas Velikého Krakena.

Tento vrcholně podnikavý nositel rozumu, neslýchaně bohatý darebák a bývalý panovník Planety padouchů promluvil z ampliínu oprýskaného domácího rozhlasu a začal tím, že spustil na Pihovitou Skolopendru záplavu nadávek. Vešlo ve známost, že Pihovatá Skolopendra je politik na baterky, defraudantka panovníkova majetku, jalová darmožroutka, nestydatá hazardérka, budižkničemu, jaké vesmír neviděl, a vůbec hloupá husa. Skolopendra to všechno vyslechla s patřičnou pokorou, a když Veliký Kraken zalapal po dechu, smířlivě se otázala, čím vlastně vladaře rozhněvala. Její pokora podnikavého nositele rozumu patrně poněkud zchladila, a tak přešel ke konkrétním obviněním. A teď začalo to nejzajímavější.

(Dvoulavý Jul ležel spoutaný centimetr od zubů cirkulárky, tarantule se poschovaly v koutech, Pihovatá Skolopendra v uctivé póze pohazovala chitinovou lebkou před reproduktorem domácího rozhlasu.)

Tak předně. Jak je Skolopendře velice dobře známo, před více než dvaceti lety byla bývalému nezávislému pirátu a nyní zrádci Dvoulavému Julovi vyplacena záloha na výdaje s expedicí za mozky, a to ve výši sta miliónů a dále mu byl pronajat kontraaktor v hodnotě sto padesáti miliónů. Je tedy zmíněný Dvoulavý Jul, bývalý nezávislý pirát a nyní zrádce, dlužen úhrnem dvě stě padesát miliónů. On, Veliký Kraken, má plné porozumění pro sadistické záliby Pihovaté Skolopendry, ale od koho pak dostane svých dvě stě padesát miliónů? Je naprosto evidentní, že Dvoulavý Jul, rozřezaný cirkulárkou na určitý počet odřezků, se stane insolventním, a v takovém případě by jemu, Velikému Krakenovi, nezbývalo nic jiného, než vymáhat dlužnou částku od ní, Pihovaté Skolopendry, ovšem to by byla

beznadějná záležitost, neboť je všeobecně známo, že ona, ježibaba jedovatá, nemá ani vindru, protože celý svůj vysoký plat prochlastá. A právě proto Veliký Kraken kategoricky zakazuje způsobit Dvouhlavému Julovi jakoukoli újmu na zdraví do té doby, než splatí svůj dluh.

Za druhé. Kdyby se přece jen ukázalo, že žádný ze zajatých pozemšťanů, těch nerozlišitelných tvorů velkých jako kolo od vozu a s ocásky místo všeho ostatního, není doktor Itaj-Itaj, není v žádném případě žádoucí tyto zajatce z Černé Skály usmrcovat, jelikož pro realistického politika znamenají vskutku neocenitelný poklad. Dokonce i tak jedovatá husa, jako je Pihovatá Skolopendra, si musí uvědomit, že v krajním případě je možné jich využít jako rukojmích, buď na eventuelní výměnu, nebo, podaří-li se to, zcela je přetáhnout na svou stranu za pomoci lákavých vysokých odměn a dalších požitků, takže potom by se mohl on, Veliký Kraken, na celou jejich planetu s kyslíkem, chlorofylem, vodou a červenou krví klidně vykašlat, a dost možná by se vrátily i slavné staré časy vesmírného byznysu.

Zkrátka a dobře, ona, vyhlášené nemehlo Pihovatá Skolopendra, nechá teď Dvouhlavého Julia na pokoji, dopraví ho zpátky do cely a postará se, aby její řezníci nepřehnali svou horlivost ani v případě ostatních dvou zajatců...

„Takhle to bylo, Váňo,“ dokončil své vyprávění Dvouhlavý Jul, „namlátili mi do obou kebulí, rozvázali a dali sem.“ Vyprávěl to důkladně, vychutnával podrobnosti, co chvíli se pochechtával a jeho tři oči se mu vzrušeně leskly. Podle výrazu tváře admirála Macomberta bylo znát, že tuto historii poslouchá už přinejmenším počtvrté, ale vyprávěče nepřerušoval ani nepobízel – zřejmě chápal, jaké nervové napětí se zmocnilo jejich dvouhlavého přítele a považoval za užitečné dovolit mu, aby se takhle aspoň trochu uvolnil.

Když pak přišel na řadu on, velice stručně oznámil, že ho vyslýchala jakási bytost, připomínající obludně nafouknutou mořskou sasanku, a začal tím, že nařídila svým tarantulím, aby ho pověsily za nohy. V této poloze strávil téměř čtyřicet hodin, jenže katané nevěděli, že je zkušeným astronautem a je schopen vydržet v takové poloze třeba celé měsíce. Nejdřív na něm vymáhali přiznání, že právě on je zázračný doktor Itaj-Itaj, pak zase jako by na to úplně zapomněli a uzavírali mezi sebou sázky, jak dlouho takhle bude viset, než zemře. Potom se objevila Pihovatá Skolopendra v doprovodu dvou mladých kudlánu, ti holemí vyhnali sasanku z cely a stáhli admirála Macomberta na podlahu. Skolopendra ho vyslýchala osobně a neustále zdůrazňovala, že přizná-li se, nic mu nehrozí, byla nesmírně přívětivá a omezila se na to, že mu vytrhla jen dva nehty na levé ruce. Potom ho zavedli zpátky do vězení a posadili společně s Julem.

A pak už skutečně jen několika slovy vyličil své zážitky Váňo. Když skončil, zaskřípal Dvouhlavý Jul zuby a zuřivě si zammul nazelenalé dlaně. A admirál Macombert, s očima přimhouřenými před světlem žárovky, pronesl:

„Držel ses chlapsky, Váňo. Nedělaš hanbu svému otci, našemu Porthosovi. Ostatně, žádný div. Přejdeme k věci, přátelé.“

Otočil se k mřížkovité stěně vpravo a tiše zavolal:

„Ramkechu, buďte tak laskav...“

Štětinatý nahnědlý kolos v sousední kleci se pohnul, lomené chlupaté tlapy několikrát cvakavě přešlápaly a k železným prutům se přitiskla hlavohrud' zdobená dvanácti koňskými očima. Přiškrčený hlas zasípal:

„K službám, admirále Macomberte.“

„Seznamte se, Ramkechu,“ řekl admirál. „Tohle je Váňo, náš mladý přítel, o němž už jsme měli tu čest vám vyprávět...“

„Světověj kluk,“ přidal se Dvouhlavý Jul. „Znám ho od plínek!“

„Velice mě těší!“ zasípal přiškrčený hlas.

„A tohle je Ramkech,“ pokračoval admirál Macombert. „Náš spoluzajatec.“

„Jeden ze spoluzajatců,“ opravil ho Ramkech. „Nás jsou tady přinejmenším dvě stovky.“

„Ano, to jistě. Nuže, Ramkech je představitel civilizace nositelů rozumu, kteří sídlí na této planetě. Mimochodem, soukmenovec Šikuly Krega...“

„Takzvaný Šikula Kreg je vyvrhel,“ zašeptal Ramkech.

„Počkejte!“ vykřikl Váňo. „Takže to není pravda, že byl Šikula Kreg vyhnán ze své planety proto, že byl příliš hodný?“

„Je to čistá pravda,“ odpověděl Ramkech. „Naši dědové ho vyhnali proto, že byl naprosto výjimečně a vskutku sebeobětavě hodný, ale sám k sobě.“

Váňo vyvalil oči. Dvouhlavý Jul ho poplácal po rameni a rozchechtal se z plna obou hrdel.

„Já jsem taky takhle zůstal čučet, když jsem to uslyšel,“ řekla jeho pravá hlava. „A my jsme se mohli přetřhnout zvědavostí, jen abysme aspoň koutkem koutkem oka mrkli na národ, kterej byl schopnej takovýho nebetyčného lotra, jako je Kreg, vyhnat za to, že byl hodnej.“

Admirál Macombert se zdvořile zeptal:

„Směl bych pokračovat, Jule?“

„Jen do toho, admirále, spust'te,“ blahosklonně svolila levá hlava. „To já jen tak. Přišlo mi legrační, jak Váňka vyvalil oči...“

„Tak podívejte, kolego Ramkechu,“ řekl admirál Macombert. „Troufl jsem si vás obtěžovat, protože jde o takovou věc. Nyní našemu mladému příteli stručně vyložím všechno, co jste považoval za možné sdělit mně a Julovi o vašem světě, o vaší planetě, kam jsme se tak nešťastně dostali, a pokud bych se v něčem mýlil, opravte mě, nebo doplňte, pokud bych vynechal něco takového, co je podle vás důležité. Nebude vás to příliš obtěžovat?“

„Rád vám posloužím,“ zašeptala dvanáctioká obluda důstojně.

A Váňo se dověděl toto.

Planeta se nazývá Mygala a nositelé rozumu, kteří ji obývají, si říkají mygalové, čili sklípkaní. Šílenou rychlostí obíhá kolem neviditelné neutronové hvězdy, jejíž rentgenové záření, pohlcované v horních vrstvách velmi husté atmosféry, dodává zdejší obloze stabilní osvětlení – ve dne jen poněkud jasnější, v noci jen poněkud matnější. Mimochodem ve dne ani v noci nebránilo toto osvětlení obyvatelům Mygaly kochat se pohledem na nesčíslné spousty satelitů –

úlomků měsíce, který se kdysi rozpadl...

Z jakéhosi důvodu nedokázaly ryby z mělkých a teplých oceánů Mygaly vystoupit na souši, takže kromě bohaté a rozmanité flóry žili na pevninách pouze členovci. Miliarda let vývoje na souši vedla ke vzniku celoplanetárního rozumu a později k civilizaci mygalů, která svými kořeny sahá do minulosti přinejmenším stovky miliónů let.

Ještě na úsvitu své civilizované existence, snad proto, že žijí stovky tisíciletí, dospěli mygalové k myšlence, že každý nositel rozumu, zejména starší, je pro kolektiv nesmírně cenným pokladem. Zkušenost boje o existenci zrodila dobrotu a nejstarší pověsti tvrdí, že v okamžicích neštěstí zachraňovali prvobytní mygalové především své starce, až po nich mláďata a teprve nakonec vajíčka.

Mygalové se naučili pěstovat pro obživu obrovité masožravé rostliny, připomínající zřejmě pozemskou rosnatku okrouhlostou, budovat z vlastních i syntetických pavučin důvtipná plástvovitá města, vyrábět stroje a přístroje... („Mezi jiným i kosmické lodi,“ poznamenal Ramkech. „Ovšem s výjimkou Mordýře Krega za posledních milión let neopustil nikdo z nás planetu. Mygalové už dávno ztratili zájem o kosmos...“)

... Vytvořili a zvládli mnoho přírodních i humanitních věd, vybudovali skvělou pedagogiku a rádi a usilovně filozofovali. Pokud se dá soudit, je průměrný mygal bytost neobyčejně vyrovnaná, dobromyslná a laskavá.

Výjimkou se stal takzvaný Šikula Kreg, alias Mordýř Kreg. Tenhle převít byl poměrně vysoce postaveným vědcem, který pracoval převážně v oboru transplantace tkání, a pak se ještě zajímal o nelineární mechaniku. Přibližně před půldruhým miliónem let propukl skandál: zmizelo pět Kregových asistentů, jeden po druhém. Bylo nařízeno vyšetřování. Pozůstatky zmizelých byly objeveny ve zpustlých místnostech nedaleko jeho laboratoře. Najevo vyšla neslýchaná a hrozná věc: Kreg operativní cestou odebíral svým obětem životně důležité orgány a implantoval je do svého organismu jako náhradní, vysoce spolehlivé orgány.

Celá Mygala byla otřesena. Civilizace, jejímž hlavním principem bylo: Sám zemři, ale bližního zachraň!, byla vyvedena z míry. Nikdo nevěděl, jak se zločincem naložit. Trest smrti na planetě nikdy nebyl zaveden. Na návrh, aby spáchal sebevraždu, Kreg odpověděl kategorickým odmítnutím. Bylo tedy rozhodnuto poslat Krega do vyhnanství. Zvláštní komise, složená ze čtyřiceti zasloužilých mygalů, mlčky sledovala, jak odpadlík nakládá na kosmickou loď palivo, zásoby potravin, zařízení laboratoře a knihovnu. Pak vystoupil na palubu, vykřikl: „Já se ještě vrátím, vy poseroutkové! Jen počkejte!“ – a přibouchl dveře. Loď odletěla a největší skládku odpadků na planetě nazvali jménem Mordýře Krega.

A Kreg se vrátil. Před třemi sty lety přistál na Mygale s eskadrou pěti kosmických bitevních lodí a přivezl s sebou tu chamtivou a krutou obludu, Velikého Krakena, jakož i celý pluk vrahounských tarantulí, celý úřad administrativní sebranky nejružnějších ras a odrůd a houf k smrti vystrašených otroků a sluhů. A to byl konec velké civilizace mygalů. Nastalo černé údobí vlády Velikého Krakena.

V žádné době a v žádném prostoru nikdy neexistovala melancholičtější a mírumilovnější rasa, než byli mygalové. Každý z nich byl ochoten položit život za druhého, ale neuměli a nechtěli se rvát. Přední pár nohou mygala má sice na konci jedovaté drápy – pozůstatek pradávných věků, kdy předkové mygalů žili na dně oceánu, – ale nikoho ani nenapadlo, že by této strašné zbraně mohl použít, byť v sebeobraně.

Zuřivé rozstřílení několika měst z děl navždy zlomilo jejich nesmělé pokusy protestovat a klást odpor. Nelítostní a krutí piráti získali absolutní moc. Někteří z obyvatel utekli do lesů – po těch pátrali ze vzduchu a ničili je insekticidy. Jiní se pokoušeli ukrýt se na širém moři – ty zase topili, jakoby pro zábavu. Další vyhlásili stávkou vsedě – ty polili napalmem a zaživa upálili...

(„Ale to už bylo dávno,“ vložil se znovu Ramkech. „Teď si nikdo netroufne ani tlapou pohnout. Jakmile se něco šustne, vyhrožují ti lumpové, že zalijí mazutem inkubátory, v nichž se líhnou malí mygalové, nebo že přivedou k výbuchu trotylové miny položené pod líhni mláďat. A asi před deseti lety jen tak pro legraci vylili spoustu slané vody do kotliny, v níž se tisíce našich samečků připravovaly klást vajíčka...“)

Zkrátka a dobře, nešťastná Mygala žije nyní pod knutou ustavičného násilí. Je sice pravda, že masové vraždění jakoby ustalo. Veliký Kraken ruku v ruce se zrádcem Kregem a zuřivou Píhovatou Skolopendrou se chovají k mygalům podle zásad jednoho našeho pradávného diktátora: „Otroka nezabíjej, ale ani žít ho nenechávej!“

„Tak takhle to vypadá,“ uzavřel své vyprávění admirál Macombert.

Váša byl ohromen. Hlava se mu točila ze všech těch krutostí a zabíjení a vůbec se nemohl vyznat v těch miliónech a statisících let, o kterých tu byla řeč. Odkáshal si, pohodil hlavou a řekl:

„Musíme jim pomoci.“

Admirál Macombert pokrčil rameny:

„To se rozumí! Jinak nemá smysl, že jsme tady. Ale je třeba všechno důkladně promyslet a zvážit...“

„Já jsem ochotnej jít na věc třeba hned!“ prohlásil Dvouhlavý Jul a rovnou začal nohama odhrabávat smetí nakupené na podlaze.

„To je hrdina!“ zasípal Ramkech s úctou.

Váša se mimoděk uchichtl a admirál Macombert pronesl nervózně:

„Přestaňte s těmi hloupostmi, Jule. Sedněte si laskavě. Promluvíme si vážně. Jsou nějaké otázky?“

„Já bych jednu měl,“ ozval se Váša. „Kde teď vlastně jsme?“

Okamžitě po dobytí Mygaly si bandité začali zařizovat útulné hnízdečko. Jelikož Veliký Kraken pocíťoval odpor k širým oceánským prostorům (a k prostorům vůbec), bylo vybráno místo na náhorní plošině uprostřed nejrozlehlejší pevniny. Během několika let byla vybudována pevnost, při jejíž výstavbě zahynulo vyčerpáním mnoho tisíc mygalů, a ti, kteří přežili, byli v zájmu utajení pobytí. Pevnost dostala pyšný název Citadela. Ta část Citadely, která vyčnívá nad terén, má tvar stupňovité pyramidy asi sto metrů vysoké, je složena z opracovaných čedičových kvádrů, na horních stupních jsou umístěna děla a rakety odmontované z kosmických bitevních lodí. V podzemních podlažích Citadely jsou jako

obvykle zřízeny sklady, žaláře a mučírny. My jsme právě v jednom z těch podzemních podlaží. Nad námi jsou kasárny a kantýny pro tarantuli vojsko, nad nimi laboratoře Šikuly Krega a páchnoucí příbytek Pihovaté Skolopendry, a nejvyšší komnaty Velikého Krakena. Dobýt Citadelu shora je podle všeho nemožné, pokud by se nepoužilo zakázaných druhů bojové techniky – jako jaderných granátů nebo chrlíčů antihmoty. A dobýt Citadelu zevnitř...

„Mimoходом,“ nadhodil admirál Macombert, „jak jsou vyzbrojené tarantule? Věžeňská dozorkyně, která se tu potlouká, na sobě tahá nějaký meč nebo palaš...“

„Tak tohle vím!“ ozval se Dvouhlavý Jul. „Tohle vám, kamarádi, můžu naprosto přesně povědět. Mám jistý osobní zkušenosti a i tady už jsem si leccího všimnul.“

A Dvouhlavý Jul jim sdělil docela zajímavé a důležité věci. Ukázalo se, že střelné zbraně tarantule neznají a ani znát nechtějí. Děla, rakety a torpéda v pirátské armádě Velikého Krakena obsluhují kudláni, jediní z jeho žoldnéřů, kteří mají něco, co se aspoň trochu podobá rukám. Zato tarantule jsou mistři v boji zblízka, jen potřebují vejít s nepřítelem do přímého kontaktu. Především – mají jedovaté čelisti, stejně silné jako sama Pihovatá Skolopendra. Za druhé – sečných ani bodných zbraní rovněž nepoužívají, nemají je čím držet, ta zruďná dozorkyně tahá svůj meč nebo palaš spíš pro parádu. Zbraň tarantulí je hroznější než všelijaké meče, palaše a dýky dohromady...

(„Ano, ano, je to tak,“ zasípal Ramkech zničeně.)

Jako všichni členovci, i tarantule dýchají vzdušnicemi. A tyhle tarantule mají vzdušnice, zejména na břiše, tak široké, že by se do nich dal vsunout prst. No a do otvorů těchto vzdušnic, do takzvaných průduchů, si vkládají foukací trubičky nabité zvláštními železnými harpункami se zoubkovanými hroty, každá z tarantulí má těch trubiček pět, některá i deset. V potřebnou chvíli tarantule prudce stáhne břišní svaly, vzduch v průduchu se maximálně stlačí a jako blesk vystřeluje na nepřítele harpunku z trubičky. Dvouhlavý Jul na Planetě padouchů na vlastní oči viděl, jak tarantule takovou harpункou prostřelila na dvacet kroků centimetrovou fošnu. A vnikne-li taková harpunka do těla, dá se vytáhnout zpátky jedině se stěží...

(„Ano, ano, přesně tak,“ syčel Ramkech.)

Tak takhle jsou vyzbrojené tarantule.

„Rozumím,“ řekl admirál Macombert. „Vidíte sami, přátelé, že je dost věcí k zamyšlení. Vůbec není vyloučeno, že za dané situace bude nejlepší taktikou vyčkávat...“

„Vyčkávat!“ odfrkl Dvouhlavý Jul pohrdavě. „Já nad váma žasnu, admirále. Na co čekat? Na Grečka? Ten možná vůbec nepřiletí... Uvázl někde mezi prostorami... nebo ztratil naši stopu. Už to trvá pátej den!“

„Chápu vaši netrpělivost, milý Jule,“ řekl admirál Macombert neobyčejně vlídně. „Ale pokud jde o kosmochod, mám optimističtější názor. Všiml jste si toho, že ke vpádu Velikého Krakena na Mygalu došlo před třemi tisíci lety? Jenže z Planety padouchů utekl Kraken před dvaceti lety. I když připustíme, že existují faktory, které zatím neznáme, vnucuje se domněnka, že v tomto prostoru ubíhá čas dvacetisíckrát rychleji než v našem. Za tyto čtyři dny neuběhlo tam u nás víc než minuta. A třebaže já osobně nevím o meziprostorových přesunech nic, jsem přesvědčen, že náš Grečko směřuje k nám a určitě sem dorazí nejpozději za týden...“

Rozhostilo se mlčení. Váňa vstal a začal nervózně přecházet po kleci. Dvouhlavý Jul odevzdaně mávl rukou a usedl na hromadu smetí. Za mříží smutně syčel a šramotil Ramkech. Najednou se Váňa před ním zastavil a zeptal se:

„Za co vás uvěznil, Ramkechu?“

„Nás mygaly nevězní za něco, ale kvůli něčemu,“ zasyčel Ramkech tiše.

„No dobrá, tak kvůli čemu? Kvůli čemu sedíte ve vězení, Ramkechu?“

„Protože jsem pro ně potravou. Zítřka mají piráti Sytý pátek. Brzy ráno odvedou všech nás dvě stě po dvou nebo po třech na vyvažovnu a rozsekají na porce.“

11

Váňa si sedl. Admirál Macombert vyskočil. Jen Dvouhlavý Jul zůstal na své hromadě smetí a začal kývat oběma hlavami, jako by říkal: No prosím, dyť jsem to věděl, a vy tady pořád pindáte... Admirál Macombert se podíval na Váňu. Váňa na něho hleděl vyčítavě. Admirál se podíval na Ramkecha. Ten na něho zíral s výrazem naprostého smíření s osudem. Admirál si znovu sedl.

„Hm,“ pronesl nakonec. „Proč jste to neřekl dřív, kolego Ramkechu? Tohle samozřejmě poněkud mění situaci.“

„Nebudeme sedět a klidně sledovat, jak ženou na porážku nositele rozumu,“ přidal se Váňa ohnivě.

„Dvě stě kusů!“ připomněl Dvouhlavý Jul.

„Hm,“ řekl admirál Macombert znovu. „Budeme muset bojovat. Ale nadějí máme žalostně málo...“

„Chá!“ vykřikl Dvouhlavý Jul. „Naděje málo! A kolik jsme měli naděje, admirále, když jsme společně bojovali v podzemí Planety padouchů?“

„Budeme bojovat,“ rozhodl admirál Macombert. „No, v nejhorším případě zahyneme, jednou to přijít musí...“

„Hrdinskou smrtí!“ přidal se Dvouhlavý Jul.

„Obyvatelstvo Mygaly na vás nikdy nezapomene!“ zasyčel Ramkech procítěně a ze všech dvanácti očí mu vytryskly slzy.

Dvouhlavý Jul se na něho ihned obořil.

„Hlavně si nemyslete, že vy budete klidňáko vysedávat v klecích!“ zařvaly obě jeho hlavy, jedna přes druhou.

„Bojovat budeme všichni společně! Jeden za všechny a všichni za jednoho. Co že vy to máte – jedovatý drápy?“

Dobrý, bereme drápy! Pryč s idiotskejma předsudkama! A klidně se použije drápů! Ve jménu svobody! Nesmí vám uniknout jedinej darebák! Víte vůbec, kdo vás povede do boje a k vítězství? Sám admirál Macombert! Nejzkušenější vojevůdce té nejkrvavější planety ve všech vesmírech. Zocelenej v mnoha bitvách. A taky vás povedu já, Dvouhlavý Jul, taky zocelenej. A ještě tenhle chlapec, Váňa! Sice zatím v žádný bitvě nebyl, ale vychovávali ho udatný bojovníci – Athos, Porthos a Aramis! Takže ten taky nezklame! Připravte se k boji, mygalové! Nabrušte si své jedovaté drápy.

Vzpomeňte na šťastný roky své civilizace! Nebojte se smrti v boji, je nádherná! Něco úplně jiného než ve vývařovně! Naberte odvahu!“

Jeho hlasy se dunivě rozléhaly po celém vězení. Odsouzení vězňové ve svých klecích nejprve ztuhli, potom začali syčet a šramotit, přitiskli se hlavohruděmi k mřížím, a když udýchaný Dvouhlavý Jul zmlkl, ze všech stran se doneslo jako svištivá metelice:

„Jsme připraveni! Ved'te nás, pozemšťané! Ved' nás, vojevůdce Macomberte! Ved' nás, Dvouhlavý Jule! Spolehni se na nás, udatný mladíku Váňo! Vítězství nebo smrt! Zatneme drápy do nenáviděného nepřítele!“

V tu chvíli se ze všech klecí ozvaly zlověstné škrtavé zvuky – to si mygalové začali brousit drápy.

„Tomu říkám správná, podněcující řeč!“ pochvaloval si Dvouhlavý Jul hrdě.

„Ještě lepší je správný podněcující příklad,“ zchladil ho admirál Macombert. „V první řadě je nutné otevřít klece a vyvést mygaly do chodby.“

„V první řadě se z klece musíme dostat my,“ zabručel Dvouhlavý Jul.

„Jak to řekl d'Artagnan?“ zeptal se admirál Macombert šibalsky.

„Ten řekl ledacos,“ odpověděl Váňa s úsměvem.

„Kdo je to d'Artagnan?“ zeptal se Dvouhlavý Jul.

„Nejlepší přítel Athose, Porthose a Aramise,“ odpověděl admirál.

„V životě jsem o něm neslyšel,“ poznamenal Dvouhlavý Jul.

„Na tom tak moc nezáleží, milý Jule... V obdobných případech totiž d'Artagnan říkal: Tahle past byla dost pevná pro dva, ale pro tři už moc nevydrží... Podle mých propočtů by se asi za hodinu mělo objevit to individuum, ta vězeňská dozorkyně. Musíme ji vlákat k nám do klece.“

„Chápu,“ pronesla levá hlava Dvouhlavého Jula.

„Och, och,“ zavzdychal Ramkech nadšeně, ale s obavami.

Dozorkyně skutečně v určenou chvíli přišla. Byla to stará krátkozraká tarantule, která v jakýchsi dávno zapomenutých rvačkách přišla o dvě nohy a polovinu tlamy. Dvouhlavý Jul na ni zavolal a požádal o nášup žrádla výměnou za zlatý řetízek, dozorkyně chtěla pochopitelně ten řetízek vidět, jenže Dvouhlavý Jul se jí vysmál, že není tak pitomý a že jí řetízek ukáže, teprve až dostane žrádlo, jinak že dozorkyně řetízek nikdy neuvidí, jako nikdy neuvidí své... no, ehm... svá záda. Hned bylo vidět, že buď se dozorkyně nikdy nesetkala s pozemšťany, nebo jí zvyk na absolutní moc nad vězni tolik vešel do krve, protože aniž ztrácela vteřinku drahocenného času, odemkla zámek univerzálním klíčem, který měla uvázaný k jedinému zbylému kusadlu, otevřela dveře a beze slova se rozběhla k Dvouhlavému Julovi. V tom okamžiku se na ni ze dvou stran vrhli admirál Macombert a Váňa. Vmžiku tarantuli převrátili na záda, spoutali ji za tlapy uprostřed klece (Ramkech a soused po levé ruce sebou hodili a vyrobili pro tento účel po deseti loktech prvotřídní pavučiny) a ucpali ji jedovatou tlamu smetím, aby zbytečně neřvala.

Admirál Macombert stáhl z dozorkyně obouřučný meč s dvojsečným ostřím, Dvouhlavý Jul odvázal od jejího kusadla klíč a přátelé vyběhli do chodby. V klecích vzrušeně syčeli a funěli mygalové, poskakovali na zalomených chlupatých nohou a koňské oči jim blyštěly.

Moc a moc času bylo třeba, než osvobodili a vyvedli do chodby všechny vězně. Dvouhlavý Jul se celý zpotil, jak běhal od jedné dveří ke druhým – však to není legrace odemknout dvě stě zámků! Váňa chytal mygaly zdivočelé netrpělivostí, protože by se nejradši rozběhli kamkoli, kam je oči vedou. Přistrkoval je k admirálu Macombertovi, ten je stavěl do řad a pronášel přitom povzbudivá slova. Konečně byli seřazeni – čtyřicet sevřených pětistupů zabíralo téměř celou délku vězeňské chodby. Pozemšťané se postavili do čela voje před zavřenou bránou. Váňa si pevně omotal pravou pěst koženým opaskem s kovovými přezkami, ale Dvouhlavý Jul se nijak neozbrojoval – stál a jen zatínal a uvolňoval kostnaté pěsti.

Admirál Macombert se obrátil tvář k pětistupům.

„Přátelé!“ pronesl tiše.

Zavládlo naprosté ticho, jen jako nerovnoměrný bzukot bylo slyšet vzrušený dech procházející nesčetnými průdchy.

„Přátelé!“ opakoval admirál Macombert. „Za okamžik vstoupíme do boje. Tam za bránou věznice není nikdo jiný než naši nepřátelé. Slitování nečekejte, proto ani vy s nikým slitování nemějte. Je možné, že všichni padneme, ale nicméně se dnes nad Mygalou rozzáří červánky svobody!“

Obrátil se k Dvouhlavému Julovi.

„Bránu!“ zavelel.

Dvouhlavý Jul přiskočil k bráně a odsunul jedno široké křídlo.

Za bránou se otevřel pohled na jasně osvětlený tunel se stěnami vlhkými od páchnoucího slizu. A napříč tunelem, po celé jeho šíři, stál nehybně, bez hlesu, hrozivý šik tarantulí.

12

„Tohle je asi náš konec,“ pronesl admirál Macombert rozmrzele.

Váňa pocítil v zádech, jak za ním celý voj mygalů ucouvl.

„Vítáme vás, milánkové!“ zaskřípěla Pihovatá Skolopendra jízlivě a vztyčila horní část trupu nad šik tarantulí. „Tohle jste nečekali, co?“

A hned nato se někde pod stropem tunelu rozlehl dunivý hlas:

„Skoncuji to s nimi, Pihovatá! Kašlu na taková rukojmí. Chcípni, Dvouhlavý! Chcípni i ty, smělý cucáku! Jsi příliš smělý, abys dokázal zestárnout... A chcípni i ty, admirále Macomberte, ještě teď mě od tebe bolí hlava. Odkrouhni je, čarodějnice Pihovatá!“

Představte si ten obrázek. Napříč tunelu stojí bojový šik tarantulí, mezi jehož řadami vystrkuje hnusnou palici Pihovatá Skolopendra. Dvacet kroků před nimi stojí admirál Macombert s mečem a Váňa, za nimi, stlačený mřížemi klecí, se mačká

roztřesený voj mygalů. A vlevo se stále ještě drží za otevřené křídlo brány Dvouhlavý Jul.
„Ačkoli,“ pronesl admirál Macombert, jakmile dozněl hlas Velikého Krakena, „uděláme, co můžem.“
A tu Váňa vyběhl kupředu. Byl přece od přírody hercem, ať si Athos říká co chce. Zanoťoval teď vesele a výhružně:

Jak je dobře známo,
my jsme silný lid,
snad se nenecháme
od pavouků bít,
vytřesem z nich duše,
z lumpů zlodějských...

(„Ach, Váňo, Váňo,“ zašeptal admirál Macombert vyčítavě, „že se nestydíš! Vždyť mygalové, tedy sklípkani, jsou přece taky pavouci...“
„To nic, to nic, jen ať zpívá, on to myslí na tarantule,“ zasyčel za jeho zády Ramkech.“)

Ať si třeba skřípají,
ať si třeba fňukají,
jedno je jisté:

zpíval Váňa obměněná slova písničky ze svých oblíbených Brémských muzikantů.

My jsme...
a jsme...
jsme loupežníci!
Loupežníci! Loupežníci!
Pifpaf...
a vy...
vy jste
nebožtíci! Nebožtíci!

I prostým okem bylo vidět, že z toho tarantule byly trochu vyvedené z míry. Pihovatá Skolopendra znehybněla a vyvalila svá zanícená bělma. Váňa vyzpěvoval:

Kdo nás očkem spatří,
bude plný strachu,
a ti druzí radši
zmizí někde v prachu,
protože my máme
ještě tajnou zbraň...

(„Správně, Váňko, jen dál!“ šeptal Dvouhlavý Jul nadšeně. „Jen dál, všechno je to správný!“
Ano, měli ještě tajnou zbraň, ale to Váňa nevěděl, zato Dvouhlavý Jul to věděl velmi dobře...)

Nuže, mrzčí pavouci,
nebetyční pitomci,
kdo můžeš – se braň!

Tarantule i sama Pihovatá Skolopendra se dívaly na zpívajícího Váňu jako očarované. Něco takového ještě nikdy neviděly. Nepřítel nebojuje, neprosí o slitování, neškemrá o jídlo a pití, ale něco tady vyřvává – to jsou věci! Zatím admirál Macombert – ne nadarmo to byl skvělý vojevůdce z nejkrvavější planety ve vesmíru – nenápadně převáděl přední řady mygalů na křídla. Před rovným čelem bojové sestavy tarantulí se vytvořil prohnutý šik – vypadalo to jako zmenšená pozice vojsk Alexandra Něvského před klínem teutonských psů.

Skolopendra pihatá
ať nám vleze na záda!

zapěl ještě Váňa s příslušnými posuňky. A tu se teprve Skolopendra probírala z transu. Zasyčela, vystříkla jed a jediným nepostřehnutelným pohybem se přehoupla přes přední řady svých hrdlořezů. Třásla se zuřivostí.
„Já sama!“ mumlala nepřičetně. „Sama! Já sama... A ten kluk bude první!“
Přikrčila se a přichystala se ke smrtelnému skoku. Váňa zbledl, přestal zpívat a pomalu zvedl pěst omotanou opaskem. Admirál Macombert se postavil vedle něho a napřáhl meč. A v tu chvíli zaburácel Dvouhlavý Jul oběma hrdly:
„Hej, ty mrcho! Otoč se ke mně!“
Strhl z pravé hlavy černou pásku přes oko.
Pak už se čas počítal na sekundy.

Kdysi dávno, když byl Váňa prvňáček a už posté vyslechl od svého nejvěrnějšího dvouhlavého přítele legendu o dobytí Planety padouchů, zeptal se ho, jaký vztah k Velikému Krakenovi má teď, když už je tohle všechno minulostí. Dvouhlavý Jul odpověděl svým kuchyňsko-pirátským žargonem:

„Nejradši bych ho udusil a usmažil, prevíta mizernýho.“

„Ale proč?“ zeptal se Váňa zvědavě. „Vždyť ty sám jsi bývalý pirát.“

„No právě, to je ono!“ zareagovala okamžitě pravá hlava. „Ano, byl jsem pirát. Loupil jsem, drancoval, zabíjel. Prolejal jsem krev všech barev a odstínů. Ale přitom jsem dával v sázku svůj vlastní život, kůži mám proděravělou, pode mnou se tři lodě rozpadly, jejich trosky dodneška krouží někde na okrajích blízkého vesmíru... Jenže ten mizera Velikej Kraken seděl jako napěchované pytel ve své modrý skalici a jenom počítal penízky... Vydřiduch!“

S ponížnými poklonami přicházel ke Galje, něžné a milující Váňově matce, nemotorně jí předával vlastnoručně vyráběná zátíší ze sumýšů, mořských hvězdic a ježovek, ale nikdy se od ní nedočkal většího vděku, než byl chladný úsměv a chladná slova poděkování. Ba ne, Galja mu nezapomněla únos přes obrazovku televizoru ani špinavé vězení, ani pohružky, že ji sežere zaživa. A nejmladšímu synovi dovolila, aby se s ním přátelil, jedině na vytrvalé naléhání svého dobrosrdečného muže a starších synů...

„Viš, Vaňko,“ řekl jednou zamyšleně Dvouhlavý Jul svému maličkému příteli nejvěrnějšímu, „tisíce let jsem se potloukal po vesmíru a ani jednou jsem nepotkal nikoho, kdo by vypadal jako já. Já ti vážně nevím, odkud pocházím. Nositel rozumu bez vlasti – to je hrozný pomýšlení! První, na co si ze svého života vzpomínám, je to, jak mě na teplejch chapadlech drží stará chobotnice z Planety žlutých trav... Po několika staletích jsem se tam vrátil, vydrancoval a spálil jedno tamější město... Jo jo, byla to hodná stařena, krmila mě předžvejkanou chlorelou, bez ní bych byl samozřejmě chcípnul. Tenkrát jsme sídlili v podpalubí u známého obchodníka s otrokama, jmenoval se Pijavice Tanata. Jenže v podpalubí vypukla vzteklna, Tanata si mě všimnul a vzal si mě k sobě jako kajutového sluhu. Bil mě příšerně a určitě by mě umlátil k smrti, jenže zrovna se vzbourila osádka, Tanatu hodili do reaktoru a já se stal plavčíkem na pirátský lodi... A pak to šlo dál a dál. No. Jenže svou vlast stejně neznám. Nejdřív jsem se vyptával – kamarádů, s kterejma jsme dělali přepady, po krčmách, zajatců... A pak jsem se i ptát přestal, nikdo nic nevěděl. Tak takhle to je, příteli Vaňko...“

Čas se počítal na sekundy. Připomeňme ještě jednou onu situaci.

Napříč tunelu vedoucího od brány věznice stojí klínovitý šik tarantulí.

Dvacet kroků před nimi stojí vydutý šik mygalů.

Před šikem tarantulí se přikrčila ke skoku rozzuřená Skolopendra.

Před šikem mygalů stojí připraveni k boji na život a na smrt admirál Macombert s napřaženým mečem a Váňa se zaťatou pěstí, přichystanou k protiúderu.

A vlevo, pravým bokem k nim, stojí u otevřeného křídla brány Dvouhlavý Jul.

„Hej, ty mrcho! Otoč se ke mně!“ zaburácel oběma hrdly a strhl z pravé hlavy černou pásku.

A ohromený Váňa viděl, jak se z prázdného pravého očního důlku vysunuje leskle černá hlaveň kulometu.

Na Julův výkřik se k němu Pihovatá Skolopendra prudce otočila.

„První chceš být ty? Jak ráčíš!“ zasípala.

Poslední, co ve svém dlouhověčném smradlavém životě Pihovatá Skolopendra spatřila, byla černá hlaveň nehnutě na ni zamířená. Pak z hlavně vytryskl namodralé purpurový plamen, zarachotila dlouhá dávka a z pravého ucha pravé hlavy Dvouhlavého Julia se začaly sypat horké nábojnice a zvonivě dopadaly na kamennou podlahu.

A tak ve chvílce skonala Pihovatá Skolopendra, dlouhá bytost s množstvím nohou, po okraj naplněná strachem a zuřivou zlobou. V hnilobných cárech se rozletěly jednotlivé články jejího těla krytého chitinem, na podlahu se skutálela tupá palice seříznutá střelami a bezmocně se zakusovala do kamene srpovitými čelistmi potřísněnými jedem.

„A do nich!“ zařval oběma hrdly Dvouhlavý Jul a druhou dávkou pokropil tarantule. „Kupředu, kamarádi mygalové!“

Ale to už se tarantule vztyčily na zadních. „Pššš! Pššš! Pššš!“ začaly pálit foukací trubice. V děsivém tichu, které se rozhostilo po doznění kulometných dávek, bylo zřetelně slyšet, jak železné harpunky prorážejí s tichým praskotem hrudí Dvouhlavého Julia, a Váňa bezmocně sledoval, jak se přítel jeho mládí, bývalý nezávislý pirát a nenahraditelný brankář fotbalového klubu pod smrtelnými údery zakymácel, ucouvl pár kroků a zhroutil se na podlahu.

Tak zemřel Dvouhlavý Jul.

„Za mnou, na zteč!“ zvolal admirál Macombert a vykročil.

Celý sevřený šik mygalů se pohnul proti nepříteli.

Srazil se v bráně. A vypukl boj. Slavný boj. Mygalové se do něho vrhli tvrdě a zuřivě. Snad to způsobila předtucha svobody, kterou v jejich srdcích zapálili pozemšťané, snad sebeobětavá smrt Dvouhlavého Julia, snad tisíciletá nenávisť k zotročovatelům, snad toto všechno dohromady, ale v každém případě v jediném okamžiku z nich vyprchala mírumilovnost, pokora i odpor k zabíjení. Čelo šiku tarantulí bylo v mžiku stlačeno úderem z křídel. Jedovaté drápy se zběsile pustily do díla. Výčnělky šiku rozsekával na maděru admirál Macombert a rozmazával po podlaze Váňa – úder jeho pěsti měl stejnou sílu jako kopnutí koně a hlavohrudě tarantulí pod ním praskaly jako zkažená vejce, na které dupe okovaná bota. A v tunelu za chvíli nebylo k hnutí.

„Nedovolte jim, aby se odpoutali!“ křičel admirál Macombert a oháněl se mečem. „Držte se jim v patách!“

Vítězství přišlo překvapivě snadno. Tarantule, které přišly o svou vůdkyni a poprvé za mnoho tisíc let narazily na důstojného protivníka, bojovaly každou minutu vlažněji a nejistěji. Pak se daly na útek. Při dobíjení přechajících (do zajetí se nebralo) rozběhli se mygalové po chodbičkách a zákoutích. Hned nato povstali otroci nejružnějších plemen,

kteří sloužili v Citadele. Strážné a přísluhovače, zmateně pobíhající a hledající cestu k záchraně, kosili ručně, a udýchaný Ramkech, hlučně oddychující svými tisíci průduchy, si zažertoval s ponurou naivitou jednoho středověkého spisovatele, že jejich mrtvoly jsou tučné a budou dobrým hnojivem pro půdu planety...

Avšak dost. Není třeba unavovat čtenáře líčením krutostí této unikátní bitvy. Povstálý utlačovaný má vždycky právo na své straně, a tím je řečeno vše. Ostatně Váňovi toho v paměti neutkvělo mnoho. Lidská paměť totiž bývá milosrdná. Teď běží širokou, jasně osvětlenou chodbou. V rukou drží těžkou širočinu. (Jak se mu dostala do ruky, kde se vzala?) Těsně v patách mu utíká Ramkech a ještě dva další rozčepýření mygalové, vláčejí s sebou jakéhosi lokaje, odporně puchýřkovitého slimáka, který ze strachu celou cestu vylučoval páchnoucí výkaly. Kdosi se na Váňu vrhá ze strany. Nějaká nestvůra – snad gigantický štír, snad rak... Váňa se v běhu nazdařbůh ohání širočinou, nestvůra s praskotem puká, Váňovi na kolena šplíchá hnědá břečka...

„Kde?“ křičí Váňa udýchaně.

„Tady, tady,“ piští slimák.

Dveře. Zamčeno. Rána širočinou. A ještě jedna, a další... Dveře mizí. Do obličeje dýchne nakyslý puch, až se z očí derou slzy. Tak tohle je doupě Velikého Krakena! Ech, pozdě... Jako tuční červi povalují se na koberci chapadla pokrytá lačně zivajícími přísavkami a rohovitými ostny. Na smrt vyděšený modrofialový otrok ukazuje roztrávenou rukou... že Veliký Kraken, vrcholně podnikavý nositel rozumu a neslýchané bohatý darebák, spáchal sebevraždu – ukousal si všechna chapadla a utopil se v záchodové míse. Váňa hledí na tučnou rosolovitou mrtvolu, odplivuje si a stahuje splachování. S Velikým Krakenem je skoncováno.

„Váňo, sem!“ syčí za zády Ramkech. Váňa se otáčí. Bojovníci z řad mygalů zatlačili do kouta svého soukmenovce, tlustého sklípka ve zlatých brýlích s dvanácti skly.

„Mordýř Kreg,“ představuje ho Ramkech krátce. Šíkula Kreg si poopravuje brýle a obrací se k Váňovi.

„Žádám, abych byl ochráněn před svévolí této lůzy,“ prohlašuje důstojně. „Já umím, já toho hodně umím, mám nesmírnou cenu, jsem vědec a vynálezce. Mohu být prospěšný kterékoli rase a kterékoli vládě. Můj mozek je studnice mnoha tajemství o přírodě a duchu, mohu sloužit kterékoli civilizaci!“ Ramkech se lhostejně dívá na Váňu.

„No tak!“ říká Váňa a musí se přemáhat, aby potlačil zuřivost. „Co na mě tak koukáte, Ramkechu? Oddělte tu bestii! Co stojíte?“

Ano, dost se toho Váňa naučil během několika minut výpravy do pekel.

Tři páry jedovatých drápů současně se zarávají do holých zad Šíkuly Krega. Krátké zaječení... Konec. Už nežije vynálezce kontraaktoru, strojů na bázi mozků nositelů rozumu a mnoha dalších ničemností. Hanebně zdechl zrádce rodné planety, viník trýznivé smrti stamiliónů, podlý lokaj podlého diktátora. Kéž se tato potupná smrt stane výstrahou pro všechny rozumné bytosti v rozlehlém a různorodém světě!

A ještě něco si Váňa pamatuje. Stojí na horním stupni Citadely. Do všech stran tupě a nesmyslně trčí laserová děla a rakety na lafetách, vedle nich se válejí rozsekaní a ohlodaní kudlanové, u zdi stojí seřazení unavení a prořídli vítězové s lomenými končetinami. A hned vedle leží pod bílou hedvábnou pokrývkou mrtvola Dvouhlavého Ju-la. Nad hlavami se po šedo zeleném nebi šinou nepravidelné bělavé skvrny – satelity planety Mygaly, úlomky velikého měsíce, který se kdysi rozpadl. A dole, kam oko dosáhne, rudohnědá zčeřená rovina – milióny mygalů shromážděných pod Citadelou. Admirál Macombert odhazuje potřísněný meč a roztrávenou rukou si otírá čelo.

„Váňo,“ říká s námahou, „musíš jim něco říct.“

„Proč já?“ namítá Váňa sklesle. „A co mám říct?“

„Váňo,“ říká admirál Macombert tentokrát přísně. „Musíš!“

Váňa postupuje o několik kroků kupředu a zastavuje se přímo na hraně terasy.

„Kamarádi!“ křičí a hned odkašlává. „Občané Mygaly! Samice a samci! My pozemšťané vítáme...“

V tom okamžiku je jeho proslov přerušen. Z nebe burácí hromový hlas:

„Tak kde jste tam? Admirále, Vaňko, Jule, ozvěte se!“

Z šedo zelené oblohy se začal snášet přímo na Citadelu meziprostorový kosmochod Grečko, stometrová žehlička z nejlepších pozemských slitin, zježený gravitačními průbojníky a s bioparalyzátozem v plné pohotovosti, a svými ostrými boky rozhrnoval trosky bývalého měsíce.

„No, tak tím je to hotovo,“ říká admirál Macombert.

EPILOG

Krásný a obyčejný byl na planetě Zemi a v jejím okolí 15. listopad roku 2222 našeho letopočtu, třicátého pátého roku od počátku Velké revoluce.

Meteorologové vesele zahnali zákeřný tajfun Kátěnku na opačnou stranu.

Pracovníci madridské laboratoře biosyntézy přivedli k životu bílkovinného nálevníka na bázi germania.

Ve Vnukovu, na okraji Moskvy, byl otevřen Památník ruské cti a slávy, z dílny slavného Siverse.

U břehu ostrova Socorro bylo vyhozeno do subprostoru dalších osmdesát tun starého radioaktivního odpadu.

Rozkňouraly se a zaplakaly statisíce novorozenáť, budoucích lékařů, učitelů a vychovatelů, mistrů, vědců a sportovců a – co všechno se na tom světě nevyskytne! – taky spisovatelů, malířů a filozofů.

V kupolovitém městě na Venuši naplácala mladá maminka své desetileté dcerušce přes zadeček, protože si sestrojila robota, který za ni psal slohové úkoly.

Do hlubokého kosmu odlétaly a zase se vracely na domácí základny superdálkové hvězdolety; milenci přicházeli pozdě na schůzky, líbali se a hašteřili; básníci konstruovali verše a mistři skládali poémy z kovu a elektroniky; někdo neohroženě vstupoval do zkušebních komor, a jiný zase s maximální opatrností a nekonečnou trpělivostí přebaloval kojence, který se náhle rozplakal...

Toho dne se na břehu kdysi studeného, ale teď už natrvalo teplého oceánu pořádala svatba. Trubadúr si bral svou

Princeznu. Všechno bylo skromné, z cizích byli přítomni jen admirál Macombert a mygal Ramkech, který byl na Zemi jako stážista, aby zvládl teorii i praxi meziprostorového spojení. Dokonce ani z Brémských muzikantů tu kromě ženicha a nevěsty nebyl nikdo.

Byl to po všech stránkách pozoruhodný pár: krásná dívka s popelavými vlasy a zelenýma očima zabírajícíma polovinu obličeje, a bělovlasý mladík s obličejem jakoby ožehnutým útrapami a bojem na život a na smrt. Galja si potajmu tiskla k očím kapesníček, Porthos hlasitě hekal a horlivě naléval do pohárů, Athos se svědomitě usmíval pouhými rty, zato Aramis čas od času mechanicky vykřikoval „Líbat!“ a pak se v jakési strnulosti díval, jak se mladí líbají. A při tom všem si všichni přítomní jasně uvědomovali, že Váňa a Tzana nemohou jeden bez druhého žít.

A na vrcholku té důstojné sklíčenosti došlo k ohromující události.

Byla noc, nekonečná polární noc, když tu se náhle otevřelo okno a spolu se šramotem vln na povlovném břehu posetém oblázky vletěl do sálu černý havran s velkým zobanem. Zakroužil nad stolem, usedl na lustr a řekl:

„Vaňko, jen se nelekej, všechno dobře dopadne. To ti říkám já, Pupa, Pupkatý Pacjuk! Žehnám tobě a tvé Tzaně. Uvědom si, ty mizero jeden, že tvůj vzdálený potomek, zázračný doktor Itaj-Itaj, vzejde z tvého manželství s ní, z vaší velké lásky!“

Po těchto slovech havran odletěl a okno se samo zavřelo. A rázem se nálada u svatební tabule úplně změnila. Ale má smysl se o tom šířit?

Kdo to vlastně je ten Pupa, Pupkatý Pacjuk? Je to snad návštěvník z dokonalých světů? Nebo z dokonalých časů? Zdálo by se, že není nic jednoduššího, než zeptat se přímo jeho. Ale ne, jazyk se zdráhá. A mělo by to vůbec cenu? Čas kvapí a je tolik práce, strašně moc! A zbytečná zvědavost je projevem netaktnosti a omezenosti, dvou nejodpornějších nectností hned po zbabělosti. Spokojme se tedy tím, že Pupa, Pupkatý Pacjuk, je na naší straně...

Pozdě v noci, když v domě na břehu oceánu všechno utichlo, vyšli Galja s Porthosem neslyšně ven a usedli do letadla. Letěli pouhou hodinu směrem na východ a právě se začalo naplno rozednívat, když ze zrcadlovité hladiny oceánu vyrostla Černá Skála.

Na kamenitém vrcholku byl hrob. Váňova matka a otec se hluboce sklonili a každý položil na náhrobní kámen kytičku severních květů.